

อภินันทนาการ

แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี

สำนักหอสมุด

พัฒน์นรี วิจารณ์

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยนเรศวร

วันลงทะเบียน - 9 ก.พ. 2555

เลขทะเบียน..... 15758440

เลขเรียกหนังสือ..... 156.5.ค47

พ 525 ม

2554

วิทยานิพนธ์เสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

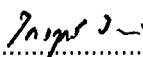
หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว

ตุลาคม 2554

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยนเรศวร

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ เรื่อง "แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี" ของ พัฒน์นรี วังชากร เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยวของมหาวิทยาลัยนเรศวร

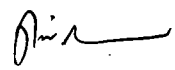

.....ประธาน
(ดร.ไกรฤกษ์ ปิ่นแก้ว)

.....กรรมการ
(ดร.ชัยวัฒน์ ตันตียมาศ)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์มนัส ชัยสวัสดิ์)

.....กรรมการ
(ดร.อุทัย ไล้วม่นคง)

อนุมัติ

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คณินิจ ภูพัฒน์วิบูลย์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

๗ ตุลาคม 2554

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณา และความช่วยเหลือจาก ดร.ชัยวัฒน์ ตันตติยมาศประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้คำแนะนำตลอดเวลาในการทำ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ มนต์ ชัยสวัสดิ์ ที่ได้ให้กรุณาคำแนะนำ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่อง จนทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้ สำเร็จลุล่วงอย่างสมบูรณ์

กราบขอบพระคุณ ว่าที่ร้อยตรีไพศาล พงษ์ศิริไพศาลผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาการ ท่องเที่ยว จังหวัดสิงห์บุรีและคณะข้าราชการในหน่วยงาน นาย จำเนียร วังชากร ตำแหน่ง ประธานสภาวัฒนธรรม จังหวัดสิงห์บุรีนางอุทัย พัฒนพิชัย ตำแหน่ง วัฒนธรรม จังหวัดสิงห์บุรี ที่ กรุณา สละเวลาในการให้ข้อมูล เอกสาร และอำนวยความสะดวกด้านต่างๆ ตลอดระยะเวลาการ ทำวิจัย และให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์ในการทำวิจัยครั้งนี้

กราบขอบพระคุณ คุณแม่ชนิษฐา วังชากร คุณพ่อโรมรัน วังชากร และ ครอบครัว คุณเทอเรส สิงเกอร์ตัน ที่เป็นกำลังใจในการเรียน คอยให้ความช่วยเหลือ อำนวยความสะดวก และให้การสนับสนุนการทำวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ เพื่อนร่วมงาน ขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่บัณฑิตวิทยาลัย เจ้าหน้าที่ศูนย์ วิทยบริการกรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยนเรศวร และเพื่อนนิสิต ปี 52 สาขาวิชาการจัดการการ โรงแรมและการท่องเที่ยว ที่ร่วมสร้างฝันและตั้งใจฟันฝ่าจนถึงจุดหมาย มีประสบการณ์และ มิตรภาพที่เกิดความทรงจำที่ดีต่อกัน

คุณค่าและประโยชน์อันพึงจะมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยมอบเป็น กตเวทิตา แต่ บิดา มารดา ตลอดจน ครู อาจารย์ ผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ได้ให้ความช่วยเหลือ ในการทำ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า งานวิจัยชิ้นนี้จะเป็น ประโยชน์ต่อจังหวัดสิงห์บุรี และ จังหวัดอื่นที่สนใจนำไปเป็นกรณีศึกษาบ้างไม่มากก็น้อย

พัฒน์นรี วังชากร

ชื่อเรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี
ชื่อผู้วิจัย พัฒน์นรี วังชากร
ประธานที่ปรึกษา ดร.ชัยวัฒน์ ตันติยมาศ
กรรมการที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ มนัส ชัยสวัสดิ์
ประเภทสารนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ ศศ.ม สาขาวิชาการจัดการการโรงแรมและการท่องเที่ยว
มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2554
คำสำคัญ ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จังหวัดสิงห์บุรี

บทคัดย่อ

การศึกษา เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรีครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี และศึกษาแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้จากการใช้ตารางของยามาเน่ โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวนทั้งสิ้น 400 คน

จากการศึกษา พบว่า ด้านที่มีสภาพและปัญหาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรีอยู่ในระดับมากที่สุด คือ สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม รองลงมา คือ สิ่งอำนวยความสะดวก และน้อยที่สุด คือ การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม สำหรับแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรีในระดับมากที่สุด คือ ด้านกิจกรรม และกระบวนการเรียนรู้ รองลงมา คือ ด้านการจัดการ และน้อยที่สุด คือ ด้านการจัดการพื้นที่

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้ หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสิงห์บุรีควรเข้ามาส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนในชุมชนได้มีส่วนร่วมในการพัฒนางานด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมากกว่าที่เป็นอยู่ โดยควรมุ่งเน้นกิจกรรมต่างๆ ที่เป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้แสดงออกถึงความเป็นเจ้าของพื้นที่ และทำหน้าที่เป็นเจ้าบ้านที่ดีให้กับนักท่องเที่ยว และควรมีการจัดตั้งชมรมด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมขึ้นอย่างเป็นทางการ เพื่อให้ทำหน้าที่ในการเป็นที่เลี้ยงคอยให้คำปรึกษาหรือแก่สมาชิกในชุมชนต่างๆ ที่จัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมขึ้นภายในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี

Title GUIDELINES TO DEVELOP CULTURAL TOURISM
IN SING BURI PROVINCE

Author Patnaree Wangchagone

Advisor Chaivat Tantiyamas, Ph.D.

Co- Advisor Assistant Professor Manat Chaisawat

Academic Paper Thesis M.A. in Hotel and Tourism Management
Naresuan University, 2011

Keywords Cultural Tourism in Sing Buri province

ABSTRACT

The objective of this study was to investigate the current situation, and potential difficulties in the development of, cultural tourism in Sing Buri province. This was done by creating a questionnaire and conducting a detailed survey of 400 people in total, using the table of Yamane.

From the study it was discovered that biggest difficulty facing the successful development of cultural tourism was a lack of things of cultural interest to tourists, followed by a lack of facilities. The smallest difficulty facing the development of cultural tourism was lack of access to areas of cultural interest. With regard to the methods for the development of cultural tourism, the study found that the most effective methods would be the development of cultural activities and the education of those in charge, followed by changes to management. The least effective would be making changes to the management area.

The researcher suggests the following measures: those provincial government agencies involve themselves more in the promotion and sponsorship of cultural activities amongst the local community. It should do this by encouraging activities which provide opportunities for the expression of local culture and customs, acting as a good host to visitors, and establishing official clubs for the purpose of advising and assisting it's members in the development of cultural tourism.

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
สมมติฐานของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
นิยามศัพท์.....	6
กรอบแนวคิดในการศึกษา.....	8
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว.....	10
แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม.....	12
แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชน.....	18
บริบท สถานที่ท่องเที่ยว และแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดสิงห์บุรี.....	20
แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการวิเคราะห์ SWOT.....	51
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	52
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	62
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	62
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	63
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	65
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	68

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการศึกษาวิจัย.....	69
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	71
ตอนที่ 2 สภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี.....	73
ตอนที่ 3 แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี	77
ตอนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน.....	83
5 บทสรุป.....	100
สรุปผลการวิจัย.....	100
อภิปรายผล.....	106
ข้อเสนอแนะ.....	109
บรรณานุกรม.....	111
ภาคผนวก.....	116
ประวัติผู้วิจัย.....	129

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 ประเด็นยุทธศาสตร์และกลยุทธ์หลักของการท่องเที่ยวจังหวัดสิงห์บุรี.....	50
2 คำร้อยละ จำแนกตามปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	71
3 ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรม.....	73
4 ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรม.....	74
5 ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก.....	76
6 ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านการจัดการพื้นที่	77
7 ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านการจัดการ	79
8 ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้.....	80
9 ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านการมีส่วนร่วม.....	81
10 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านเพศ ต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัด สิงห์บุรี.....	83
11 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านอายุ ต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัด สิงห์บุรี.....	84
12 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านการศึกษา ต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัด สิงห์บุรี.....	85
13 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านอาชีพ ต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัด สิงห์บุรี.....	86
14 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านรายได้ ต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัด สิงห์บุรี.....	87
15 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านเพศ ต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ในจังหวัดสิงห์บุรี.....	88
16 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านอายุ ต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ของจังหวัดสิงห์บุรี.....	89

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
17	ลักษณะส่วนบุคคล ด้านการศึกษา ต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี.....	91
18	ลักษณะส่วนบุคคล ด้านอาชีพ ต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี.....	92
19	ลักษณะส่วนบุคคล ด้านรายได้ ต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี.....	93

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
1 แสดงกราฟจำนวนนักท่องเที่ยวของสิงห์บุรี.....	4
2 กรอบแนวคิดในการศึกษา.....	9
3 แสดงแผนที่ท่องเที่ยวจังหวัดสิงห์บุรี.....	25
4 พระพุทธไสยาสน์หรือพระนอนจักรสีห์ในวัดพระนอนจักรสีห์วรวิหาร.....	30
5 วิหารพระอาจารย์ธรรมโชติ วัดโพธิ์เก้าต้น จังหวัดสิงห์บุรี.....	31
6 อนุสาวรีย์วีระชน ชาวบ้านบางระจัน.....	33
7 เต่าเผาแม่น้ำน้อย อยู่ในบริเวณวัดพระปรารักษ์ จังหวัดสิงห์บุรี.....	35
8 เครื่องปั้นดินเผาต่าง ๆ ที่ขุดได้บริเวณแหล่งเต่าเผาแม่น้ำน้อย จังหวัดสิงห์บุรี.....	36
9 พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติอินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี.....	37
10 รูปหล่อขี้ผึ้งขนาดเท่าองค์จริงของ หลวงพ่อแพ (พระเทพสิงหนราจารย์).....	39
11 พระพุทธสุวรรณมงคลมหามุนี พระพุทธรูปสำคัญในวัดพิบูลทอง.....	40
12 พระเทพสิงหนราจารย์ (หลวงพ่ोजรัญ สุตกรมโม).....	41
13 สำนักฝึกปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน.....	42
14 เครื่องจักสาน หมู่ 6 ตำบลชีน้ำร้าย อำเภออินทร์บุรี.....	43
15 เครื่องปั้นดินเผา หมู่ 1 ตำบลบ้านแป้ง อำเภอพรหมบุรี.....	44
16 ซาลาเปาอำเภอเมืองสิงห์บุรี.....	45
17 ขนมเบี๋ย ปากบาง อำเภอพรหมบุรี.....	46
18 กุนเชียงหมู ปลา อำเภอท่าช้าง.....	47
19 ประเพณีกวนข้าวทิพย์ อำเภอพรหมบุรี.....	48
20 งานแข่งขันเรือยาวประเพณี จังหวัดสิงห์บุรี.....	49

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

ประเทศไทยนั้นมีสถานที่ท่องเที่ยวมากมายที่มีเสน่ห์ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางมาเที่ยวชมเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ ทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในประเทศไทยสร้างรายได้ให้กับประเทศปีละหลายล้านบาท จากการรายงานของสำนักสถิติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2552) การเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยของนักท่องเที่ยวต่างชาติ จำนวนประมาณ 14 ล้านคน ในปี พ.ศ. 2552 นั้นสร้างเม็ดเงินจำนวนมากถึง 527,326 ล้านบาท ให้กับประเทศ องค์การการท่องเที่ยวแห่งโลก (WTO) ได้พยากรณ์ไว้ว่าเมื่อถึงปี ค.ศ.2020 จะมีนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศจำนวนถึง 1,600 ล้านคน ธนาคารโลก (Bank World) ได้ประมาณการว่าการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศที่กำลังพัฒนาจะเติบโตในอัตราเพิ่มขึ้นร้อยละ 4 ต่อ ปี ในขณะที่ประเทศอุตสาหกรรมจะมีการเติบโตปีละประมาณร้อยละ 2.5 หรือมากกว่านั้น ผลกระทบที่มวลรวมโลกจะมีอำนาจเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าจากปัจจุบันเป็นจำนวน 56 ล้านล้านเหรียญสหรัฐฯ ซึ่งจะทำให้เกิดการกระจายรายได้ให้แก่ประชากรทั่วทุกมุมโลก รายได้จากการมาท่องเที่ยวที่ไม่รวมค่าขนส่ง คาดว่าจะเพิ่มขึ้นกว่า 3 เท่าตัวในช่วงระยะเวลา ค.ศ. 1995-2020 โดยคิดเป็นจำนวนเงิน 2 ล้านล้านเหรียญสหรัฐฯ ในปี ค.ศ.2020 และคาดว่าในแต่ละวันจะมีนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศใช้จ่ายเงินประมาณ 5 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ โดยไม่นับรวมค่าใช้จ่ายการขนส่งระหว่างประเทศ (วไลลักษณ์ น้อยพยัคฆ์, 2542, หน้า 20) นอกจากนี้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวยังเป็นกระจายการได้เข้าสู่แต่ละภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาคการท่องเที่ยวเนื่องจากอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมบริการที่ประกอบด้วยธุรกิจมากมายหลายประเภท ทั้งธุรกิจที่เกี่ยวข้องโดยตรง ได้แก่ ธุรกิจโรงแรม ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจขนส่ง ธุรกิจภัตตาคารและร้านอาหาร และธุรกิจที่เกี่ยวข้องทางอ้อม ได้แก่ ธุรกิจด้านการก่อสร้าง ร้านบริการ ธุรกิจโฆษณา เป็นต้น ซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่า การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ทำรายได้ให้กับประเทศมากที่สุด ยิ่งวิทยาการความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสมัยใหม่มีมากเท่าใด ก็ยิ่งทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีบทบาทมากขึ้น (นิศา ชัชกุล, 2550)

สำหรับประเทศไทย รัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในประเทศเป็นอันดับต้นในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างรายได้มหาศาลให้กับประเทศก่อให้เกิดการกระจายรายได้สู่ประชาชนรากหญ้า และเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาระบบเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว รัฐบาลจึงเล็งเห็นความสำคัญของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและได้บรรจุแผนการพัฒนากการท่องเที่ยว

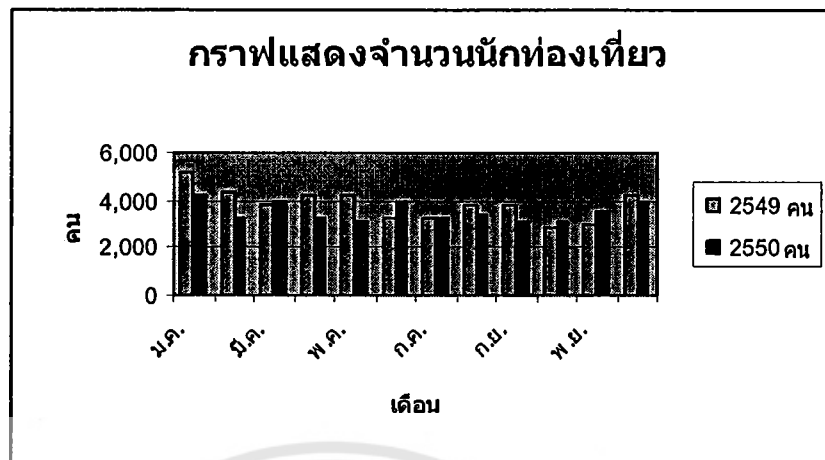
ไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2522 เพื่อทำการส่งเสริมและเผยแพร่ให้ชาวไทยและชาวต่างประเทศได้ เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยรัฐบาลใช้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สร้างงาน เพิ่มรายได้พัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ประชาชนภายในประเทศ โดยจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 พ.ศ.2540-2544 ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายหลักในการพัฒนาประเทศ โดยมุ่งเน้นประชาชนทุกกลุ่มมีส่วนร่วมในการพัฒนาทุกระดับทั้งในด้านการวางแผนและการจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบ และการสร้างสมดุลทั้งทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม โดยรวมให้กับประเทศ และในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 พ.ศ.2545-2549 กล่าวถึง การอนุรักษ์และรักษาสภาพสิ่งแวดล้อมชุมชน ศิลปวัฒนธรรมและแหล่งท่องเที่ยว เพื่อเป็นการเกื้อหนุนและเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตและเศรษฐกิจชุมชน เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว และใช้ผังเมืองเป็นกลไกในการจัดการสิ่งแวดล้อมให้เกิดความน่าอยู่และยั่งยืน (ชาชีวะวัฒน์ ศรีแก้ว, 2545, หน้า 71)

ปัจจุบันการท่องเที่ยวอีกรูปแบบหนึ่งที่มีความนิยมในหมู่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศคือ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมซึ่งเป็นการศึกษาหาความรู้ในพื้นที่หรือบริเวณที่มีคุณลักษณะที่สำคัญทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม มีการบอกเล่าเรื่องราวในการพัฒนาทางสังคมและมนุษย์ผ่านทางประวัติศาสตร์อันเป็นผลเกี่ยวเนื่องกับวัฒนธรรม องค์ความรู้ และการให้คุณค่าของสังคม โดย สถาปัตยกรรมที่มีคุณค่าหรือสภาพแวดล้อมอย่างธรรมชาติ ที่สามารถแสดงออกให้เห็นถึงความสวยงามและประโยชน์ที่ได้รับจากธรรมชาติ สามารถสะท้อนให้เห็นถึงสภาพชีวิต ความเป็นอยู่ของคนในแต่ละยุคสมัยได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม หรือขนบธรรมเนียมประเพณี (กระทรวงวัฒนธรรม, 2553) โดยมีนักท่องเที่ยวจำนวนไม่น้อยที่ให้ความสนใจการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เช่น การท่องเที่ยวในรูปแบบของการพักผ่อนแบบโฮมสเตย์ การปั่นจักรยานท่องเที่ยว และการเที่ยวชมตลาดน้ำ ตลาดเก่าร้อยปีวิถีชีวิตดั้งเดิมของชาวบ้านในชนบท การเที่ยวชมปราสาท พระราชวัง วัด โบราณสถาน โบราณวัตถุ ประเพณี วิถีการดำเนินชีวิต ศิลปะทุกแขนง ซึ่งผู้ท่องเที่ยวจะได้รับทราบประวัติความเป็นมา ความเชื่อ มุมมองความคิด ความนิยมของบุคคลในอดีตที่ถ่ายทอดมาถึงคนรุ่นปัจจุบันผ่านสิ่งเหล่านี้ เพราะการดำเนินชีวิตและวัฒนธรรมของแต่ละพื้นที่นั้น ๆ มีความแตกต่างกันออกไปตามวัฒนธรรมของชุมชนนั้น ๆ

จังหวัดสิงห์บุรีถือเป็นเมืองอันยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ของชนชาติไทย ด้วยเรื่องราววีรกรรมการสู้รบของชาวบ้านบางระจันและมีวัฒนธรรม วิถีการดำเนินชีวิตของประชาชนส่วนใหญ่ตั้งแต่นั้นอดีตจวบจนปัจจุบันติดอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา เนื่องจากอยู่ไม่ห่างจากกรุงเทพ ฯ มากนัก

ประมาณ 142 กิโลเมตรจากกรุงเทพมหานคร โดยมีเนื้อที่ประมาณ 841 ตารางกิโลเมตร ตัวเมืองตั้งอยู่ด้านทิศตะวันตกของแม่น้ำเจ้าพระยา ลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่ม มีแม่น้ำสามสายไหลผ่านคือ แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำน้อย แม่น้ำลพบุรี จากการตามเสด็จประภาส พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 5 สมเด็จพระกรมพระยาดำรงราชานุภาพ ทรงเล่าถึงเมืองสิงห์ไว้ว่า "เมืองสิงห์บุรีเป็นเมืองใหญ่และเก่ามาก มีป้อมปราการ วัง วัดมหาธาตุและของสำคัญคือ พระนอนจักรสีห์ใหญ่กว่าพระนอนองค์อื่น ๆ ในเมืองไทย ทำเป็นแบบพระนอนอินเดียเหมือนเช่นที่ถ้ำเมืองยะลา เมืองสิงห์บุรีเรียกชื่อต่างกัันดังนี้คือ เมืองสิงหราชาธิราช เมืองสิงหราชา เป็นเมืองที่ตั้งอยู่ริมน้ำจักรสีห์อันเป็นลำน้ำใหญ่ห่างจากแม่น้ำเจ้าพระยา 200 เส้น เพราะแม่น้ำจักรสีห์ตื่นขึ้นเมืองสิงห์ จึงกลายเป็นเมืองลี้ลับ" (สำนักงานจังหวัดสิงห์บุรี, 2553) จังหวัดสิงห์บุรีมีความสะดวกสบายต่อการเดินทางมาเยี่ยมชม ทั้งยังเป็นจังหวัดที่สงบ มีวิถีการดำเนินชีวิตของชาวบ้านที่ผูกพันกับสายน้ำและการทำการเกษตรเป็นส่วนใหญ่ แต่เนื่องจากจังหวัดสิงห์บุรีเป็นจังหวัดเล็กๆ จึงทำให้มีสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นที่ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวไม่มากนัก เมื่อเปรียบเทียบกับจังหวัดใหญ่ใกล้เคียงกัน สิงห์บุรีจึงเป็นเหมือนจุดพัก เป็นจังหวัดทางผ่านไปสู่อำเภอที่มีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจมากกว่า จึงทำให้รายได้ส่วนใหญ่ของจังหวัดสิงห์บุรี มิได้เกิดมาจากการท่องเที่ยวแต่กลับเป็นรายได้ที่เกิดขึ้นจากการทำเกษตรกรรมเป็นส่วนใหญ่

จากรายงาน พบว่า จำนวนนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในจังหวัดสิงห์บุรี เปรียบเทียบกันระหว่างปี 2549 กับปี 2550 นั้น ปี 2550 มีอัตราการเปลี่ยนแปลงรายได้จากนักท่องเที่ยวลดลงร้อยละ 2.11 อาจเนื่องมาจากสภาวะเศรษฐกิจของประเทศที่ไม่เติบโต ประชาชนมีรายได้เท่าเดิมแต่รายจ่ายเพิ่มขึ้น จึงทำให้นักท่องเที่ยวเห็นว่าการท่องเที่ยวเป็นสิ่งฟุ่มเฟือย และทำให้นักท่องเที่ยวไม่ค่อยเดินทางไปท่องเที่ยวตามต่างจังหวัด (กระทรวงอุตสาหกรรม, 2550) และอีกสาเหตุหนึ่งก็คือจังหวัดสิงห์บุรี ไม่มีสถานที่ท่องเที่ยวที่หลากหลายและน่าสนใจมากนัก จึงไม่เป็นที่ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาเที่ยวในจังหวัดสิงห์บุรี

ภาพ 1 แสดงกราฟจำนวนนักท่องเที่ยวของสิงห์บุรี

ที่มา: กระทรวงอุตสาหกรรม, 2550

ดังนั้น จากหลักการและเหตุผลดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าจังหวัดสิงห์บุรี ควรจะมีการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของ นักท่องเที่ยว เพื่อเพิ่มมูลค่าให้สถานที่ท่องเที่ยวภายในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรีมากกว่าที่เป็นอยู่ จึงต้องการที่จะทำการศึกษาถึงสภาพและปัญหาของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี รวมทั้งศึกษาแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี และนำข้อ ค้นพบที่ได้จากการศึกษาไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัด สิงห์บุรี รวมถึงใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยในอนาคตที่เกี่ยวข้องเพื่อเพิ่มศักยภาพทางการ ท่องเที่ยวของจังหวัดสิงห์บุรีต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพขององค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดสิงห์บุรี
2. เพื่อศึกษาหาแนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตพื้นที่จังหวัด สิงห์บุรี

สมมติฐานของการวิจัย

1. ลักษณะส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว อันประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งประกอบไปด้วย ด้านสิ่งดึงดูดใจ ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน

2. ลักษณะส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว อันประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งประกอบด้วย ด้านการจัดการพื้นที่ ด้านการจัดการ รวมทั้งด้าน กิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ และด้านการมีส่วนร่วม แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านพื้นที่

พื้นที่ในการศึกษาครั้งนี้ คือ จังหวัดสิงห์บุรี ประกอบไปด้วย 6 อำเภอ คือ อำเภอเมือง อำเภอบางระจัน อำเภออินทร์บุรี อำเภอบางบาล อำเภอพรหมบุรี และอำเภอท่าช้างซึ่งจะมุ่งเน้นไปที่สถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นที่รู้จักของประชาชนจังหวัดสิงห์บุรี ประกอบด้วย 1.วัดพระนอนจักรีวรวิหาร 2. วัดพิภูลทอง 3. อนุสาวรีย์ค่ายบางระจันและ 4. พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติอินทร์บุรี

2. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ 1.นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวภายในแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดสิงห์บุรี ในปี พ.ศ. 2553 และ 2. ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษา กลุ่มที่ 1 คือ นักท่องเที่ยวชาวไทย ได้จากการกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของทาโร ยามาเน่ (Yamane, 1973, p. 125) จากจำนวนนักท่องเที่ยวที่แท้จริง ซึ่งนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เข้ามาท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2553 มีจำนวน 311,528 คน (สำนักงานสถิติจังหวัดสิงห์บุรี) โดยใช้การเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวนทั้งสิ้น 400 คน

ส่วนกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2 คือ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 3 คนซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจงเช่นเดียวกัน

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาวิจัยครั้งนี้จะศึกษาในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับนักท่องเที่ยวที่มีต่อองค์ประกอบด้านแหล่งท่องเที่ยวในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี โดยใช้องค์ประกอบของทรัพยากรการท่องเที่ยวรวมทั้งนโยบายขององค์กรที่มีผลต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดสิงห์บุรี

4. ขอบเขตด้านเวลา

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้จะใช้เวลาประมาณ 3 เดือน ในระหว่างเดือนตุลาคมถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2553

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยในครั้งนี้จะทำให้ทราบถึงสภาพและปัญหาของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรีตามความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว และทำให้ทราบถึงแนวทางการปรับปรุงพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งจะเป็นประโยชน์ทั้งต่อนักท่องเที่ยว และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน ในการนำไปประยุกต์ใช้พัฒนาองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดสิงห์บุรี รวมถึงใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องเพื่อเพิ่มศักยภาพทางการท่องเที่ยวของจังหวัดสิงห์บุรีต่อไปในอนาคต

นิยามศัพท์

1. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หมายถึง เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งวัฒนธรรมหรือชมงานประเพณีต่างๆ ที่ชุมชนท้องถิ่นนั้นจัดขึ้น เพื่อให้ได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน พร้อมทั้งได้ศึกษาความเชื่อ ความเข้าใจต่อสภาพสังคมและวัฒนธรรม นอกจากนั้นยังมีประสบการณ์ใหม่ๆ เพิ่มขึ้นภายใต้การจัดการสิ่งแวดล้อมและการท่องเที่ยวอย่างดี รวมถึงการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น โดยมุ่งเน้นให้มีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548, หน้า 16)

2. สภาพและปัญหาของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หมายถึง สถานภาพแหล่งท่องเที่ยวในสถานการณ์ที่เป็นอยู่จริงของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี โดยอาศัยหลักเกณฑ์การประเมินทรัพยากรการท่องเที่ยวเพื่อทราบถึงองค์ประกอบของทรัพยากรท่องเที่ยวที่ประกอบด้วย 3A's ดังนี้ คือ 1. สิ่งดึงดูดใจ 2. เส้นทางขนส่งเข้าถึง และ 3. สิ่งอำนวยความสะดวก ซึ่งมีรายการวัดโดยวัดจากแบบสอบถามตามความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวว่ามีสภาพปัญหาในการบริหารจัดการอยู่ในระดับใด

2.1 สิ่งดึงดูดใจ หมายถึง ในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรียังมีวิถีการดำเนินชีวิต และ ภูมิปัญญาชาวบ้าน การรักษาและสืบทอดวัฒนธรรมประเพณี รวมถึงการแสดงซึ่งแสดงถึงการสืบ สถานประเพณีและวัฒนธรรมให้คงอยู่กับผู้คนในชุมชน โดยมีแหล่งเรียนรู้ที่เน้นการศึกษาหาความรู้ ในวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อเรียนรู้วิถีชีวิตของชุมชนดั้งเดิม

2.2 เส้นทางขนส่งเข้าถึง หมายถึง การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภายใน เขตจังหวัดสิงห์บุรีของนักท่องเที่ยวโดยมีความสะดวกสบาย ปลอดภัย ทั้งการคมนาคม และ ระบบสาธารณูปโภคที่ครบครัน รวมทั้งมีการใช้ป้ายสัญลักษณ์เพื่อบอกทางอย่างครบถ้วน

2.3 สิ่งอำนวยความสะดวก หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภายในเขต จังหวัดสิงห์บุรีมีสิ่งอำนวยความสะดวกไว้รองรับนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเยี่ยมชมอย่างเพียงพอทั้ง ระบบสาธารณูปโภคและการสาธารณสุข ร้านค้าชุมชนมีมาตรฐานด้านคุณภาพและราคา มีหน่วย รักษาความปลอดภัย รวมถึงการติดต่อสื่อสารภายนอกแหล่งท่องเที่ยว และมีมัคคุเทศก์ท้องถิ่นที่ สามารถถ่ายทอดความรู้ประสบการณ์ให้กับนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี

3. แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หมายถึง การมีส่วนร่วมของชุมชน ในเรื่องของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน ด้วยการหาวิธีการ ปรับปรุงเปลี่ยนแปลง ตามที่ต้องการและมีการวางแผน กำหนดทิศทาง เพื่อควบคุมสภาพการเปลี่ยนแปลง เพื่อเป็นการ ส่งเสริมทางด้านกรท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ให้มีศักยภาพในการดึงดูด นักท่องเที่ยวให้เดินทางมาเยี่ยมชมมากขึ้น ซึ่งจะพิจารณาจากองค์ประกอบของการท่องเที่ยว 4 ด้าน คือ

1. องค์ประกอบด้านการจัดพื้นที่
2. องค์ประกอบด้านการจัดการ
3. องค์ประกอบด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้
4. องค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วม

ซึ่งมีรายการวัดโดยวัดจากแบบสอบถามตามความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่เข้ามา ท่องเที่ยวภายในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี

3.1 องค์ประกอบด้านการจัดพื้นที่ หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภายใน เขตจังหวัดสิงห์บุรีมีการจัดสถานที่รองรับจำนวนนักท่องเที่ยวได้พอเหมาะกับศักยภาพของพื้นที่ และการบริการ รวมถึงการใช้ประโยชน์จากพื้นที่ การใช้สื่อและสัญลักษณ์เพื่อการจัดการสถานที่ ท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม มีการกำหนดช่วงเวลาในการเข้าพื้นที่ และการจัดการเดินทางและ พาหนะสำหรับบริการแก่นักท่องเที่ยวอย่างพร้อมสรรพและหลากหลายประเภท

3.2 องค์ประกอบด้านการจัดการ หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภายในเขตจังหวัดสิงห์บุรีมีบุคลากรในท้องถิ่นพร้อมที่มีความรู้ในท้องถิ่นของตนเป็นอย่างดี มีการจัดการด้านอาหารและโภชนาการอย่างเพียงพอและถูกสุขลักษณะ สิ่งก่อสร้างและระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานกลมกลืนกับสภาพพื้นที่เดิม มีการจัดการสภาพแวดล้อมทั่วไปอย่างเหมาะสม และมีระบบควบคุมมลพิษที่ได้มาตรฐาน

3.3 องค์ประกอบด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภายในเขตจังหวัดสิงห์บุรีมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นที่ยอมรับของคนในท้องถิ่น และไม่รบกวนความสุขของคนส่วนใหญ่ในพื้นที่ โดยมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย ศีลธรรม หรือวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่นและของชาติ รวมทั้งมีการสร้างจิตสำนึกในเรื่องการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมอันดีงาม ซึ่งเน้นกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันระหว่างชาวบ้านในพื้นที่กับนักท่องเที่ยวที่มาเยือน

3.4 องค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วม หมายถึง แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภายในเขตจังหวัดสิงห์บุรีเปิดโอกาสให้ชุมชนในท้องถิ่นได้เข้าเป็นส่วนหนึ่งของการวางแผนจัดการการท่องเที่ยว และกิจกรรมต่างๆ โดยมีการให้ข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวแก่คนในชุมชนท้องถิ่น นอกจากนี้ยังมีการนำเงินรายได้จากการท่องเที่ยวมาพัฒนาสาธารณประโยชน์แก่ชุมชนในท้องถิ่นโดยการจัดตั้งชมรมต่างๆ ด้านการท่องเที่ยว และมีการจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่อแบ่งปันหรือจัดสรรเงินรายได้หรือผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างเท่าเทียมกันแก่คนในชุมชน

กรอบแนวคิดในการศึกษา

การพัฒนาที่มีส่วนร่วมทางการท่องเที่ยวของชุมชนท้องถิ่นเป็นองค์ประกอบของการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยเพิ่มโอกาสแก่สมาชิกชุมชนท้องถิ่นอย่างเท่าเทียมกันในการเข้ามามีส่วนร่วมการท่องเที่ยวทุกขั้นตอนมากขึ้น และร่วมรับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว เพื่อก่อให้เกิดความรัก ความหวงแหน การสร้างจิตสำนึกในการดูแลปกป้องรักษาทรัพยากรท่องเที่ยวและสภาพแวดล้อมให้ได้อย่างยั่งยืน ทั้งนี้เนื่องจากการท่องเที่ยวย่อมก่อผลกระทบโดยตรงต่อชุมชนท้องถิ่นทั้งผลกระทบทางบวกและทางลบ ซึ่งการท่องเที่ยวจะบรรลุวัตถุประสงค์นั้นจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญอยู่ 3 ประการ หรือ 3As ได้แก่ 1. สิ่งดึงดูดใจ (Attraction) 2. สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities) และ 3. การเข้าถึง (Accessibility) (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2548, หน้า 29-30; ชูสิทธิ์ ชูชาติ, 2544 : 4-5) และมีแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ซึ่งผู้วิจัยได้บูรณาการเนื้อหาจากแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวม 4 ด้าน อันประกอบ

ไปด้วย 1. องค์ประกอบด้านการจัดพื้นที่ 2. องค์ประกอบด้านการจัดการ 3. องค์ประกอบด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ และ 4. องค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วม ดังต่อไปนี้

กรอบแนวคิดในการศึกษา

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ภาพ 2 กรอบแนวคิดในการศึกษา

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการทำวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
2. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
3. แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชน
4. บริบท สถานที่ท่องเที่ยวและแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดสิงห์บุรี
5. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการวิเคราะห์ SWOT
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

ความหมายของการท่องเที่ยว

ถ้าไม่มีการเดินทางก็ไม่มีการท่องเที่ยว ทั้งนี้เพื่อผ่อนคลายร่างกายและจิตใจจากกิจกรรมต่าง ๆ เป็นการเปลี่ยนบรรยากาศทางสิ่งแวดล้อมของมนุษย์ มีการประกอบกิจกรรมที่สนุกสนาน ทั้งการกีฬา การพักผ่อน ทัศนศึกษา และการสังสรรค์ อย่างไรก็ตามความหมายของการท่องเที่ยวสามารถสรุปได้ 3 ประการ คือ (มุกิตา ปิ่นสุนทร, 2542, หน้า 16)

1. เดินทางจากถิ่นที่อยู่อาศัยไปยังที่อื่นชั่วคราว
2. เดินทางด้วยความสมัครใจ
3. เดินทางด้วยจุดมุ่งหมายใดๆก็ได้ที่มีไว้เพื่อการประกอบอาชีพหรือหารายได้

การท่องเที่ยว (Tourism) คือ กิจกรรมอย่างหนึ่งของมนุษย์นอกเหนือจากการดำเนินชีวิตประจำวัน และการกระทำกิจกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการพื้นฐานอื่นๆ (Basic Need) เป็นกิจกรรมที่มนุษย์กระทำเมื่อมีเวลาว่าง (Leisure) และจัดอยู่ในประเภทกิจกรรมนันทนาการ (Recreation) อย่างหนึ่ง ทั้งนี้กิจกรรมส่วนใหญ่ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวมักมีการเดินทาง (Travel) พร้อมกันไปด้วย (ชนิศา ครูจิรานุวัฒน์, 2546, หน้า 39)

สำหรับการท่องเที่ยวของประเทศไทย มีวิวัฒนาการขึ้นหลังจากนโยบายการเปิดประเทศ คือ หลังการลงนามในสนธิสัญญาระหว่างปี พ.ศ. 2398 เป็นต้นมา ซึ่งระยะนั้นเริ่มมีชาวตะวันตกเข้ามาอยู่ในประเทศไทยแล้ว และการท่องเที่ยวยังเป็นกิจกรรมของผู้มีฐานะร่ำรวยหรือคนในวงการ

สังคมชั้นสูงเท่านั้น พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ไทยพระองค์หนึ่งที่มีความสนพระทัยเกี่ยวกับการท่องเที่ยว จะเห็นได้จากการเสด็จประพาสตามหัวเมืองต่าง ๆ เพื่อดูแลทุกข์สุขของราษฎร รวมทั้งการเสด็จเยือนทวีปยุโรปในปี พ.ศ. 2440 หรือที่เรียกว่าแกรนด์ทัวร์ (Grand Tour) เป็นเวลาถึง 9 เดือน ถือเป็นการเผยแพร่ชื่อเสียงของประเทศไทยให้ชาติตะวันตกได้รู้จัก แต่หากจะกล่าวถึงความแพร่หลายของการท่องเที่ยวในประเทศไทยแล้ว เพิ่งเริ่มได้ประมาณ 30 ปีมานี้เอง คือเมื่อประมาณ พ.ศ. 2503 ซึ่งจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ได้ประกาศตั้งองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยว (อ.ส.ท.) ขึ้น โดยมี พลโทเฉลิมชัย จารุวัตร (ขณะนั้นยังเป็นพันเอก) เป็นผู้อำนวยการคนแรก (พ.ศ. 2503-2519) และต่อมาได้เปลี่ยนเป็นการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ท.ท.ท.) มีชื่อภาษาอังกฤษว่า Tourism Authority of Thailand รับผิดชอบงานด้านการท่องเที่ยวเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน (วรรณภา วงษ์วานิช, 2539, หน้า 13-14)

ความสำคัญของการท่องเที่ยว

1. การท่องเที่ยวก่อให้เกิดรายได้ และลดปัญหาการขาดดุลการค้าและดุลชำระเงินของประเทศโดยนำเงินตราต่างประเทศซึ่งมาจากการใช้จ่ายเพื่อซื้อสินค้า บริการด้านการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว (Tourist Expenditure) เข้าสู่ประเทศเช่นเดียวกับการส่งสินค้าออกและจากรายได้นี้สามารถนำไปทดแทนค่าใช้จ่ายในการนำสินค้าซึ่งผลิตเองไม่ได้ และเทคโนโลยีเพื่อใช้ในการพัฒนาประเทศเข้ามาจากต่างประเทศ รวมทั้งนำไปช่วยในการชำระเงินกู้จากสถาบันการเงินระหว่างประเทศด้วย

2. การท่องเที่ยวเป็นการกระจายรายได้สู่ภูมิภาคของประเทศ เนื่องจากประกอบธุรกิจขนาดเล็กจำนวนมาก รายรับจากการท่องเที่ยวจึงกระจายสู่ประชาชนอย่างรวดเร็วทั้งระบบเศรษฐกิจทำให้เกิดการหมุนเวียนการใช้จ่ายภายในประเทศ และส่งเสริมการลงทุนเพื่อการสร้างปัจจัยพื้นฐานรวมถึงปัจจัยเสริมต่างๆ เพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยว

3. การท่องเที่ยวช่วยเพิ่มรายได้จากการจัดเก็บภาษีของรัฐบาล เนื่องจากนักท่องเที่ยวต้องจ่ายภาษีต่างๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น ภาษีเมื่อซื้อสินค้าและบริการ ภาษีศุลกากร ค่าธรรมเนียมการประทับตราหนังสือเดินทาง ส่วนภาษีที่ธุรกิจท่องเที่ยวต้องจ่าย เช่น ค่าธรรมเนียมโรงแรม ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตจำหน่ายอาหาร สุราและเครื่องดื่ม ซึ่ง(สถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์, 2526, หน้า 148 อ้างอิงใน เสรี วังส์ไพจิตร, 2533) ได้ศึกษาพบว่าธุรกิจโรงแรมเสียภาษีเฉลี่ยแห่งละ 9.20 ล้านบาทต่อปี และเสียภาษีการค้าแห่งละ 30 ล้านบาทต่อปี ส่วนบริษัทนำเที่ยวเสียภาษีเฉลี่ยรายละ 3 ล้านบาทต่อปี

4. การท่องเที่ยวก่อให้เกิดการจ้างงานและสร้างอาชีพ ทั้งแรงงานทั่วไป (Unskill) และแรงงานที่มีความชำนาญ (Skill) โดยในปี พ.ศ. 2535 เกิดการจ้างงานในระบบท่องเที่ยวเป็น

จำนวนมากถึง 1,114,000 คน จำแนกเป็นแรงงานทางตรง 757,520 คน และแรงงานทางอ้อม 356,480 คน

5. การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ไม่มีขีดจำกัด (Limitless Boundary Industry) ไม่มีปัญหาเรื่องการกำหนดโควตาการจำหน่าย กล่าวคือ การท่องเที่ยวสามารถเกิดขึ้นได้ทุกเวลาแล้วแต่ความสามารถในการใช้กลยุทธ์เพื่อพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และสภาพของแต่ละประเทศเอง (เสรี วังสไพจิตร, 2533, หน้า 189-214)

องค์ประกอบการท่องเที่ยว

มิ่งสรรพ ขาวสะอาด (2536) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการท่องเที่ยวไว้ในประเด็นของสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวในด้านโครงสร้างพื้นฐานไว้ว่า สาธารณูปโภคที่มีอยู่ในปัจจุบันไม่สามารถรองรับแม้แต่คนท้องถิ่น ดังนั้น หากเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวขึ้นไปก็จะเกิดการแอ่งแอ้งการใช้ทรัพยากรกับคนท้องถิ่นได้

มาตรฐานอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (2549) อ้างถึงองค์ประกอบของการท่องเที่ยวว่าเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวในด้านที่พักแรมที่สามารถดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเยือนในด้านธุรกิจด้านที่พักแรม ธุรกิจนำเที่ยว ธุรกิจการเดินทางระหว่างประเทศ ธุรกิจโรงแรม ธุรกิจจำหน่ายของที่ระลึก ธุรกิจด้านอาหาร ซึ่งธุรกิจเหล่านี้ก่อให้เกิดการกระจายรายได้สู่ประชาชนในระดับรากหญ้า

วรรณมา วงษ์วานิช (2546) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการท่องเที่ยวไว้ดังนี้คือ ทรัพยากรท่องเที่ยว ประกอบด้วย สิ่งดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในการท่องเที่ยว การขนส่ง การต้อนรับนักท่องเที่ยว

นิคม จารุมณี (2544) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการท่องเที่ยว ประกอบด้วยสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยว ร้านขายของที่ระลึก และสาธารณูปโภคด้านการท่องเที่ยว

แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ลักษณะองค์ประกอบของการท่องเที่ยวในแต่ละประเทศจะมีความแตกต่างกันไป ดังนั้นความสามารถในการดึงดูดนักท่องเที่ยวจึงแตกต่างกัน แต่นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่มด้วย ปัจจุบันจึงมีการจัดการท่องเที่ยวในหลายรูปแบบ ซึ่งแบบหนึ่งที่กำลังได้รับความนิยม คือ การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม หรือ Culture Tourism (Ecotourism Network Newsletter, 1996, หน้า 7 อ้างอิงใน ทิวทัศน์ รัตนเกตุ, 2542, หน้า 25) เนื่องจากเป็นการท่องเที่ยวที่เปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสและศึกษา เรียนรู้วัฒนธรรมและอารยธรรมของมนุษย์

ตลอดจนแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ โบราณคดีในท้องถิ่น โดยการจัดบ้านพักแบบโฮมสเตย์ (Home Stay) และจากที่กล่าวมาสามารถสรุปสาระสำคัญของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้ดังนี้

1. เน้นวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีของท้องถิ่น ของชุมชนหรือสังคมของแหล่งท่องเที่ยว นั้น ๆ ไม่ว่าจะวัฒนธรรมนั้นจะมีมาแต่ดั้งเดิมหรือรับเข้ามาใหม่ก็ตาม

2. จุดดึงดูดนักท่องเที่ยวที่สำคัญ คือการนำเสนอวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่น

3. เป็นการท่องเที่ยวที่อยู่ภายใต้ของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Ecotourism) คือท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบและสงวนรักษาไว้ซึ่งมรดกทางวัฒนธรรม สภาพแวดล้อมและเพิ่มพูนคุณประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคมมาสู่ชุมชนท้องถิ่นและประเทศชาติ

ดังนั้นการจำแนกรูปแบบการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมก็เพื่อให้มีความชัดเจนในด้านแหล่งท่องเที่ยวเท่านั้น แต่เมื่อพิจารณาตามหลักการแล้วพบว่าเป็นไปในทิศทางเดียวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ หรือ Ecotourism คำผสมระหว่าง Ecology (นิเวศวิทยา) และ Tourism (การท่องเที่ยว) ซึ่งหมายถึง การเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาและชื่นชมทัศนียภาพทางธรรมชาติ รวมทั้งสังคมวัฒนธรรม วิถีชีวิตของคนไทยในท้องถิ่นบนพื้นฐานของความรู้และรับผิดชอบต่อระบบนิเวศ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2545, หน้า 23)

ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอีกมุมมองหนึ่งหมายถึง "การท่องเที่ยวโดยเข้าไปสัมผัสกับธรรมชาติที่ต้องการได้ความรู้ทางนิเวศวิทยาจากผู้มีความรู้เรื่องนั้นๆ อย่างแท้จริง เพื่อให้นักท่องเที่ยวที่เข้าไปมีความรู้เพิ่มขึ้น รวมถึงการสัมผัสธรรมชาติ วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชากรในท้องถิ่น และความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นที่ต้องการรักษาไว้" นอกจากนี้ในต่างประเทศได้แก่ สมาคมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ธรรมชาติของประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ให้ความหมายในลักษณะเดียวกันว่า การท่องเที่ยวที่มีจุดมุ่งหมายไปสู่แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติต่างๆ เพื่อความเข้าใจในวัฒนธรรมและธรรมชาติของสถานที่ โดยไม่รบกวนการเปลี่ยนแปลงสภาพทางชีววิทยาของพื้นที่ และชาวบ้านโดยรวม คือการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย, 2540 อ้างอิงใน ทวีวัฒน์ รัตนเกตุ, 2542, หน้า 24)

กล่าวโดยสรุป การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีลักษณะเป็นการท่องเที่ยวในเชิงศึกษาถึงวิถีการดำรงชีวิตความเป็นอยู่ ของผู้คนที่อยู่ร่วมกันเป็นชุมชน ในพื้นที่นั้นๆ ซึ่งในแต่ละพื้นที่ก็จะมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว เช่น การท่องเที่ยวที่สัมผัสวัฒนธรรมชนบท (Homestay) คือการที่นักท่องเที่ยว นั้นจะได้สัมผัสวัฒนธรรมชนบทอย่างแท้จริง โดยการเข้าไปพักอาศัยกับชาวบ้าน ดำเนินวิถีชีวิตแบบเดียวกัน ทั้งการกิน นอน ดำเนินชีวิตเช่นเดียวกับชาวบ้าน ซึ่งที่พักจะเป็นบ้านที่มีความพร้อม

สำหรับการแบ่งพื้นที่บ้านพักอาศัยให้บริการแก่นักท่องเที่ยวเสมือนสมาชิก หรือญาติของเจ้าของบ้าน การท่องเที่ยวในลักษณะนี้นักท่องเที่ยวจะได้ศึกษา และเข้าใจถึงวิถีชีวิต วัฒนธรรมของผู้คนในแต่ละภาคพื้นที่แตกต่างกันไป ทั้งทางด้าน อาหารการกิน การประกอบกิจวัตรประจำวันของคนในพื้นที่ วิถีชีวิตของชุมชน สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นที่น่าดึงดูดใจนักท่องเที่ยวทั้งในประเทศ และต่างประเทศที่อยากจะสัมผัสวิถีชีวิต วัฒนธรรม แบบใกล้ชิดประหนึ่งว่าตัวนักท่องเที่ยวเองก็ได้เป็นส่วนหนึ่งของคนในครอบครัว ชุมชนนั้น นักท่องเที่ยวจะสัมผัสถึงความเป็นมิตรสหาย การปรับตัวให้เข้ากับชีวิตความเป็นอยู่ของคนในครอบครัวที่ไม่เคยรู้จักกัน การอยู่ร่วมกับคนในชุมชนที่มี วัฒนธรรมที่นักท่องเที่ยวไม่เคยได้รู้ ซึ่งนับว่าเป็นประสบการณ์ชีวิตที่มีคุณค่ายิ่ง

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548) ได้กล่าวถึงการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมไว้หลายประเด็นดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหาประสบการณ์ใหม่ๆ อันประกอบด้วยการเรียนรู้ การสัมผัส การชื่นชมกับเอกลักษณ์ความงดงามของวัฒนธรรม คุณค่าทางประวัติศาสตร์ วิถีชีวิต ความเป็นอยู่ของกลุ่มชนอื่น ความแตกต่างทางวัฒนธรรมของชนต่างสังคม เช่นด้านของศิลปะ สถาปัตยกรรม โบราณสถาน โบราณวัตถุ เรื่องราวและคุณค่าทางประวัติศาสตร์ รูปแบบวิถีชีวิต ภาษา การแต่งกาย การบริโภค ความเชื่อ ศาสนา จารีตประเพณี ล้วนแต่เป็นสิ่งดึงดูดใจต่อนักท่องเที่ยวทำให้เกิดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนที่ต้องรับผิดชอบต่อปัจจัยพื้นฐานทางวัฒนธรรม 4 ประการคือ

1.1 เพื่อมุ่งเน้นคุณค่าของวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่น

1.2 เพื่อให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องต้องดูแลรักษาให้คงไว้ถึงคุณภาพสิ่งแวดล้อมและคุณค่าของวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน

1.3 เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับความพึงพอใจสูงสุด แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องเคารพในวัฒนธรรมท้องถิ่นด้วย

1.4 เพื่อให้ชุมชนท้องถิ่นได้รับประโยชน์ตอบแทนอย่างเพียงพอ พร้อมทั้งปรับปรุงคุณภาพชีวิตของชุมชนท้องถิ่นให้ดีขึ้น

แนวคิดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

แนวคิดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม แบ่งได้ 3 ประการ คือ

1. กระแสความต้องการของชาวโลกให้เกิดจิตสำนึกการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว

2. กระแสความต้องการของนักท่องเที่ยวให้เกิดการเรียนรู้ในแหล่งท่องเที่ยว

3. กระแสความต้องการของชุมชนท้องถิ่นในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยว และชุมชนท้องถิ่นยอมรับในผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่จะได้รับ เพื่อให้เกิดการกระจายรายได้ที่เหมาะสม

หลักของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

หลักของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มี 4 ประการ ประกอบด้วย

1. เป็นการท่องเที่ยวที่มีการศึกษารวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความสำคัญ คุณค่า ประวัติศาสตร์ ความเป็นมาของทรัพยากรวัฒนธรรมในแหล่งท่องเที่ยว นั้น เพื่อเป็นข้อมูลให้นักท่องเที่ยวในการเพิ่มคุณค่าของประสบการณ์ในการเข้าชม ในขณะที่เดียวกันก็จะก่อให้เกิดความภาคภูมิใจในมรดกทางวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่น

2. เป็นการท่องเที่ยวที่มีการปลูกฝังสร้างจิตสำนึกของคนในชุมชนท้องถิ่นให้เกิดความรัก ห่วงแหน รักษา และดึงชุมชนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการทรัพยากรของตนเอง และได้รับประโยชน์ตอบแทนจากการท่องเที่ยวในรูปแบบต่างๆ เช่น การจ้างงาน การบริการนำเที่ยว การให้บริการขนส่ง การให้บริการที่พัก การขายของที่ระลึก

3. เป็นการท่องเที่ยวที่มีการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดความเข้าใจในวัฒนธรรมและได้รับความเพลิดเพลิน พร้อมทั้งสร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

4. เป็นการท่องเที่ยวที่มีการเคารพวัฒนธรรมของเพื่อนบ้าน หรือชุมชนอื่นรวมทั้งเคารพในวัฒนธรรม คัดดีศรี และผู้คนของตนเองด้วย

ลักษณะของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ลักษณะของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่สำคัญมีอยู่ 9 ประการคือ

1. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่ให้ความสำคัญกับประวัติศาสตร์ โบราณสถาน ศิลปวัฒนธรรมและประเพณี โดยยึดหลักการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมไว้ให้ดีที่สุด เพื่อให้สามารถสืบต่อถึงอนุชนรุ่นหลัง

2. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่มีการจัดการอย่างยั่งยืนทั้งเชิงเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยยึดหลักที่ว่าด้วยไม่ให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมหรือกระทบน้อยที่สุด

3. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่ให้คงไว้ซึ่งวิถีชีวิตของท้องถิ่นในแง่สังคมและวัฒนธรรม โดยยึดหลักว่าต้องให้เป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยวที่ต้องการศึกษาความแตกต่างทางด้านสังคมและวัฒนธรรมอันหลากหลาย

4. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่ให้ความรู้แก่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายทั้งนักท่องเที่ยว ผู้ดูแลแหล่งท่องเที่ยว ผู้ประกอบธุรกิจท่องเที่ยวและประชาชนในท้องถิ่น โดยยึดหลักว่าต้องให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้รับความรู้และประสบการณ์จากการท่องเที่ยว พร้อมทั้งมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

5. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่ทำให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมและได้รับผลประโยชน์ โดยยึดหลักว่าต้องให้ชุมชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวและได้รับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว อันเป็นการกระจายรายได้สู่ชุมชนท้องถิ่น

6. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่มีการตลาดของบริการท่องเที่ยวครบตามเกณฑ์แห่งการอนุรักษ์อย่างแท้จริง โดยยึดหลักว่าต้องให้ธุรกิจท่องเที่ยวเน้นในเรื่องอนุรักษ์วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม

7. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่ให้นักท่องเที่ยวเกิดความพึงพอใจ เพิ่มคุณค่าของประสบการณ์ที่ได้รับ ทำให้ต้องการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำอีกโดยยึดหลักว่าต้องมีกิจกรรมท่องเที่ยวตรงตามความคาดหวังของนักท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

8. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่คำนึงถึงขีดความสามารถการรองรับของพื้นที่ และความสะอาดของพื้นที่ โดยยึดหลักว่าต้องไม่เกินขีดความสามารถรองรับของพื้นที่ในทุกๆด้าน และต้องดูแลรักษาความสะอาดของแหล่งท่องเที่ยวอยู่เสมอ

9. การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจะต้องเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่คำนึงถึงความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว โดยยึดหลักที่ว่าต้องป้องกันรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวอย่างเข้มงวด เพื่อให้นักท่องเที่ยวอบอุ่นใจ

ประเภทของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ประเภทของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบ่งได้เป็น 5 ประเภทคือ

1. การท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ (Historical Tourisms) หมายถึง การท่องเที่ยวไปยังแหล่งท่องเที่ยวโบราณคดี และประวัติศาสตร์ เพื่อชื่นชมและเพลิดเพลินในสถานที่ท่องเที่ยวและได้รับความรู้ความเข้าใจต่อประวัติศาสตร์ และโบราณคดีในท้องถิ่นบนพื้นฐานความรับผิดชอบและมีจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่าของสภาพแวดล้อม โดยที่ชุมชนท้องถิ่นร่วมในการจัดการท่องเที่ยว

2. การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมและประเพณี (Culture and Traditional Tourism) หมายถึงการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อชมงานศิลปวัฒนธรรมประเพณีต่าง ๆ ที่ท้องถิ่นจัดขึ้น เพื่อความเพลิดเพลินและศึกษาความเชื่อ การยอมรับนับถือ การเคารพพิธีกรรมต่าง ๆ อีกทั้งยังได้ความรู้

ความเข้าใจต่อสภาพสังคมและวัฒนธรรม บนพื้นฐานความรับผิดชอบและจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่าของสภาพแวดล้อม โดยชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว

3. การท่องเที่ยวเชิงวิถีชีวิตชนบท (Rural Tourisms/ Village Tourisms) หมายถึงการเดินทางท่องเที่ยวในหมู่บ้านชนบทที่มีลักษณะวิถีชีวิต และผลงานสร้างสรรค์ที่มีเอกลักษณ์พิเศษโดดเด่น เพื่อได้รับความเพลิดเพลิน ได้ความรู้ ศึกษางานสร้างสรรค์ และภูมิปัญญาพื้นบ้าน อีกทั้งความเข้าใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น บนพื้นฐานของความรับผิดชอบและจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่าของสภาพแวดล้อม โดยชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว

4. การท่องเที่ยวเชิงกีฬา (Sport Tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวไปยังสถานที่ออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาหรือแข่งขันการกีฬา ทำให้ได้รับความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ใหม่ๆ เพิ่มขึ้น บนพื้นฐานของความรับผิดชอบและจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่าทางสภาพแวดล้อม โดยชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว

5. การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพทางวัฒนธรรม (Cultural Health Tourism) หมายถึง การเดินทางท่องเที่ยวไปเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม โดยมีกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพ หรือฟื้นฟูสุขภาพทางวัฒนธรรม ได้แก่ การนวด การอบสมุนไพร การฝึกกายบริหาร เพื่อเสริมสร้างสุขภาพและคุณภาพชีวิตของนักท่องเที่ยวบนพื้นฐานของความรับผิดชอบต่ออย่างมีจิตสำนึกต่อการรักษามรดกทางวัฒนธรรมและคุณค่าของสิ่งแวดล้อม โดยชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว

บริบทขององค์ประกอบของทรัพยากรการท่องเที่ยว

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548, หน้า 29-30) และฐิติทธิ ชูชาติ (2544, หน้า 4-5) ได้กล่าวในประเด็นนี้ตรงกันว่า การท่องเที่ยวจะบรรลุวัตถุประสงค์นั้นจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญอยู่ 3 ประการ หรือ 3As ได้แก่ 1. สิ่งดึงดูดใจ (Attraction) 2. สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities) และ 3. การเข้าถึง (Accessibility) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. สิ่งดึงดูดใจ (Attraction) เกิดจากสถานที่ (Site) และเหตุการณ์ (Event) สถานที่อาจเกิดจากธรรมชาติสร้างขึ้นหรือมนุษย์สร้างขึ้น แต่เหตุการณ์ที่น่าประทับใจเกิดจากมนุษย์สร้างขึ้นเพียงอย่างเดียว

2. สิ่งอำนวยความสะดวก (Amenities) ความสะดวกสบายทำให้นักท่องเที่ยวหรือคนเดินทางเข้าไปถึงสถานที่ได้รวดเร็ว ปลอดภัย และสะดวกสบายมากยิ่งขึ้น ดังนั้น การก่อสร้างปัจจัยพื้นฐานในการผลิต (Infrastructure) เช่น ระบบขนส่ง ระบบการสื่อสาร ระบบสาธารณูปโภค

(ไฟฟ้า, ประปา) จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในแหล่งท่องเที่ยว นอกจากนี้สิ่งก่อสร้างอื่น ๆ เช่น โรงแรม ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก โรงพยาบาล ฯลฯ ตลอดจนระบบการกำจัดของเสียก็เป็นสิ่งที่จำเป็นที่ต้องมีการพัฒนาควบคู่กันไปกับแหล่งท่องเที่ยว นั้น ๆ

3. การเข้าถึง (Accessibility) การเข้าไปถึงแหล่งท่องเที่ยวต้องมีระบบการขนส่ง (Transportation) ซึ่งประกอบด้วย เส้นทาง (The way) พาหนะ (The vehicle) สถานี (The terminal) และผู้ประกอบการ (The Carrier) การขนส่งมีวัตถุประสงค์ในการลำเลียงคนและสิ่งของไปยังจุดหมายปลายทางโดยผ่านเส้นทางหรือท่าลำเลียง

แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชน

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548) ได้กล่าวไว้ว่า การพัฒนามีส่วนร่วมทางการท่องเที่ยวของชุมชนท้องถิ่นเป็นองค์ประกอบที่ห้าของการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยเพิ่มโอกาสแก่สมาชิกชุมชนท้องถิ่นอย่างเท่าเทียมกันในการเข้ามามีส่วนร่วมการท่องเที่ยวทุกขั้นตอนมากขึ้น และร่วมรับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว เพื่อก่อให้เกิดความรัก ความหวงแหน การสร้างจิตสำนึกในการดูแลปกป้องรักษาทรัพยากรท่องเที่ยวและสภาพแวดล้อมให้อยู่อย่างยั่งยืน ทั้งนี้เนื่องจากการท่องเที่ยวย่อมก่อผลกระทบโดยตรงต่อชุมชนท้องถิ่นทั้งผลกระทบทางบวกและทางลบ

นิรันดร์ จงวุฒิเวศย์ (2527) ได้ให้ความหมายของการมีส่วนร่วม หมายถึง การเกี่ยวข้องทางจิตใจและอารมณ์ (Mental and Emotional involvement) ของบุคคลหนึ่งในสถานการณ์กลุ่ม (Group Situation) ซึ่งผลของการเกี่ยวข้องดังกล่าวเป็นเหตุเร้าใจให้มีการกระทำ (Contribution) การบรรลุจุดมุ่งหมายของกลุ่มนั้นกับทั้งให้เกิดความรู้สึกร่วมรับผิดชอบกับกลุ่มดังกล่าว

รูปแบบการมีส่วนร่วม แบ่งออกได้เป็น 3 ประการ คือ

1. การที่ประชาชนมีส่วนร่วมโดยตรง (Direct participation) โดยผ่านองค์การการจัดตั้งของประชาชน (Inclusive organization) เช่น การรวมกลุ่มเยาวชนกลุ่มต่าง ๆ
2. การที่ประชาชนมีส่วนร่วมทางอ้อม (Indirect participation) โดยผ่านองค์กรผู้แทนของประชาชน (Representative organization) เช่น กรรมการกลุ่ม กรรมการหมู่บ้าน
3. การที่ประชาชนมีส่วนร่วม โดยการเปิดโอกาสให้ (Open participation) โดยผ่านองค์กรที่ไม่ใช่ผู้แทนของประชาชน (Non-representative organization) เช่น สถาบันหรือหน่วยงานที่เชิญชวนหรือเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนเมื่อไรก็ได้ตลอดเวลา

การมีส่วนร่วมของประชาชน ต้องมีเงื่อนไข 3 ประการ คือ

1. ประชาชนต้องมีอิสรภาพที่จะมีส่วนร่วม (Freedom to participate)
2. ประชาชนต้องมีความสามารถที่จะมีส่วนร่วม (Ability to participate)

3. ประชาชนต้องเต็มใจที่จะมีส่วนร่วม (Willingness to participate)

หากไม่มีอิสรภาพ ไม่มีความสามารถ และไม่มีใจเต็มใจแล้ว การมีส่วนร่วมของประชาชนจะไม่เกิดขึ้นเลย

ยุวัฒน์ วุฒิเมธี (2534) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของประชาชน หมายถึง การเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการคิดริเริ่ม การพิจารณาตัดสินใจ การร่วมปฏิบัติและร่วมรับผิดชอบในเรื่องต่าง ๆ อันมีผลกระทบมาถึงตัวประชาชน การให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในโครงการของราชการเป็นเรื่องที่สำคัญ เพราะประชาชนคือผู้รับผลประโยชน์ การให้ประชาชนเข้ารับผิดชอบในกิจกรรมแทนเจ้าหน้าที่ของรัฐ เข้าร่วมปฏิบัติงานตามโครงการต่าง ๆ จะทำให้เกิดความพึงพอใจของประชาชน ลดความขัดแย้งที่จะมีต่อโครงการพัฒนาต่าง ๆ การส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการพัฒนาชุมชนนั้นเป็นสิ่งจำเป็น

สุมาลี สังข์ศรี และวีระฉัตร สุบัญญัติ (2534) กล่าวว่า การใช้การมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นยุทธศาสตร์ในการพัฒนานั้น มีแนวคิดพื้นฐาน 3 ประการ คือ

1. ให้ประชาชนมีบทบาทหลักในการพัฒนา โดยได้ร่วมแสดงความคิดเห็นการเขียนการพูด ร่วมสหะทรัพย์ เงิน วัสดุ แรงกาย และเวลา
2. เป้าหมายของกิจกรรมการพัฒนา คือ การพัฒนาขีดความสามารถเพื่อพึ่งพาและพัฒนาตนเอง มิใช่พึ่งพารัฐหรือพึ่งพางค์กรพัฒนาภายนอก
3. กระบวนการพัฒนายึดหลักล่างสู่บนมากกว่าบนสู่ล่าง ซึ่งจะต้องถือว่าชาวบ้านเป็นตัวหลักในการแก้ปัญหา กิจกรรมการพัฒนายึดต้นจากชุมชน

สมศักดิ์ ศรีสันติสุข (2534) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของชุมชนไว้ดังนี้

1. ปัจจัยทางด้านเจ้าหน้าที่ไปทำงานในชุมชน เจ้าหน้าที่พัฒนาทั้งที่มาจากภาครัฐ หรือจากองค์กรพัฒนาเอกชน จะต้องสร้างเงื่อนไขของบทบาทของตนเองให้พร้อมที่จะเข้าไปทำงานและให้ประชาชนมีส่วนร่วม ดังนั้น จึงต้องมีทัศนคติและจิตสำนึกเหมาะสมดังต่อไปนี้
 - 1.1 การยอมรับศักดิ์ของประชาชนกับตนเองเท่าเทียมกัน ต้องเลิกทะนงตนเองว่าวิเศษเหนือกว่าประชาชน การที่แตกต่างกันก็เนื่องจากประชาชนมีโอกาสน้อยกว่าเท่านั้น
 - 1.2 ความเชื่อและเคารพในตัวประชาชน รวมทั้งพร้อมที่จะเรียนรู้จากประชาชน
 - 1.3 ความเชื่อในตัวประชาชนว่ามีความสามารถในการพัฒนาได้ ตลอดจนช่วยตนเองและชุมชนได้ ถ้าพวกเขาได้รับโอกาสและการส่งเสริมที่เหมาะสม

1.4 ความเข้าใจความคิดของประชาชนในลักษณะของการมีส่วนร่วมในการพัฒนา เมื่อเขารู้สึกว่าเป็นกิจกรรมที่ได้รับประโยชน์ทันที จึงควรถามประชาชนเพื่อทราบความต้องการของประชาชน

2. ปัจจัยจากบุคคลที่ทำงานด้านการพัฒนาภายในชุมชน ได้แก่ ผู้นำชุมชน บุคคลที่มีความคิดริเริ่มในการกระตุ้นให้ประชาชนมีความสนใจในด้านการพัฒนากลุ่มขององค์การประชาชน และบุคคลอื่นๆ ย่อมมีส่วนช่วยให้เกิดการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาท้องถิ่นของตน ซึ่งนำไปสู่การพึ่งพาตนเองต่อไปในอนาคต

3. ปัจจัยเกี่ยวกับการบริหาร ได้แก่ การจัดระเบียบราชการหรือระเบียบขององค์การพัฒนาเอกชนต่างๆ ทั้งนี้เนื่องจากหน่วยงานของรัฐมีลักษณะการสั่งการเมื่อเจ้าหน้าที่เข้าไปทำงานในชุมชนก็ต้องอยู่ในระเบียบของการสั่งการ ทำให้การพัฒนาไม่เป็นไปตามหลักการของการพัฒนา นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่ยังไม่มีความสัมพันธ์ในการทำงานและไม่มีเป้าหมายในการวางแผนร่วมกัน หรือบางครั้งเจ้าหน้าที่ขาดการวางแผนร่วมกับชาวบ้าน ทำให้การมีส่วนร่วมของชุมชนไม่ดีนัก

จากการศึกษาข้างต้นสรุปได้ว่า การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนานั้น ควรพิจารณาจากประเภทของกิจกรรมและระดับของกิจกรรมที่ชุมชน องค์การรัฐ องค์การภายนอกชุมชน และปัจเจกบุคคลในแต่ละชุมชนได้มีส่วนร่วมในฐานะเป็นผู้มีส่วนได้เสียในกิจกรรม

บริบท สถานที่ท่องเที่ยว และแผนยุทธศาสตร์ของจังหวัดสิงห์บุรี

สิงห์บุรีเป็นเมืองเก่าแก่เมืองหนึ่งสันนิษฐานว่าเป็นเมืองเก่าแก่ก่อนสุโขทัย สร้างขึ้นราว พ.ศ. 1650 โดยพระเจ้าไกรสรราช โอรสพระเจ้าพรหม (พระเจ้าศรีธรรมไตรปิฎก) ซึ่งครองเมืองชัยปราการ (ฝาง) ได้สร้างขึ้นครั้งแรกเมื่อเสด็จพาไพร่พลมาครองเมืองลพบุรีตามรับสั่งพระราชบิดา ซึ่งเข้าใจว่าคงจะมาพักขึ้นบก ณ ที่เป็นที่ตั้งเมืองสิงห์เดิม คือ ตั้งอยู่ลำน้ำจักรสีห์ ตำบลจักรสีห์ อำเภอเมือง จังหวัดสิงห์บุรี ในปัจจุบันใกล้วัดหน้าพระธาตุมีเมืองเก่า เรียกว่า "บ้านหน้าพระลาน" เพื่อที่พระองค์จะเดินทางลงเรือที่วัดปากน้ำ แม่น้ำลพบุรีต่อมาได้ย้ายเมืองไปตั้งทางแม่น้ำน้อยตำบลโพธิ์ไชยได้ วัดสิงห์ ปัจจุบันอยู่ในท้องที่อำเภอค่ายบางระจัน ครั้น พ.ศ. 2310 เมื่อเสียกรุงศรีอยุธยาให้แก่พม่าแล้ว จึงย้ายเมืองสิงห์มาตั้งทางแม่น้ำเจ้าพระยา ริมปากคลองนกกะทุง ตำบลบางมอญ (ปัจจุบัน คือ ตำบลตันโพธิ์ จังหวัดสิงห์บุรี) การย้ายครั้งนี้ น่าจะเป็นสมัยเดียวกับการตั้งเมืองอ่างทองในสมัยธนบุรี ต่อมาในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ราว พ.ศ. 2473 (รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว) ได้มีการจัดรูปการปกครองเมืองระบอบมณฑลเทศาภิบาล จึงได้จัดตั้งกรุงเก่า (มณฑลอยุธยา) ขึ้นประกอบด้วยเมือง 8 เมือง คือ กรุงเก่า พระพุทธบาท พรหมบุรี ลพบุรี สระบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง และ อินทร์บุรี ใน พ.ศ. 2439-2440 ได้มีการยุบเมืองพรหมบุรี เมืองอินทร์

บุรีลง ให้เป็นอำเภอขึ้นกับเมืองสิงห์บุรี และย้ายไปตั้งที่ตำบลบางพุทรา อันเป็นที่ตั้งจังหวัดสิงห์บุรี ในปัจจุบันเนื่องจากมีชัยภูมิที่ดีกว่าเดิม เพราะพื้นที่เป็นเนินสูง น้ำท่วมไม่ถึง

วีรกรรมของชาวค่ายบางระจัน

ในหนังสือพระราชพงศาวดารหลาย ๆ ฉบับ กล่าวถึงการรบที่ค่ายบางระจัน อันเป็นผลให้เกิดวีรกรรม ณ บ้านบางระจัน สมัยกรุงศรีอยุธยา ซึ่งทำให้ทั่วประเทศรู้จักจังหวัดสิงห์บุรีมากยิ่งขึ้น สมเด็จพระบรมราชาที่ 3 หรือสมเด็จพระที่นั่งสุริยาศอมรินทร์ หรือสมเด็จพระเจ้าเอกทัศ ซึ่งมีได้ทรงปรึกษาสามารถในการปกครอง พม่าได้ยกทัพมาตีกรุงศรีอยุธยาและสูญเสียเอกราชใน พ.ศ. 2310 ในครั้งนั้นชาวบ้านบางระจันสามารถต่อสู้กับทัพพม่า เป็นเวลาถึง 5 เดือน ตั้งแต่เดือน 4 ปลายปีระกา พ.ศ. 2308 ถึงวันจันทร์แรม 2 ค่ำ เดือน 8 ปีจอ พ.ศ. 2309 โดยที่ไม่ได้รับความช่วยเหลือจากกรุงศรีอยุธยาเลย นับเป็นวีรกรรมชาวบ้านบางระจันอันกล้าหาญ

จากสาส์นสมเด็จพระเจ้าเอกทัศ สมเด็จพระยาดำรงราชานุภาพ ทรงเล่าถึงเมืองสิงห์ถวายสมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ ได้กล่าวไว้ว่า

...เมืองสิงห์บุรีเป็นเมืองใหญ่และเก่า มีป้อมปราการ วั้ง วัดมหาธาตุ และของสำคัญ คือ พระนอนจักรสีห์ ใหญ่ยาวกว่าพระนอนองค์อื่น ๆ ในเมืองไทย ทำเป็นแบบพระนอนอินเดียเหมือนเช่นที่ถ้ำคูหาภิมุข วัดคูหาภิมุข อำเภอเมืองยะลา คือ พระกรขวาออกยื่นไปทางด้านหน้า ไม่ทำอพระกรตั้งขึ้นรับพระเศียรแบบพระนอนไทย เมืองสิงห์เรียกชื่อต่าง ๆ ดังนี้ เมืองสิงหราชาริราช เมืองสิงหราช เป็นเมืองตั้งอยู่ริมแม่น้ำจักรสีห์อันเป็นลำน้ำใหญ่ ห่างแม่น้ำเจ้าพระยา 200 เส้น เพราะแม่น้ำจักรสีห์ตื่นขึ้น เมืองสิงห์จึงกลายเป็นเมืองอยู่ล้นล้น แสดงว่า สิงห์บุรีเป็นเมืองที่ยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ มีอดีตนาน จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์และโบราณคดีพบว่า มีการตั้งถิ่นฐานของชุมชนโบราณมาเป็นเวลานานหลายยุคหลายสมัย

ยุคก่อนประวัติศาสตร์ พบร่องรอยหลักฐานมนุษย์ยุคก่อนประวัติศาสตร์ที่บ้านชีน้ำร้าย อำเภออินทร์บุรี บ้านบางวัว ตำบลไม้ดัด อำเภอบางระจัน บ้านคู ตำบลพักทัน อำเภอบางระจัน คือ ขวานหิน แหวนดินเผา ชิ้นส่วนกำไลสำริด เป็นต้น

สมัยทวารวดี พบหลักฐานที่เมืองโบราณบ้านคูเมือง ตำบลห้วยชัน อำเภออินทร์บุรี เป็นการตั้งถิ่นฐานแบบ "เมืองคูคลอง" มีแผนผังเกือบเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส มีคูน้ำ คันดินล้อมรอบโบราณวัตถุที่ขุดพบ เช่น ภาชนะดินเผา ลูกปัด แท่นหินบด แหวนดินเผา ตะคัน ฯลฯ ส่วนหนึ่งจัด

แสดงอยู่ที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ อินทร์บุรี ปัจจุบันสถานที่ดังกล่าวเป็นสวนรุกขชาติและที่ตั้ง
หน่วยอนุรักษ์พันธุ์ไม้จังหวัดสิงห์บุรี

เมืองวัดพระนอนจักรสีห์ ที่ตำบลจักรสีห์ อำเภอเมืองสิงห์บุรี รูปแบบเมืองเป็นเมืองซ้อน
มีเมืองชั้นในรูปค่อนข้างกลมและเมืองชั้นนอกล้อมรอบรูปสี่เหลี่ยมมน ไม่ปรากฏร่องรอยกำแพง
เมือง (ที่ทำด้วยดินพูนสูง) แต่คูเมืองบางด้านยังปรากฏให้เห็น สิ่งที่พบคือ ลูกบัต แวดินเผา เศษ
ภาชนะ ฯลฯ

แหล่งโบราณคดีบ้านคิม ที่ตำบลสระแจง อำเภอบางระจัน มีสภาพเป็นเนินดินรูปรี กว้าง
200 เมตร ยาว 500 เมตร มีคูน้ำขนาดกว้าง 5 เมตร

สมัยสุโขทัย มีการค้นพบเครื่องสังคโลกสมัยสุโขทัยตามวัดร้างและแม่น้ำเจ้าพระยา
แต่ไม่ปรากฏหลักฐานว่าชุมชนต่าง ๆ นั้นมีความสำคัญมากนักน้อยเพียงไร เพราะในช่วงที่อาณาจักร
สุโขทัยรุ่งเรืองนั้นได้มีอำนาจแผ่ขยายอาณาเขตครอบคลุมในบริเวณภาคกลางและลุ่มแม่น้ำ
เจ้าพระยา

สมัยอยุธยา ปรากฏเหตุการณ์ที่สำคัญคือ สมัยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 1 (พระเจ้า
อู่ทอง) ได้ตั้งเมืองสิงห์บุรีเป็นเมืองลูกหลวง และทรงตั้งเมืองอินทร์บุรีและเมืองพรหมบุรีเป็นเมือง
หลานหลวง นอกจากนี้แล้ว เมืองทั้งสามยังเป็นหัวเมืองชั้นในและหัวเมืองหน้าด่านรายทางด้านทิศ
เหนืออีกด้วย โดยมีเมืองลพบุรีเป็นเมืองหน้าด่านหลัก แสดงให้เห็นว่า เมืองสิงห์บุรี เมืองอินทร์บุรี
และเมืองพรหมบุรี มีอยู่แล้วเมื่อตั้งกรุงศรีอยุธยา ก่อนหน้านั้นเมืองทั้งสามอาจอยู่ในการปกครอง
ของอาณาจักรสุโขทัยก็ได้ แต่ไม่ปรากฏแน่ชัดว่าเมืองทั้งสามสร้างขึ้นในสมัยไหน

สมัยสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถได้ทรงจัดการปกครองใหม่ โดยกำหนดให้หัวเมืองชั้นใน
เป็นหัวเมืองจัตวา ดังนั้น เมืองอินทร์บุรี เมืองพรหมบุรี และเมืองสิงห์บุรีจึงเปลี่ยนฐานะเป็นหัวเมือง
จัตวา

ในสมัยสมเด็จพระมหาจักรพรรดิ เมื่อปี พ.ศ. 2086 เมืองสิงห์เป็นเมืองที่สมเด็จพระมหา
ธรรมราชาให้ทหารไปสืบข่าวเรื่องศึกสงครามกับพม่า ขณะเดียวกันก็ได้ยกกองทัพไปตั้งที่เมือง
อินทร์บุรี เพื่อหยั่งเชิงดูข้าศึกอีกด้วย ดังปรากฏในพระราชพงศาวดารฉบับพระราชหัตถเลขา สมัย
สมเด็จพระมหาธรรมราชา

ในปี พ.ศ. 2127 หลังจากสมเด็จพระนเรศวรมหาราชทรงประกาศอิสรภาพได้ไม่นาน
พม่าก็ได้ยกกองทัพมาตีกรุงศรีอยุธยาอีกครั้ง คราวนี้พม่ายกกองทัพมาสองทาง คือ ทางเหนือมีพระ
เจ้าเชียงใหม่เป็นแม่ทัพ และทางตะวันตกมีพระยาพะสิมเป็นแม่ทัพ แต่ทัพของพระยาพะสิมถูก
กองทัพกรุงศรีอยุธยาตีแตกไปก่อน โดยที่พระเจ้าเชียงใหม่ยังไม่ทราบ เมื่อกองทัพพระเจ้าเชียงใหม่

ยกมาถึงเมืองชัยนาท ก็ให้แต่งตั้งพหนามาตั้งที่บางพุทรา ซึ่งตั้งอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา (ภายหลังคือตัวจังหวัดสิงห์บุรี)

พ.ศ. 2308 สมัยพระเจ้าเอกทัศ ในขณะที่พม่าตั้งค่ายล้อมกรุงศรีอยุธยาอยู่ ชาวบ้านบางระจันได้รวมตัวกันต่อสู้กับพม่าที่บ้านบางระจัน เมืองสิงห์บุรี ซึ่งมีผู้นำสำคัญของชาวบ้านและปรากฏชื่อ คือ

1. พระอาจารย์ธรรมโชติ
2. นายแท่น
3. นายโชติ
4. นายอิน
5. นายเมือง
6. นายทองแก้ว นายดอก
7. นายจันหนวดเขี้ยว
8. นายทองแสงใหญ่
9. นายทองเหม็น
10. ขุนสรวิศ
11. พันเรือง

โดยชาวบ้านบางระจันได้ต่อสู้กับพม่าและสามารถเอาชนะกองทัพพม่าได้ถึง 7 ครั้ง จนถึงครั้งที่ 8 ชาวบ้านบางระจันจึงพ่ายแพ้ในวันจันทร์ แรม 2 ค่ำ เดือน 8 ปีจอ พ.ศ. 2309 รวมเวลาที่ไทยรบกับพม่าทั้งสิ้น 5 เดือน คือ ตั้งแต่เดือน 4 ปลายปีระกา พ.ศ. 2308 ถึงเดือน 8 ปีจอ พ.ศ. 2309

สมัยธนบุรี เมืองอินทร์บุรี เมืองพรหมบุรี เมืองสิงห์บุรี ขึ้นกับกรุงธนบุรี ในประชุมพงศาวดารฉบับพันจันทนุมาศ (เจิม) กล่าวถึงสำเนาท้องตรา พ.ศ. 2316 เกณฑ์ผู้รักษาเมืองสิงห์บุรี เมืองพรหมบุรี เมืองอินทร์บุรี ยกทัพไปสกัดข้าศึกด้านตะวันออกและคุมพรรคพวกช่องสุ่มกำลังยกไปขุดคูเลนพระนครกรุงธนบุรี

สมัยรัตนโกสินทร์ มีหลักฐานที่ปรากฏคือ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวโปรดเกล้าฯ ให้จัดการปกครองมณฑลเทศาภิบาล เมืองสิงห์บุรี เมืองอินทร์บุรี และเมืองพรหมบุรี เข้าอยู่ในมณฑลกรุงเก่า (ในสมัยรัชกาลที่ 6 ได้เปลี่ยนชื่อเป็นมณฑลอยุธยา) และปี พ.ศ. 2439 ยุบเมืองอินทร์บุรีและเมืองพรหมบุรีเป็นอำเภออินทร์บุรีและอำเภอพรหมบุรีขึ้นกับเมืองสิงห์บุรี พร้อมกับตั้งเมืองสิงห์บุรีขึ้นใหม่ที่ตำบลบางพุทรา ส่วนเมืองสิงห์บุรีเดิมยุบเป็น "อำเภอสิงห์" และต่อมาได้

เปลี่ยนชื่อเป็นอำเภอบางระจันปี พ.ศ. 2444 อำเภอเมืองสิงห์บุรีเปลี่ยนชื่อเป็น อำเภอบางพุทรา และในปี พ.ศ. 2481 ทางราชการสั่งให้เปลี่ยนชื่อว่าการอำเภอที่ตั้งอยู่ในเมืองให้เป็นชื่อของ จังหวัดนั้น ๆ อำเภอบางพุทราจึงได้กลับไปใช้ชื่ออำเภอเมืองสิงห์บุรีมาจนถึงปัจจุบัน

ขนาดและที่ตั้ง

จังหวัดสิงห์บุรี ตั้งอยู่ทางภาคกลางตอนบน ระหว่างเส้นละติจูด 14 องศา 43 ลิปดา ถึง 15 องศา 6 ลิปดาเหนือ เส้นลองจิจูดที่ 100 องศา 11 ลิปดา ตะวันออก อยู่ห่างจาก กรุงเทพมหานคร ประมาณ 142 กิโลเมตร มีเนื้อที่ทั้งสิ้น 822.478 ตารางกิโลเมตร หรือ 514,049 ไร่ มีอาณาเขตติดต่อดังนี้

ทิศเหนือ ติดอำเภอสรรพยา จังหวัดชัยนาท และอำเภอตาคลี จังหวัดนครสวรรค์

ทิศตะวันออก ติดอำเภอบ้านหมี่ อำเภอท่าเรือ จังหวัดลพบุรี

ทิศใต้ ติดอำเภอไชโย อำเภอโพธิ์ทอง และอำเภอแสวงหา จังหวัดอ่างทอง

ทิศตะวันตก ติดอำเภอสรรคบุรี จังหวัดชัยนาท และอำเภอเดิมบางนางบวช จังหวัด

สุพรรณบุรี

ลักษณะภูมิประเทศและภูมิอากาศ

ลักษณะภูมิประเทศโดยทั่วไปเป็นที่ราบลุ่มและพื้นที่ลูกคลื่นลอนตื้น ซึ่งเกิดจากการทับถมของตะกอนริมแม่น้ำเจ้าพระยาเป็นเวลานาน จึงมีความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรดินและน้ำเป็นอย่างมากเป็นผลให้สามารถทำการเกษตรในลักษณะกึ่งไร่กึ่งนาได้ จังหวัดสิงห์บุรีแบ่งลักษณะภูมิประเทศเป็น 2 บริเวณ

1. บริเวณที่ราบลุ่ม เป็นที่ราบลุ่มขนาดใหญ่ เกิดจากการไหลผ่านของลำน้ำเจ้าพระยา แร่ธาตุและอินทรีย์วัตถุ ซึ่งละลายมากับน้ำ และตกตะกอนทับถม ประกอบด้วย ทรายละเอียด ดินตะกอน และดินเหนียว มีความสูงจากระดับน้ำทะเล ประมาณ 16 เมตร ครอบคลุมพื้นที่ทางตะวันตกในเขตอำเภออินทร์บุรี และบางส่วนตอนล่างของจังหวัด

2. บริเวณสองฝั่งเจ้าพระยา เขตอำเภอพรหมบุรี และแม่น้ำน้อยในเขตอำเภอท่าช้าง เป็นบริเวณที่มีน้ำท่วมขังในฤดูฝน บริเวณขอบที่ราบลุ่ม เป็นพื้นที่ลูกคลื่นลอนตื้นได้แก่พื้นที่แนวยาวตามสองฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาครอบคลุมพื้นที่ ทางด้านตะวันออกของจังหวัดในเขตอำเภออินทร์บุรี อำเภอเมือง และอำเภอพรหมบุรีและอำเภอท่าช้าง

ลักษณะภูมิอากาศโดยทั่วไปคล้ายกับจังหวัดอื่นในภาคกลางแบ่งเป็น 3 ฤดู คือ ฤดูร้อน ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์-เมษายน ฤดูฝน ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม-ตุลาคม และฤดูหนาวตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน-มกราคม

จากสถิติอุตุนิยมวิทยา ณ วันที่ 14 พฤศจิกายน 2551 จังหวัดสิงห์บุรีมีปริมาณน้ำฝนระหว่างเดือนมกราคม-กันยายน 1,257.50 มิลลิเมตร ฝนตกมากที่สุดในเดือนพฤษภาคม อุณหภูมิเฉลี่ยสูงสุดในเดือนเมษายน 30.70 องศาเซลเซียส และอุณหภูมิเฉลี่ยต่ำสุดในเดือนมกราคม 25.90 องศาเซลเซียส

การปกครองและประชากร

ในปี พ.ศ. 2552 จังหวัดสิงห์บุรี แบ่งการปกครองออกเป็น 6 อำเภอ 43 ตำบล 364 หมู่บ้าน 13 ชุมชน โดยมีอำเภอดังนี้

1. อำเภอเมืองสิงห์บุรี มี 7 ตำบล 58 หมู่บ้าน 13 ชุมชน
2. อำเภอบางระจัน มี 8 ตำบล 77 หมู่บ้าน
3. อำเภอดำรงบางระจัน มี 6 ตำบล 59 หมู่บ้าน
4. อำเภอพรหมบุรี มี 6 ตำบล 42 หมู่บ้าน
5. อำเภอท่าช้าง มี 4 ตำบล 23 หมู่บ้าน
6. อำเภออินทร์บุรี มี 10 ตำบล 105 หมู่บ้าน

การปกครองส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย องค์การบริหารส่วนจังหวัด จำนวน 1 แห่ง เทศบาลเมือง จำนวน 1 แห่ง เทศบาลตำบล จำนวน 1 แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 34 แห่ง

จากสถิติกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2551 จังหวัดสิงห์บุรีมีประชากรทั้งสิ้น 215,551 คน ชาย 103,118 คน หญิง 112,433 คน จำนวนบ้าน 66,744 หลัง จำนวนประชากรชายคิดเป็นร้อยละ 47.83 ของประชากรทั้งหมด และจำนวนประชากรหญิงคิดเป็นร้อยละ 52.16 ของประชากรทั้งหมด ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาล 58,130 คน คิดเป็นร้อยละ 26.96 ส่วนที่เหลือ 157,421 คน หรือร้อยละ 73.03 อาศัยอยู่นอกเขตเทศบาล

ทรัพยากรธรรมชาติ

ทรัพยากรธรรมชาติที่สำคัญของจังหวัดสิงห์บุรี ได้แก่

1. หินปูน ใช้เผาทำปูนขาว
2. ทราเยมน้ำ ใช้สำหรับงานก่อสร้าง
3. ดิน สามารถแบ่งได้ 7 ชุด ดินชุดท่าม่วง ดินชุดสรรพยา ดินชุดราชบุรี ดินชุดนครปฐม ดินชุดสระบุรี ดินชุดสิงห์บุรี ดินชุดโคกกระเทียม ที่พบมากได้แก่ ดินชุดราชบุรี ดินเหล่านี้เหมาะสำหรับทำนา ประมาณร้อยละ 60 และปลูกพืชไร่ ประมาณร้อยละ 40

แหล่งน้ำ จังหวัดสิงห์บุรีมีแม่น้ำที่สำคัญไหลผ่าน 3 สายได้แก่

1. แม่น้ำเจ้าพระยา รับน้ำจากใต้เขื่อนเจ้าพระยา ไหลผ่านพื้นที่ตอนกลางของอำเภอมินทร์บุรีไปยังอำเภอเมืองและอำเภอมหามุนี การใช้ประโยชน์ด้านการเกษตรโดยตรงมีน้อย เนื่องจากฤดูฝนมีน้ำมากเกินไปและฤดูแล้งปริมาณน้ำลดลงมาก

2. แม่น้ำน้อย รับน้ำจากเหนือเขื่อนเจ้าพระยา ไหลผ่านพื้นที่ตอนกลางของ อำเภอบางระจันไปยังอำเภอบางระจันและอำเภอกาชาง โดยมีประตูระบายน้ำที่โครงการชลประทาน ชัยสุนทร ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของอำเภอบางระจัน และมีประตูระบายน้ำโครงการยางมณีตั้งอยู่ตอนใต้ของอำเภอกาชาง แม่น้ำน้อยเป็นแหล่งน้ำที่นำมาใช้ประโยชน์ในการเกษตรมากที่สุดเนื่องจาก สามารถควบคุมระดับน้ำได้

3. แม่น้ำลพบุรี แยกจากฝั่งซ้ายของแม่น้ำเจ้าพระยาบริเวณด้านเหนือไปยังด้านตะวันออกของอำเภอเมืองสิงห์บุรี ในฤดูฝนปริมาณน้ำมาก ล้นฝั่ง เกษตรกรที่อาศัยอยู่ริมฝั่งแม่น้ำนี้จะใช้น้ำทำการเกษตรได้ในช่วงฤดูแล้ง โดยการปลูกพืชผักและพืชไร่อายุสั้น

นอกจากนี้ยังมีลำน้ำที่สำคัญ ได้แก่ ลำแม่ลา ลำการ้อง คลองเชียงรากและคลองโพธิ์ชัย รวมทั้งหนองบึงที่มีอยู่ทั่วไปประมาณ 853 แห่ง และโครงการชลประทาน 6 แห่ง ครอบคลุม พื้นที่ 459,206 ไร่

สภาพทางเศรษฐกิจ

จากสถิติผลิตภัณฑ์มวลจังหวัดสิงห์บุรี พ.ศ. 2550 จังหวัดสิงห์บุรี มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม (GPP) ณ ตามราคาประจำปี 2550 เท่ากับ 22,140 ล้านบาท และมีมูลค่าผลิตภัณฑ์เฉลี่ยต่อคนต่อปี (Per capita) 94,086 บาท โดยสาขาการผลิตอุตสาหกรรม มีมูลค่าสูงสุดถึงร้อยละ ๒๘.๐ ของ มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม รองลงมาได้แก่สาขาการค้าส่งค้าปลีกการซ่อมแซมยานยนต์ จักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคลและของใช้ในครัวเรือน ร้อยละ 17.9 และสาขาการเกษตรกรรม ร้อยละ 17.3

การเดินทางจากกรุงเทพมหานคร

ไปตามทางหลวงหมายเลข 1 ถนนพหลโยธิน ผ่านอำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผ่านไปอำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี ผ่านจังหวัดลพบุรี และจากจังหวัดลพบุรีประมาณ 10 กม. ก็จะถึงตัวเมืองจังหวัดสิงห์บุรี

ไปตามทางหลวงหมายเลข 32 ถนนพหลโยธิน ผ่านอำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผ่านจังหวัดอ่างทองไปจนถึงตัวเมืองจังหวัดสิงห์บุรี

ไปตามทางหลวงหมายเลข 1 ถนนพหลโยธิน ผ่านอำเภอวังน้อยแล้วเลี้ยวซ้าย เข้าเส้นทางหลวงหมายเลข 309 ผ่านตัวเมืองจังหวัดอ่างทอง และตรงไปจนถึงจังหวัดสิงห์บุรี

สถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจังหวัดสิงห์บุรี

อำเภอเมือง

วัดพระนอนจักรสีห์วรวิหาร เป็นวัดอารามหลวงชั้นตรี ชนิดวรวิหาร ตั้งอยู่ตำบลจักรสีห์ อำเภอเมืองสิงห์บุรี อยู่ห่างจากตัวจังหวัดสิงห์บุรีประมาณ 4 กิโลเมตร สิ่งที่สำคัญภายในวัดคือ พระพุทธไสยาสน์ ซึ่งเป็นพระนอนที่มีลักษณะงดงาม มีขนาดใหญ่มากประดิษฐานอยู่ในวิหาร

พระพุทธไสยาสน์หรือพระนอนจักรสีห์ มีความยาว เส้น 1 เส้น 3 ว่า 2 ศอก 1 คืบ 7 นิ้ว หันพระพักตร์ไปทางทิศเหนือ พระเศียรอยู่ทางทิศตะวันออก นับเป็นพระพุทธรูปที่ใหญ่ที่สุดองค์หนึ่งในประเทศไทย

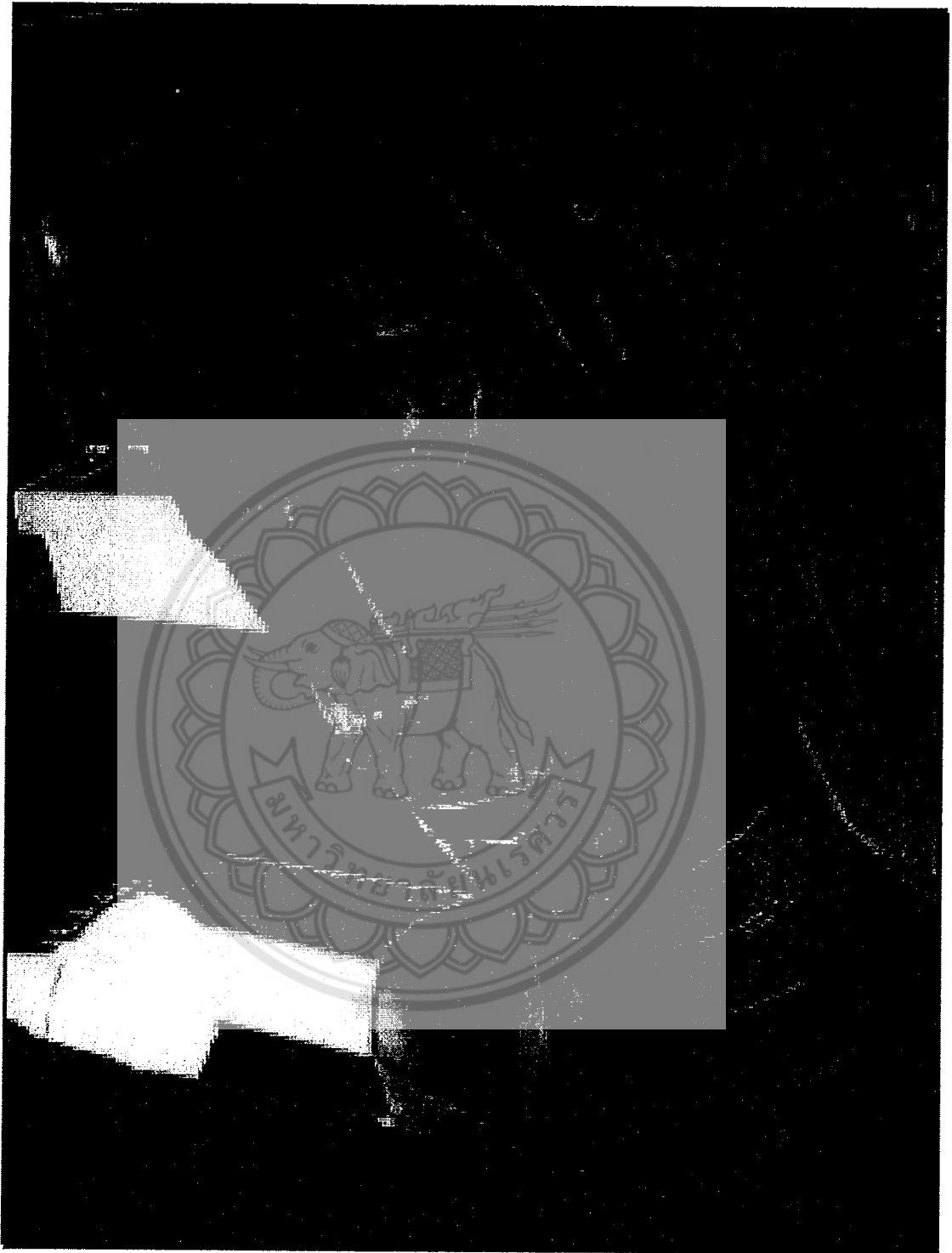
ประวัติการสร้าง ไม่ปรากฏหลักฐานว่าใครเป็นผู้สร้างและสร้างตั้งแต่เมื่อใด มีเพียงตำนานเล่าสืบต่อกันมาในทำนองว่าสร้างขึ้นเพื่อชำระบาปที่ได้ปีศาจ นอกจากมีตำนานที่สร้างวัดพระนอนแล้ว ยังมีตำนานการสร้างพระนอนทางด้านพระพุทธศาสนา อีกดังนี้

คติการสร้างพระนอนตามพระพุทธศาสนา พุทธศาสนิกชน นิยมสร้างพระพุทธรูป ปางต่าง ๆ เพื่อเคารพและระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระพุทธรูปนอนสิงห์ไสยาสน์ ตะแคงขวา ยกพระเศียรสูง ขนาดใหญ่โตนี้ เป็นพระพุทธรูปปางโปรดอสุรินทราหู อสุรินทราหูเป็นยักษ์ เกิดความเลื่อมใสอยากฟังพระธรรมของพระพุทธเจ้า ขณะนั้นพระพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ เสด็จวันวิหาร กรุงสาวัตถี

อสุรินทรานู ปราภวนาจะได้เฝ้าพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นเพียงมนุษย์ร่างเล็กธรรมดาตนก็ต้องก้มลงมอง ซึ่งยักษ์ใหญ่นั้นไม่เคยต้องก้มลงให้ผู้ใด แต่กิตติศัพท์ชื่อเสียงที่แพร่หลายว่า พระพุทธเจ้านั้นเป็นผู้เบิกบาน มีปฏิสันถารดี เป็นที่เจริญใจแก่ผู้ได้เฝ้า ไม่เว้นแม้แต่หมูทวยเทพเทวดา และพรหมต่าง ๆ อสุรินทรานู จึงยอมไปเฝ้าพระพุทธองค์

พระพุทธเจ้าทรงทราบด้วยพระญาณ ถึงความในใจของยังอสุรินทรานู จึงรับสั่งแก่พระอานนท์ว่าให้จัดเตรียมสถานที่รับรองอันกว้างใหญ่ แล้วลาดบรรจจรณ์ไว้ พระองค์จะประทับนอนให้อสุรินทรานูเข้าเฝ้า แล้วทรงทำปาฏิหาริย์ นิรมิตพระกายให้ใหญ่ กว่าอสุรินทรานูหลายเท่า แม้เพียงพระบาททั้งสองข้างที่วางซ้อนกัน ก็ยังสูงกว่าอสุรินทรานูเสียอีก จนทำให้อสุรินทรานูต้องแหงนหน้าขึ้นชมพระบารมี อสุรินทรานูก็ได้เฝ้าพระพุทธองค์ด้วยความปลาบปลื้ม และลดทิฐิความหลงตนลง

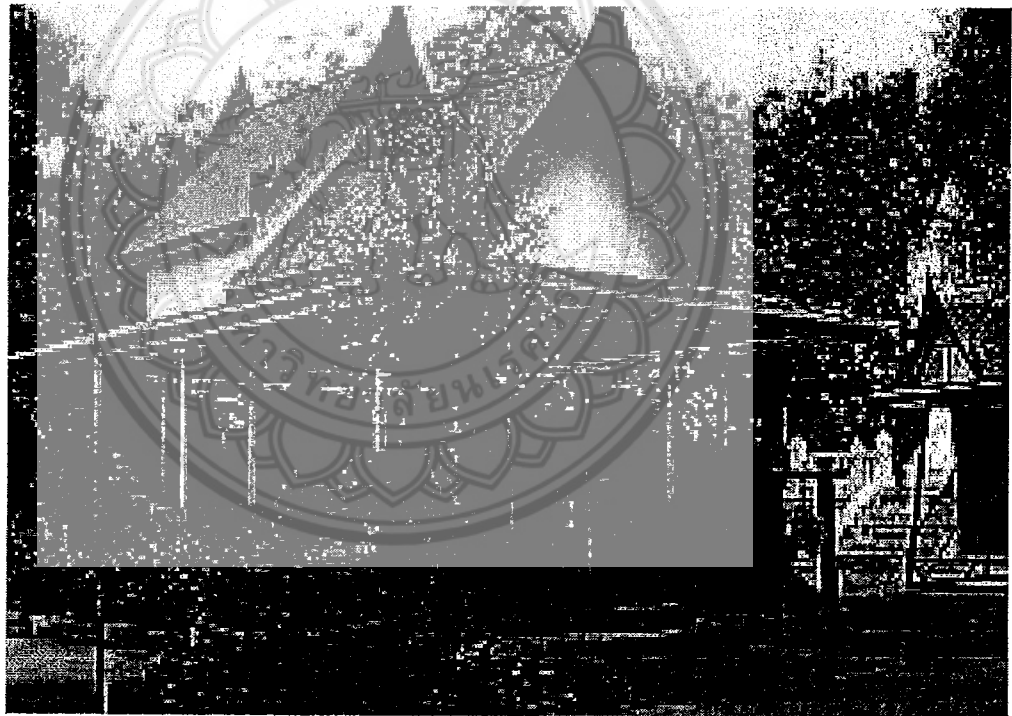

ภาพ 4 พระพุทธไสยาสน์หรือพระนอนจักรสีห์ในวัดพระนอนจักรสีห์วรวิหาร

อำเภอค่ายบางระจัน

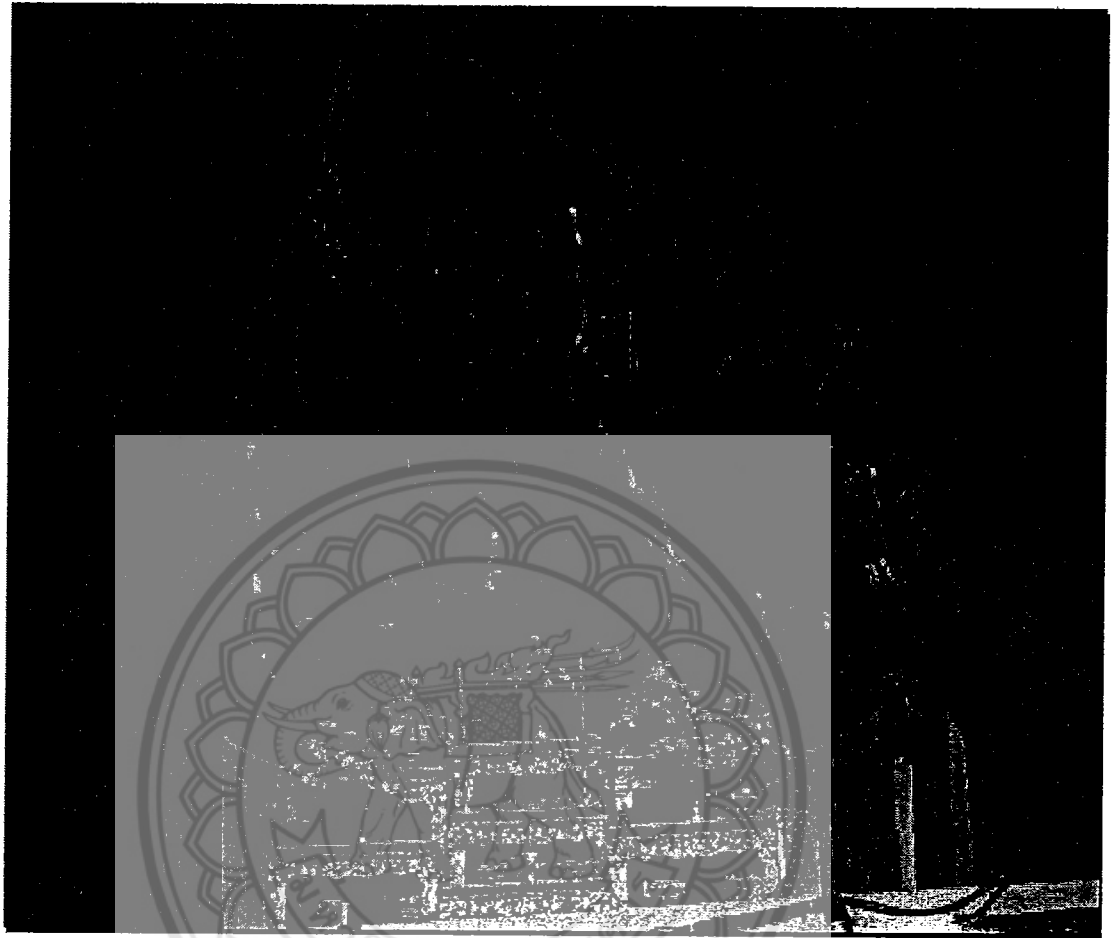
วัดโพธิ์เก้าต้น หรือวัดไม้แดง เป็นวัดที่สร้างขึ้นในสมัยอยุธยา มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ เนื่องจาก พ.ศ. 2308 ชาวบ้านบริเวณนี้ได้รวมตัวกันต่อสู้กับพม่า โดยมีพระอาจารย์ธรรมโชติ ซึ่งจำพรรษาอยู่ที่วัดนี้ เป็นผู้มิวิทยาอาคมและชาวบ้านให้ความศรัทธามาก เป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวบ้านในการสู้รบกับพม่า เมื่อ ค่ายบางระจันแตก วัดนี้ก็ถูกทิ้งร้างชำรุดทรุดโทรมจนกระทั่งถึงสมัยรัตนโกสินทร์ ประมาณ พ.ศ. 2485 มีประชาชนอพยพมาตั้งบ้านเรือนบริเวณนี้มากขึ้น วัดไม้แดงจึงได้รับการบูรณะ ปฏิสังขรณ์เรื่อยมา ในปี พ.ศ. 2492 ได้มีการอนุญาตให้สร้างวัดขึ้นใหม่ จนถึง พ.ศ. 2511 ได้รับยกฐานะให้เป็นวัดที่มีพระภิกษุจำพรรษา และมีชื่อว่า วัดโพธิ์เก้าต้น สถานที่สำคัญภายในวัดประกอบด้วย วิหารพระอาจารย์ธรรมโชติ สระน้ำศักดิ์สิทธิ์ อยู่หน้าวิหารหอระฆัง พระอุโบสถ ศาลาการเปรียญ เจดีย์ราย กุฏิ อัฐุโบราณมีตรารูปดอกจันทร์

ภาพ 5 วิหารพระอาจารย์ธรรมโชติ วัดโพธิ์เก้าต้น จังหวัดสิงห์บุรี

อนุสาวรีย์ค่ายบางระจัน เป็นสถานที่ที่ชาวบ้านบางระจันได้ร่วมตัวกันต่อสู้กับพม่าใน พ.ศ. 2308 ตรงกับรัชสมัยพระเจ้าเอกทัศแห่งกรุงศรีอยุธยา พม่าได้ยกทัพหนุนเข้ามาทาง อุทัยธานี และตั้งค่ายแขวงเมืองวิเศษไชยชาญ พร้อมกับได้กวาดต้อนผู้คนและทรัพย์สิน ชาวเมือง วิเศษไชยชาญ เมืองสิงห์บุรี และเมืองสรรคบุรี ร่วมกันต่อต้านพม่า พวกกันไปพึ่งพระอาจารย์ธรรม โชติ ที่วัดโพธิ์เก้าต้น เมื่อรวบรวมได้ประมาณ 400 คนเศษ ก็ตั้งค่ายขึ้นที่บางระจัน 2 ค่าย คือ ค่าย ใหญ่และค่ายน้อย ชาวบ้านบางระจันได้ร่วมตัวกันต่อสู้กับข้าศึกถึง 8 ครั้ง แต่เมื่ออีกฝ่ายหนึ่งมี กำลังเข้มแข็งกว่า ชาวค่ายบางระจันจึงต้องพ่ายแพ้ในที่สุด

ค่ายบางระจันปรักหักพังไปตามกาลคงเหลือแต่ร่องรอยคันดินที่เป็นแนวกำแพงบางตอน ขนาดกว้าง 12 เมตร ยาว 300 เมตร อยู่ทางทิศใต้ของวัดโพธิ์เก้าต้น รัฐบาลจึงเล็งเห็นความสำคัญ ของสถานที่อันเป็นประวัติศาสตร์ จึงต้องแต่งตั้งคณะกรรมการฟื้นฟูบูรณะค่ายบางระจัน โดยปี พ.ศ. 2494 ให้กรมศิลปากรเริ่มขุดแต่งตั้งบูรณะตัวค่ายและสระน้ำศักดิ์สิทธิ์ต่อมาใน พ.ศ. 2513 คณะกรรมการฯ มีดำริให้สร้างค่ายจำลองแทนค่ายเก่าซึ่งสร้างด้วยไม้ ส่วนอนุสาวรีย์ในอุทยาน ค่ายบางระจันนั้น กรมศิลปากรดำเนินการตั้งแต่ พ.ศ. 2499 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอด ดุลยเดชและสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถเสด็จพระราชดำเนินทรงกระทำพิธีเปิด อนุสาวรีย์ เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ. 2519 ปัจจุบันมีการทำพิธีวางพวงมาลาสักการะวีระชน ชาวบ้านบางระจันเป็นประจำทุกปี ในวันที่ 4 กุมภาพันธ์

ภาพ 6 อุนสาวรีย์วีระชน ชาวบ้านบางระจัน

อำเภอบางระจัน

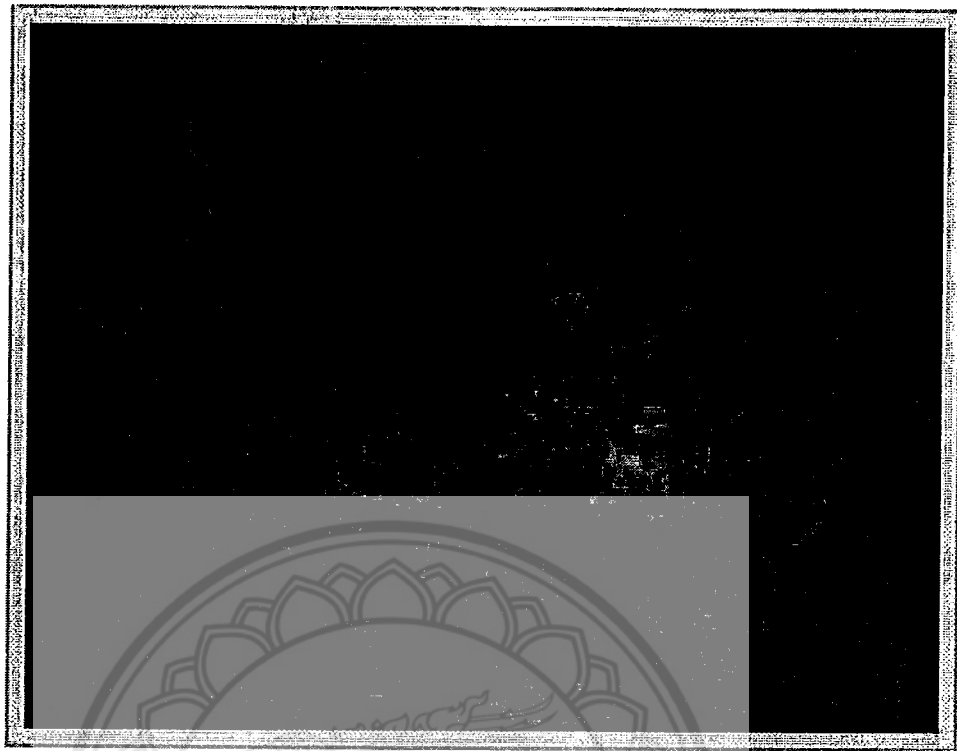
แหล่งเตาเผาแม่แก่น้ำน้อย ตั้งอยู่ในบริเวณวัดพระปรารักษ์ (ชั้นสุตฺร) เป็นแหล่งผลิตเครื่องปั้นดินเผาขนาดใหญ่ที่สุดในสมัยกรุงศรีอยุธยา ลักษณะตัวเตาเป็นแบบระบายความร้อนเฉียงขึ้น ก่อด้วยอิฐ ตัวเตาบางส่วนคล้ายเรือประทุนจึงเรียก "เตาประทุน" ตัวเตาเผาที่นับว่ามีขนาดใหญ่ มีความยาวถึง 14 เมตร กว้าง 5.60 เมตร และเส้นผ่าศูนย์กลางของปล่องควันไฟยาว 2.15 เมตร เคยใช้เป็นที่ผลิตภาชนะดินเผา เช่น ไห อ่าง ครก กระจุก ช่อฟ้า กระเบื้องปูพื้น เป็นต้น ตัวอย่างเครื่องปั้นดินเผาต่างๆ ที่ขุดได้บริเวณแหล่งเตาเผาแม่แก่น้ำน้อย สามารถชมได้ในกฎีกของท่านเจ้าอาวาส แหล่งโบราณคดีแห่งนี้ไม่เพียงแต่เป็นมรดกวัฒนธรรมที่สำคัญยิ่งแห่งหนึ่งแล้ว ยังเป็นศูนย์ศึกษาทางวิชาการเซรามิคอันยิ่งใหญ่แห่งหนึ่งของโลก

เตาแม่แก่น้ำน้อย ตั้งอยู่ริมแม่แก่น้ำน้อย ที่บ้านโคกหม้อ หมู่ 7 ตำบลเชิงกลัด อำเภอบางระจัน สภาพทั่วไปเป็นเนินสูง เนินดินละ 1 เตา เดิมมีประมาณ 200 เตา ในบริเวณพื้นที่ริมแม่แก่น้ำน้อยทางทิศตะวันตก พื้นที่ประมาณ 2 ตารางกิโลเมตร แต่ได้ถูกทำลายไปเกือบหมด

ภาพ 7 เต้าเผาแม่น้ำน้อย อยู่ในบริเวณวัดพระปรางค์ จังหวัดสิงห์บุรี

ภาพ 8 เครื่องปั้นดินเผาต่างๆ ที่ขุดได้บริเวณแหล่งเตาเผาแม่น้ำน้อย จังหวัดสิงห์บุรี

อำเภออินทร์บุรี

พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติอินทร์บุรี ตั้งอยู่ในบริเวณเดียวกับวัดโบสถ์ ติดริมนแม่น้ำเจ้าพระยา เดิมเป็นพิพิธภัณฑสถานของวัดโบสถ์มาก่อน ก่อตั้งโดยอดีตเจ้าอาวาสวัดโบสถ์ พระเทพสุทธิโมลี เจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรีและอุทัยธานี ได้รวบรวมจัดเก็บรักษาโบราณวัตถุ ศิลปวัตถุไว้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2483 มีโบราณวัตถุที่สำคัญและเป็นที่ยอมรับความรู้ด้านประวัติศาสตร์ เช่น โบราณวัตถุที่ขุดพบได้จากแหล่งโบราณบ้านคูเมือง แหล่งเตาเผาแม่น้ำน้อย จัดแสดงเครื่องประดับสมณศักดิ์ของพระสงฆ์ พัดยศ พระพุทธรูปสมัยต่าง ๆ เครื่องถ้วยศิลปะไทย-จีน เครื่องดนตรีไทย ส่วนชั้นล่างเป็นการละเล่นพื้นบ้าน เครื่องมือดักปลา เครื่องทอผ้า ตะเกียงโบราณ

ภาพ 9 พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติอินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

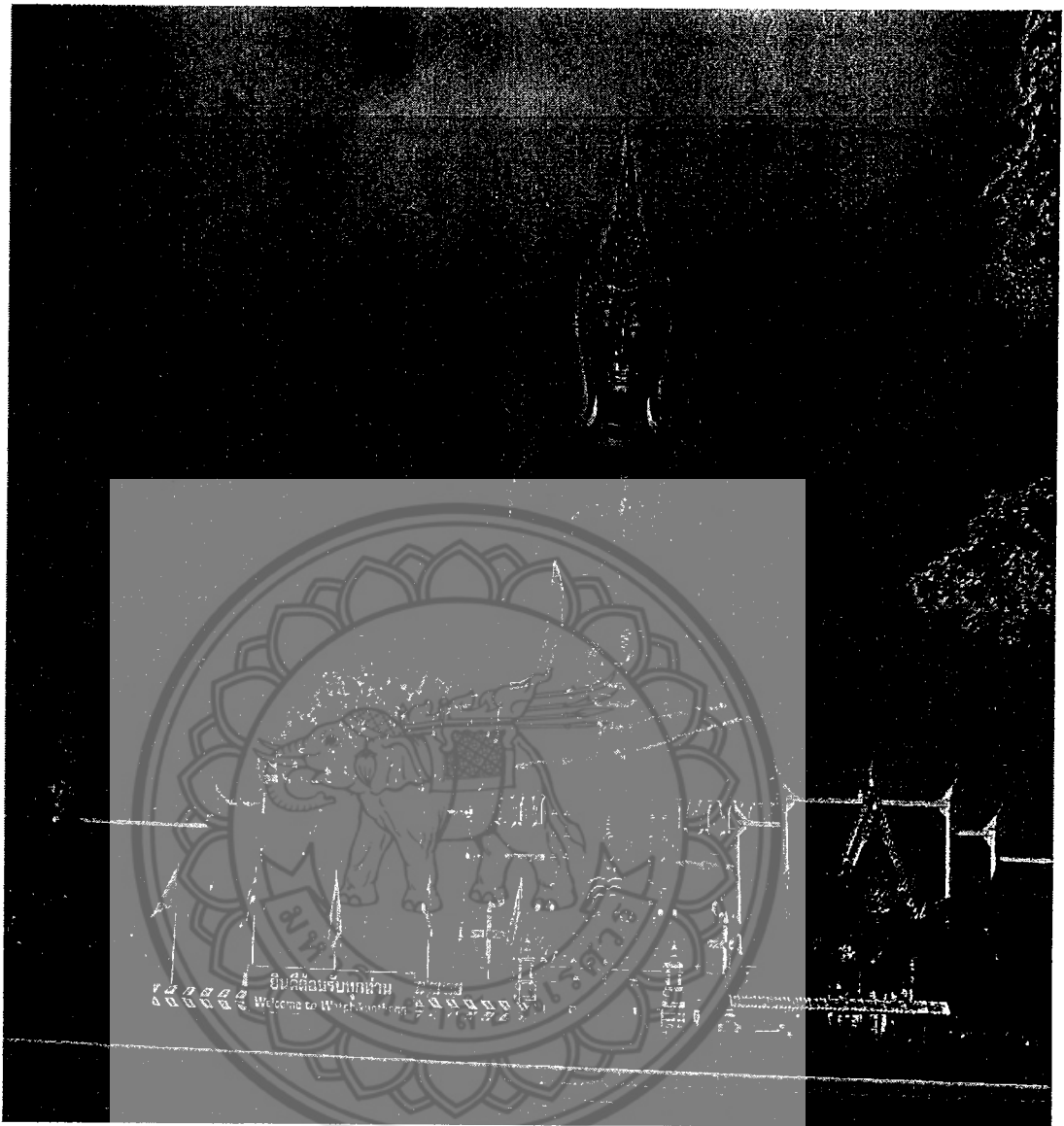
อำเภอท่าช้าง

วัดพิภูลทอง หรือชาวบ้านเรียกว่าวัดหลวงพ่อแพ (พระเทพสิงหนราจารย์) หรือพระธรรมมุนี พระผู้เปี่ยมไปด้วยเมตตาที่ชาวสิงห์บุรีและจังหวัดใกล้เคียงให้ความเคารพ เลื่อมใสศรัทธากันเป็นจำนวนมาก ตลอดชีวิตของหลวงพ่อได้บำเพ็ญสาธารณประโยชน์อย่างอเนกอนันต์ และได้ช่วยเหลือประชาชนผู้เดือดร้อนหรือตกทุกข์ได้ยากตลอดมา หลวงพ่อแพ เปรียบเสมือนร่มโพธิ์ร่มไทรของประชาชนทั่วไป ท่านได้แผ่บารมีช่วยเหลือกิจการงานต่างๆ มากมาย วัดพิภูลทองจึงเป็นวัดที่มีความสำคัญกับพี่น้องชาวสิงห์บุรีเพราะได้ชื่อว่าเป็นวัดหลวงพ่อแพ เนื่องจากตลอดเวลาจากยาวนานถึง 67 ปีที่หลวงพ่อเป็นเจ้าของวัดพิภูลทองแห่งนี้ ได้สรรค์สร้างถาวรวัตถุต่างๆ ที่สวยงาม และยิ่งใหญ่ มากมาย ด้วยบารมีของหลวงพ่อแพ และศรัทธาจากมวลมหาชนชาวสิงห์บุรี และจังหวัดใกล้เคียง ร่วมกันสร้างไว้เพื่อเป็นพุทธบูชาและสืบทอดพระพุทธศาสนา วัดพิภูลทองอยู่ในเขตตำบลวิหารขาว ห่างจากตัวเมืองประมาณ 16 กิโลเมตร อยู่ห่างจากวัดพระนอนจักรสีห์

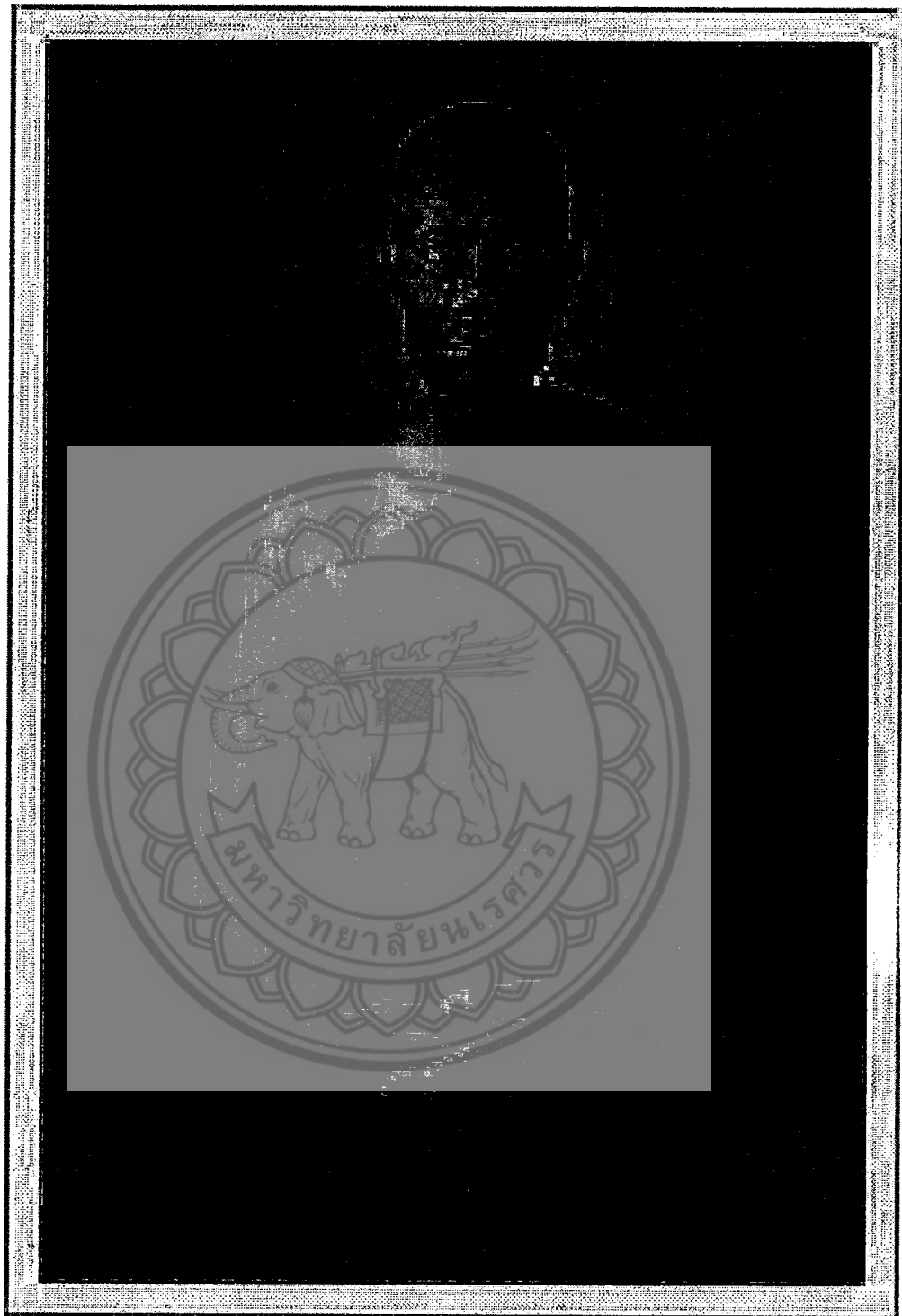
วรวิหารไปประมาณ 9 กิโลเมตร เดิมชื่อว่า "วัดใหม่พิบูลทอง" แต่มักเรียกขานกันว่า "วัดใหม่" เพราะสร้างขึ้นใหม่ในเขตบริเวณนี้ สร้างเมื่อ พ.ศ.2434 โดยขุนสิทธิ นายกลับ สถิตย์บุตร และ นายชวง เป็นหัวหน้าดำเนินการก่อสร้าง ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมา ครั้งแรก เมื่อวันที่ 7 มีนาคม พ.ศ.2440 ต่อมาในปี พ.ศ.2483 ได้ขอเปลี่ยนนามวัดเป็น "วัดพิบูลทอง" บริเวณวัดพิบูลทองแบ่งเป็นสองส่วนคือส่วนของตัววัดเดิมและส่วนของที่สร้าง ขึ้นใหม่ฝั่งตรงข้าม เป็นวัดที่มีความสวยงามด้วยศิลปกรรมและการตกแต่ง มีศาสนสถานที่สำคัญหลายอย่าง เช่นวิหารรูปหล่อหลวงพ่อบุญศรีใหญ่ วิหารพระพุทธจารย์โต พิพิธภัณฑสถานหลวงพ่อบุญ พระพุทธรูปประทานพรขนาดใหญ่ พระพุทธสุวรรณมงคลามุนี พระสีวลี พระสังกัจจายนะ วิหารคด พระประธานใน อุโบสถ พระพิฆเนศ ภายในวัดร่มรื่น มีจุดนั่งพักผ่อนทั่วบริเวณ ด้านหน้าวัดมีตลาดของกินและของฝากหลายอย่าง ฝั่งตรงข้ามเป็นที่จอดรถและร้านอาหารเครื่องดีมีมากมาย ภายในบริเวณวัดพิบูลทอง มีรูปหล่อเหมือนหลวงพ่อบุญศรีใหญ่ที่ประดิษฐานอยู่ในวิหารสวยทรงสูง เป็นวิหารและรูปหล่อที่เหล่าลูกศิษย์ร่วมกันสร้างถวายแด่หลวงพ่อบุญหลังจากที่ องค์หลวงพ่อบุญได้มรณภาพลงเมื่อปี 2542 ภายในนอกจากจะมีรูปหล่อหลวงพ่อบุญศรีใหญ่แล้ว ก็ยังมีการจัดแสดงรูปภาพขนาดใหญ่ของหลวงพ่อบุญตั้งแต่สมัยท่านอุปสมบทเป็น สามเณรจนถึงวัยชราภาพประดับไว้ตามฝาผนังของวิหารแต่ละรูปซึ่งหาดูได้ยาก ภายในวิหารมีบริการดอกธูปเทียนในการบูชาองค์หลวงพ่อบุญ

ภาพ10 รูปหล่อขี้ผึ้งขนาดเท่าองค์จริงของ หลวงพ่อแพ (พระเทพสิงหนุราจารย์)

ภาพ 11 พระพุทธสุวรรณมงคลมหามุนี พระพุทธรูปสำคัญในวัดพิบูลทอง

ภาพ 12 พระเทพสิงหนุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม)

ภาพ 13 สำนักฝึกปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

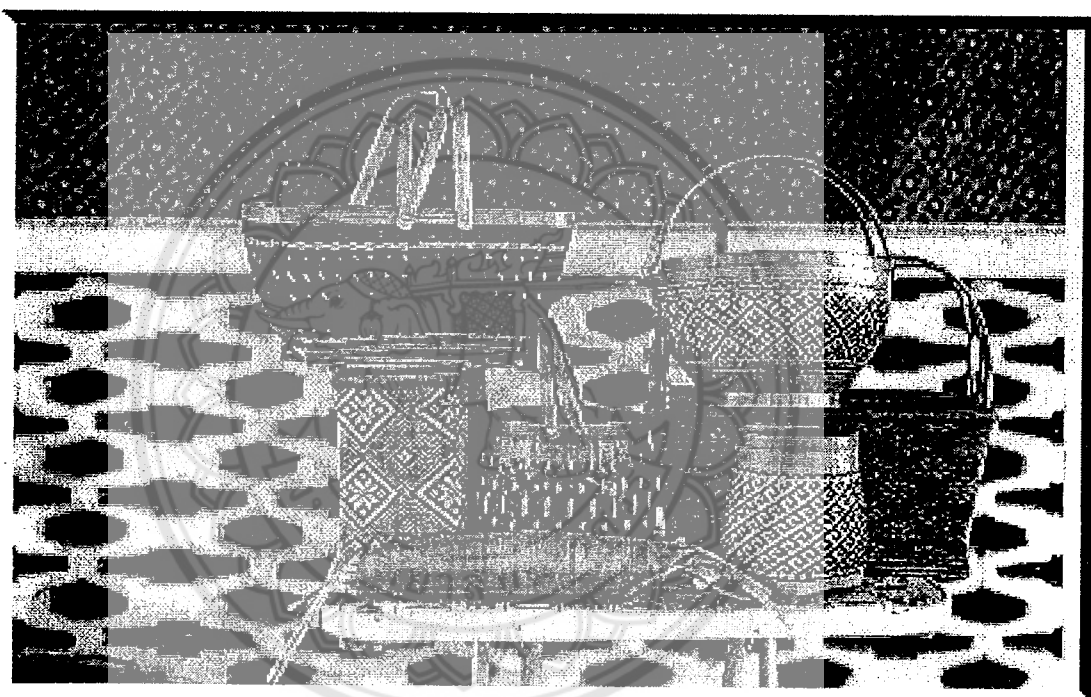
อำเภอพรหมบุรี

วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี เป็นวัดที่สร้างขึ้นในสมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี ดังมีหลักฐานจากศิลาจารึก ตูพระไตรปิฎก และหลักฐานอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งสามารถหาอ่านได้ในหนังสือกฎแห่งกรรม- ธรรมปฏิบัติ ในปัจจุบันวัดอัมพวัน โดยพระเทพสิงหนราจารย์ (หลวงพ่ोजรัญฐิตธมฺโม) ได้เปิดสำนักฝึกปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ตามแนวสติปัฏฐาน 4 ขององค์พระศาสดาสมเด็จเจ้าสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อสอนให้แก่ผู้ใคร่ฝึกปฏิบัติธรรม ได้รับความรู้ที่ถูกต้องในการปฏิบัติตลอดจนอบรมธรรมต่าง ๆ เพื่อเป็นการยกระดับจิตใจให้สูงขึ้นในที่สุด

แหล่งศิลปวัฒนธรรมและแหล่งผลิตภัณฑ์พื้นเมือง

แหล่งเครื่องจักสาน มีที่ หมู่ 6 ตำบลชีน้ำร้าย อำเภออินทร์บุรี, หมู่ 11 ต.ท่าข้าม อำเภอค่ายบางระจัน และตำบลหัวไผ่ บางมัญ ไพทรววม ม่วงหมู่ และบางกระบือ อำเภอเมือง มีการผลิต ตะกร้า กระเป๋า หมวกจากไม้ไผ่และก้านใบลาน ตะกร้าก้านมะพร้าว และงอบใบลาน

หมู่ 2,3 ตำบลพักทัน อำเภอบางระจัน ทำการจักสานผักตบชวา เช่น เปลยวน เฉพาะในช่วงว่างจากการทำนา

ภาพ 14 เครื่องจักสาน หมู่ 6 ตำบลชีน้ำร้าย อำเภออินทร์บุรี

เครื่องปั้นดินเผาที่ หมู่ 1 ตำบลบ้านแป้ง อำเภอพรหมบุรี ผลิตภัณฑ์ดิน กระจ่างต้นไม้
หาดดินเผา

ภาพ 15 เครื่องปั้นดินเผา หมู่ 1 ตำบลบ้านแป้ง อำเภอพรหมบุรี

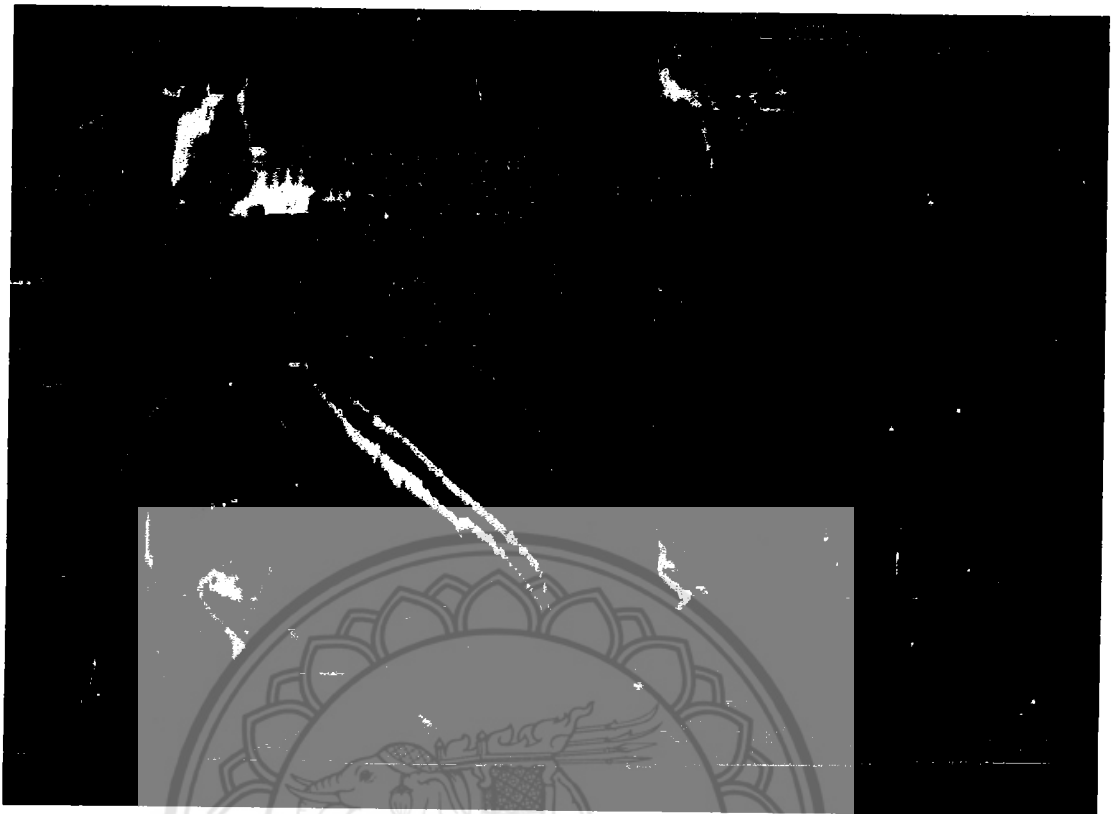
สินค้าพื้นเมือง ได้แก่ ซาลาเปา อำเภอเมืองสิงห์บุรี เต้าเจี้ยวและน้ำปลา อำเภอ
บางระจัน ขนมเปี๊ยะปากบาง อำเภอพรหมบุรี กุนเชียงหมู ปลา อำเภอท่าช้าง ขนมเปี๊ยะ อำเภอ
อินทร์บุรี

ภาพ16 ซาลาเปา อำเภอเมืองสิงห์บุรี

ภาพ 17 ขนมเป็ยะ ปากบาง อำเภอรหมบุรี

ภาพ 18 กุณเชียงหมู ปลา อำเภอกำแพง

เทศกาลงานประเพณี

งานสตูดิโอวิรัช ที่อนุสาวรีย์วิรัชนาคายบางระจัน จัดขึ้นเป็นประจำทุกปีระหว่างวันที่ 2-6 กุมภาพันธ์

งานนมัสการปิดทองพระนอนจักรสีห์ ประมาณกลางเดือน 6 และแรม 8 ค่ำ เดือน 11 ทำนายนามความอุดมสมบูรณ์ของพืชพันธุ์ธัญญาหาร และความเชื่อในเรื่องฟ้าร้อง ฟ้าผ่า เป็นความเชื่อที่ก่อให้เกิดประเพณีที่น่าดูและน่าศึกษาประเพณีดีข้าวบิณฑิ เป็นประเพณีเก่าแก่ของชาวบ้านจักรสีห์ อำเภอมืองสิงห์บุรี โดยการแห่แห่นพุ่มข้าวบิณฑิ (ข้าวเหนียวแดง) ไปถวายสักการะ บูชาแด่องค์พระนอนจักรสีห์

ประเพณีเทศกาลกินปลาและงานกาชาด จัดขึ้นเป็นประจำระหว่างวันที่ 27-31 ธันวาคม ของทุก ๆ ปี เป็นงานประชาสัมพันธ์ของดีเมืองสิงห์ คือ ปลาช่อนแม่ลา ซึ่งจะมีการกินปลาและการจำหน่ายปลาต่าง ๆ อย่างมากมายในงานโดยเฉพาะปลาช่อนแม่ลา ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดสิงห์บุรี

งานแข่งขันเรือยาวประเพณี จัดขึ้นเป็นประจำในเดือนกันยายนของทุกปี ณ แม่น้ำเจ้าพระยาหน้าศาลากลางจังหวัด (หลังเดิม) มีเรือยาวที่มีชื่อเสียงจากจังหวัดต่าง ๆ จำนวนมากมาร่วมแข่งขันเพื่อชิงถ้วยพระราชทานสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เพลงพื้นเมือง มีเพลงฉ่อย เพลงอีแซว เพลงเรือ เพลงเกี่ยวข้าว เป็นต้น

ภาพ 20 งานแข่งขันเรือยาวประเพณี จังหวัดสิงห์บุรี

ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดสิงห์บุรี

วิสัยทัศน์ "สิงห์บุรีเมืองร่มเย็น แหล่งผลิตสินค้าเกษตรคุณภาพ เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์"

วัตถุประสงค์

1. เป็นแหล่งผลิตอาหารปลอดภัยได้มาตรฐาน
2. พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ ศาสนา และศิลปวัฒนธรรม
3. ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี ตามหลักปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง

ตาราง 1 ประเด็นยุทธศาสตร์ และกลยุทธ์หลักของการท่องเที่ยวจังหวัดสิงห์บุรี

ประเด็นยุทธศาสตร์	กลยุทธ์หลัก
1. การสร้างมูลค่าเพิ่มในสินค้าเกษตรและอุตสาหกรรม ที่ต่อเนื่องจากการเกษตร	1.1 ส่งเสริมการผลิตทางการเกษตรให้ปลอดภัยและได้มาตรฐาน 1.2 พัฒนาแปรรูปผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรและอุตสาหกรรมที่ต่อเนื่องจากการเกษตรเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม 1.3 การพัฒนาตลาดสินค้าและผลิตภัณฑ์จังหวัด
2. การพัฒนาคุณภาพชีวิตและทุนทางสังคม	2.1 พัฒนาสังคมและสร้างความเข้มแข็งของชุมชน 2.2 พัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
3. การพัฒนาศักยภาพด้านการท่องเที่ยว	3.1 สร้างฟื้นฟูและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ศาสนา และวิถีชีวิตชุมชน 3.2 สร้างเครือข่ายความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว ส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ และการตลาดเชิงรุก 3.3 ยกกระดับมาตรฐานการให้บริการด้านการท่องเที่ยว

สถานการณ์การท่องเที่ยวของจังหวัดสิงห์บุรี

สถานการณ์การท่องเที่ยวของจังหวัดสิงห์บุรีในปัจจุบันจากการสำรวจของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2552, หน้า 2) พบว่า ผู้เดินทางท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นนักท่องเที่ยว เนื่องจากอยู่ไม่ไกลจากกรุงเทพมหานครมากนัก โดยสามารถสรุปบรรยากาศของการท่องเที่ยวออกเป็นไตรมาสต่าง ๆ ได้ดังนี้ ไตรมาสที่ 1 บรรยากาศการท่องเที่ยวคึกคักเนื่องจากอยู่ในช่วงเทศกาลปีใหม่และเทศกาลตรุษจีน หากแต่ไตรมาสที่ 2 กลับคึกคักมากกว่าเพราะเป็นหน้าร้อน บวกกับมีงานเทศกาลสงกรานต์ซึ่งมีวันหยุดยาวจำนวนหลายวัน รวมถึงวันหยุดอื่น ๆ ในเดือนพฤษภาคม เช่น วันแรงงานแห่งชาติ วันพืชมงคล เป็นต้น ส่วนไตรมาสที่ 3 นั้นบรรยากาศการท่องเที่ยวในจังหวัดสิงห์บุรีอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างเงียบเหงา เนื่องจากอยู่ในฤดูฝนและไม่มีการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเพิ่มเติมแต่อย่างใด และไตรมาสที่ 4 พบว่า จะคล้ายกับไตรมาสที่ 2 เนื่องจากเข้าสู่หน้าหนาว มีวันหยุดบ่อยครั้ง และมีกิจกรรมรื่นเริงต่าง ๆ แทบทุกเดือน เช่น วันพ้อแห่งชาติ วันลอยกระทง วันคริสต์มาสและวันส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ เป็นต้น

สำหรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาเที่ยวในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี แยกเป็นนักท่องเที่ยวที่มาจากกรุงเทพมหานครมากที่สุด รองลงมา คือ นักท่องเที่ยวจากภาคกลาง ส่วนนักท่องเที่ยวต่างประเทศนั้นส่วนใหญ่จะเดินทางมาจากทวีปยุโรป รองลงมา คือ ทวีปเอเชีย และทวีปอเมริกา ตามลำดับ

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการวิเคราะห์ SWOT

การวิเคราะห์ SWOT

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2547) กล่าวว่า การวิเคราะห์ SWOT เป็นเครื่องมือที่มีศักยภาพใช้ในการสร้างกลยุทธ์แก่องค์การธุรกิจชุมชน เพื่อก่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติและการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนและสมาชิก ทำให้เห็นภาพลักษณะของปัญหาชัดเจนยิ่งและช่วยให้เข้าใจถึงสภาพความเป็นไปทั้งศักยภาพภายในและผลกระทบจากภายนอก ทำให้ง่ายต่อการวางแผนและบริหารจัดการที่ดีขึ้น

ความหมายของ การวิเคราะห์ SWOT

การวิเคราะห์ SWOT หมายถึง การวิเคราะห์จุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และอุปสรรค ของสภาพแวดล้อมภายในและภายนอกองค์กร เพื่อช่วยในการพัฒนาแผนกลยุทธ์ขององค์กรนั้น ๆ นอกจากนี้ SWOT ยังเป็นเครื่องมือในการประเมินสถานการณ์ ซึ่งช่วยผู้บริหารกำหนดจุดแข็งและจุดอ่อนจากสภาพแวดล้อมภายใน โอกาสและอุปสรรคจากสภาพแวดล้อมภายนอกตลอดจนผลกระทบที่มีศักยภาพจากปัจจัยเหล่านี้ต่อการทำงานขององค์กรอีกด้วย

SWOT มาจากตัวย่อภาษาอังกฤษ 4 ตัว ได้แก่

S มาจาก Strengths หมายถึง จุดเด่นหรือจุดแข็ง ซึ่งเป็นผลมาจากปัจจัยภายใน เป็นข้อดีที่เกิดจากสภาพแวดล้อมภายในบริษัท เช่น จุดแข็งด้านส่วนประสม จุดแข็งด้านการเงิน จุดแข็งด้านการผลิต จุดแข็งด้านทรัพยากรบุคคล บริษัทจะต้องใช้ประโยชน์จากจุดแข็งในการกำหนดกลยุทธ์การตลาด

W มาจาก Weaknesses หมายถึง จุดด้อยหรือจุดอ่อน ซึ่งเป็นผลมาจากปัจจัยภายใน เป็นปัญหาหรือข้อบกพร่องที่เกิดจากสภาพแวดล้อมภายในต่างๆ ของบริษัท ซึ่งบริษัทจะต้องหาวิธีในการแก้ปัญหานั้น

O มาจาก Opportunities หมายถึง โอกาส ซึ่งเกิดจากปัจจัยภายนอก เป็นผลจากการที่สภาพแวดล้อมภายนอกของบริษัทเอื้อประโยชน์หรือส่งเสริมการดำเนินงานขององค์กร โอกาสแตกต่างจากจุดแข็งตรงที่โอกาสนั้นเป็นผลมาจากสภาพแวดล้อมภายนอก แต่จุดแข็งนั้นเป็นผลมาจากสภาพแวดล้อมภายใน นักการตลาดที่ดีจะต้องเสาะแสวงหาโอกาสอยู่เสมอ และใช้ประโยชน์จากโอกาสนั้น

T มาจาก Threats หมายถึง อุปสรรค ซึ่งเกิดจากปัจจัยภายนอก เป็นข้อจำกัดที่เกิดจากสภาพแวดล้อมภายนอก ซึ่งธุรกิจจำเป็นต้องปรับกลยุทธ์การตลาดให้สอดคล้องและพยายามขจัดอุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จิราวรรณ กาวิละ (2544) ได้ศึกษาทางเลือกของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม: กรณีศึกษาร้านวัลลาย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นการศึกษาปัญหาและวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของหมู่บ้านวัลลายที่เป็นเหตุให้สภาพการณ์ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของหมู่บ้านวัลลายเปลี่ยนแปลงไป ได้ยึดหลักองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยวที่ดีซึ่งประกอบด้วย การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในการท่องเที่ยว และสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว พบว่า ปัญหาด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวในหมู่บ้านวัลลายมีสาเหตุหลาย

ประการได้แก่ สภาพถนนที่คับแคบมีสิ่งกีดขวางไม่สะดวกในการสัญจร มีการทิ้งขยะบริเวณที่
รกร้างขาดการเอาใจใส่ดูแล การขาดแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียงที่เป็นสิ่งดึงดูดใจ และแหล่งท่องเที่ยว
กระจายตัวอยู่ตามจุดต่างๆ เป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยวในหมู่บ้าน

ปัญหาด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยวมีสาเหตุหลายประการได้แก่ การ
ขาดข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว ไม่มีที่จอดรถ ข้อจำกัดของคนท้องถิ่นในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ
ร้านอาหารและร้านขายของไม่อำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวเท่าที่ควร ไม่มีการจัดที่นั่ง
พักผ่อนและห้องน้ำสาธารณะสำหรับนักท่องเที่ยว สำหรับปัญหาด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว
ได้เน้นศึกษาปัญหาการประกอบอาชีพเครื่องเงินของชาวบ้านวัลลายซึ่งถือเป็นปัจจัยดึงดูดการ
ท่องเที่ยวที่สำคัญของหมู่บ้านวัลลาย สาเหตุของปัญหาดังกล่าวได้แก่ ช่างฝีมือไม่สามารถผลิต
สินค้าได้ตามความต้องการของลูกค้า ต้นทุนการผลิตสูงทำให้มีการลดคุณภาพของเนื้อเงินลงมีการ
นำเอาเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้เพื่อลดต้นทุนการผลิตเพื่อให้สามารถขายสินค้าได้ ผู้ประกอบการ
ขาดเงินทุนหมุนเวียน การว่างงานทำให้ช่างฝีมือหันไปทำงานที่ง่ายได้เงินเร็ว ใช้เวลาน้อย และ
ไม่ได้รับความช่วยเหลือสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเท่าที่ควร การนำเสนอทางเลือกของการ
ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของหมู่บ้านวัลลาย ในรูปแบบของกิจกรรมการท่องเที่ยวรูปแบบต่างๆ ซึ่งถือ
เป็นการสังเคราะห์ปัญหา ได้นำเสนอโดยคำนึงถึงความต้องการของชุมชนเจ้าของพื้นที่ ความยั่งยืน
ทางสังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมของชุมชน การมีส่วนร่วมของชุมชน และประโยชน์ที่ชุมชนพึง
จะได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยวนั้นๆ ตลอดจนมีความสอดคล้องกับนโยบายส่งเสริมด้านการ
ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจากภาครัฐ

สถานการณ์และแนวโน้มการท่องเที่ยวในปัจจุบัน กิจกรรมที่เสนอเป็นทางเลือกของการ
ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของหมู่บ้านวัลลายได้แก่ การจัดตั้งศูนย์ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
บ้านวัลลาย การจัดตั้งศูนย์ศิลปหัตถกรรมบ้านวัลลาย การจัดงานเทศกาลเครื่องเงินบ้านวัลลาย
การจัดท่องเที่ยวแบบถีบจักรยานท่องเที่ยววัฒนธรรมบ้านวัลลาย และการจัดการท่องเที่ยวแบบโฮม
สเตย์บ้านวัลลาย เป็นต้น โดยในระยะเริ่มแรกได้เสนอแนะให้หน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่
เกี่ยวข้องควรเข้าไปช่วยเหลือสนับสนุนชุมชนทั้งในด้านบุคลากร งบประมาณ วิชาการ และอื่นๆ ให้
ชุมชนพร้อมที่จะพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่มีคุณค่าและเพื่อให้ชาวบ้านวัลลาย
สามารถบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวของตนเองได้ในอนาคต

ธัญญา นวลละออง (2547) ได้ศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม
จังหวัดปทุมธานี

จากการวิเคราะห์ พบว่า กลุ่มการท่องเที่ยวที่มีอุปสงค์สูงสุด คือ กลุ่มวัดและชุมชนริมน้ำ เนื่องจากนักท่องเที่ยวชื่นชอบการล่องเรือเพื่อชมทัศนียภาพริมแม่น้ำ รองลงมาคือ กลุ่มแหล่งโบราณคดี เนื่องจากนักท่องเที่ยวชอบศึกษาแหล่งประวัติศาสตร์ กลุ่มเมืองสามโคก เนื่องจากนักท่องเที่ยวชอบวิถีชีวิตและวัฒนธรรมชาวมอญ และกลุ่มเมืองปทุมธานี เนื่องจากนักท่องเที่ยวสนใจในสถาปัตยกรรมที่เก่าแก่ ส่วนความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวจากการประเมินกลุ่มการท่องเที่ยวที่มีความพร้อมสูงสุด คือ กลุ่มเมืองปทุมธานี โดยมีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานอยู่ในระดับสูง ส่วนปัญหาหลักคือยังไม่มีทัศนียภาพและบรรยากาศการท่องเที่ยวที่ดี รองลงมาคือ กลุ่มวัดและชุมชนริมน้ำ โดยมีแม่น้ำเจ้าพระยาที่สามารถสร้างรูปแบบการท่องเที่ยวทางน้ำเป็นจุดแข็ง ส่วนปัญหาหลักคือระบบการคมนาคมขนส่งทางน้ำไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ กลุ่มเมืองสามโคก โดยมีศิลปวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตของชาวมอญเป็นจุดแข็ง ส่วนปัญหาหลักคือ โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกยังมีไม่เพียงพอ และกลุ่มแหล่งโบราณคดี โดยมีแหล่งประวัติศาสตร์เป็นจุดแข็ง ส่วนปัญหาหลักคือ โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกยังอยู่ในระดับต่ำ

ผลการศึกษาศักยภาพของตลาดการท่องเที่ยวด้านศิลปวัฒนธรรม จังหวัดปทุมธานี พบว่า บริเวณพื้นที่ศึกษามีศักยภาพในการที่จะพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว โดยมีองค์ประกอบต่างๆ สนับสนุน คือ ด้านศักยภาพการเข้าถึง ด้านศักยภาพของแหล่งศิลปวัฒนธรรม ด้านอุปสงค์การท่องเที่ยวและด้านจินตภาพของแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาแหล่งศิลปวัฒนธรรมนั้น ไม่สามารถพัฒนาทุกแห่งได้พร้อมกัน โดยมีข้อจำกัดทางด้านงบประมาณและระยะเวลา จึงต้องมีการประเมินลำดับศักยภาพการพัฒนาโดยแบ่งเป็น 3 ช่วง การพัฒนาช่วงแรก คือ กลุ่มวัดและชุมชนริมน้ำ โดยเน้นรูปแบบการท่องเที่ยวทางน้ำเป็นหลัก การพัฒนาช่วงที่สองตอนต้น คือ กลุ่มเมืองปทุมธานี โดยเน้นการปรับปรุงทัศนียภาพและพัฒนาเป็นศูนย์บริการการท่องเที่ยวหลัก การพัฒนาช่วงที่สองตอนปลาย คือ กลุ่มเมืองสามโคก โดยเน้นการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม วิถีชีวิตชาวมอญ และการพัฒนาช่วงสุดท้าย คือ กลุ่มแหล่งโบราณคดี โดยเน้นเรื่องโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักท่องเที่ยว รวมถึงการจัดสร้างอุทยานประวัติศาสตร์

ประกอบศิริ ภักดีพิณีจ (2545) ได้ศึกษาศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนริมน้ำบ้านพะเยา : กรณีศึกษาชุมชน บ้านร่องไฮ ตำบลแม่ใส อำเภอเมืองจังหวัดพะเยาได้กล่าวถึงเรื่องความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับบ้านร่องไฮ สรุปสาระว่า " การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมมีวัตถุประสงค์ก็เพื่อสร้างความคุ้นเคยกับประชาชนในท้องถิ่นอื่น ๆ หรือประเทศอื่น ๆ เพื่อให้เข้าใจและซาบซึ้งต่อวัฒนธรรมของประชาชนเหล่านั้น ดังนั้น การท่องเที่ยวจึงเป็นการก่อให้เกิดความรู้

และการติดต่อสื่อสาร ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างความเข้าใจของคนทั้งโลกเข้าด้วยกัน อันจะนำไปสู่สันติสุขในการอยู่ร่วมกันทั้งปัจจุบันและอนาคต" วิถีชีวิตของสังคมในอดีตที่ผ่านมา ที่ปรากฏให้เห็น เช่น แบบบ้าน งานหัตถกรรม เครื่องมือ เครื่องใช้ในการทำมาหากิน และการแต่งกาย เป็นต้น สิ่งที่ทำให้แหล่งท่องเที่ยวเหล่านี้โดดเด่นก็คือ การที่นักท่องเที่ยวสามารถเพิ่มพูนประสบการณ์ ความรู้และมุมมองทางด้านวัฒนธรรมที่กว้างไกล" ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความงาม สติปัญญา อารมณ์และจิตใจ"

เพียงกานต์ นามวงศ์ (2552) ได้ทำการศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ชุมชนไหล่หิน อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง ผลการศึกษาพบว่า แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ตามองค์ประกอบที่มีส่วนร่วม ได้แก่ องค์ประกอบด้านการจัดการพื้นที่ องค์ประกอบด้านการจัดการ องค์ประกอบด้านกิจกรรม และกระบวนการการเรียนรู้ และองค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วม พบว่า แนวทางการพัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนไหล่หิน อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ที่คนในชุมชนจะร่วมมือร่วมใจผลักดันการท่องเที่ยวของชุมชนให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่ยั่งยืนต่อไป เพื่อสร้างอาชีพและสร้างรายได้ แก่ชุมชนในท้องถิ่น รวมถึงการมีส่วนร่วมในการบำรุงรักษา ดูแลชุมชนให้เป็นไปตามระบบการจัดการที่ดีอีกด้วย

วลิกา แสนคำ (2545) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมบ้านเปือยหลวง อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า บ้านเปือยหลวงมีความหลากหลายด้านกลุ่มชาติพันธุ์ ความหลากหลายด้านวัฒนธรรม มีแหล่งท่องเที่ยวที่น่าสนใจ ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น และพบว่าบ้านเปือยหลวงมีระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานครบถ้วนเพียงพอสำหรับรองรับการท่องเที่ยว แต่ควรปรับปรุงด้านสิ่งอำนวยความสะดวกเบื้องต้น อันได้แก่ ศูนย์บริการข้อมูลทางการท่องเที่ยว และห้องน้ำสาธารณะตามแหล่งท่องเที่ยว

สงศรี วงษ์เวช (2545) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำปิง ผลการศึกษาพบว่า สองฝั่งแม่น้ำปิงมีองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่ครบถ้วน ซึ่งสามารถจัดรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้ 2 รูปแบบ คือ การท่องเที่ยวทางน้ำ และทางบก แต่จากการศึกษาพบว่า ปัจจุบันยังขาดความชัดเจนในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ซึ่งกล่าวได้ว่าลุ่มแม่น้ำปิงเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย แต่รูปแบบการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมเด่นชัด อีกทั้งยังขาดความรับผิดชอบของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการดูแลสภาพแวดล้อมและภูมิทัศน์บริเวณลุ่มแม่น้ำปิง ซึ่งทั้งนี้ลุ่มแม่น้ำปิงสามารถพัฒนาให้เป็นแหล่ง

ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่ยั่งยืนได้โดยการเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ให้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางของคนทั่วไป

ชีน ศรีสวัสดิ์ และ เกริกไกร แก้วล้วน (2550) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม : กรณีศึกษาวัฒนธรรมชุมชนชาวกว๋ายในเขตอีสานใต้และลาวใต้" ผลการวิจัยพบว่า

1. ชุมชนชาวกว๋ายในเขตอีสานใต้ยังมีอยู่เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะในเขตพื้นที่จังหวัดบุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ อุบลราชธานี และบางส่วนของจังหวัดมหาสารคาม โดยมีอยู่หนาแน่นในเขตพื้นที่จังหวัดศรีสะเกษและจังหวัดสุรินทร์ ส่วนในลาวใต้จะมีอยู่ในแขวงสาละวัน และจำปาสัก ลักษณะเด่นของชุมชนดังกล่าวคือ แนวคิด ความเชื่อ ประเพณี วัฒนธรรม และการประกอบอาชีพ เช่น การเลี้ยงช้าง และการทอผ้า

2. ชุมชนชาวกว๋ายทั้งในเขตอีสานใต้ ลาวใต้ มีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กันในทางประวัติศาสตร์ทางชาติพันธุ์และทางวัฒนธรรม เนื่องจากเป็นกลุ่มชาติพันธุ์ที่พูดภาษาในตระกูลมอญ – เขมร มีประวัติศาสตร์ความเป็นมาาร่วมกัน โดยมีการอพยพมาจากภาคเหนือของประเทศอินเดีย แถบเทือกเขาหิมาลัย และมีการกระจายกันอยู่ตามพื้นที่ต่าง ๆ ของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ รวมทั้งในเขตอีสานใต้และลาวใต้ด้วย

3. แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนชาวกว๋าย อาจทำได้โดยการสำรวจสภาพชุมชนที่มีลักษณะเด่นทางวัฒนธรรม และขึ้นบัญชีไว้อย่างเป็นทางการเป็นระบบในรูปแบบของฐานข้อมูลในคอมพิวเตอร์แล้วเผยแพร่ให้กับธุรกิจท่องเที่ยวได้รับรู้และเข้าใจในแนวทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์อย่างยั่งยืน ทั้งต่อนักท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยว

4. แนวทางการกำหนดยุทธศาสตร์เพื่อการพึ่งพาในกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน สามารถทำได้โดยการประสานความร่วมมือกันระหว่างประเทศที่มีทรัพยากรการท่องเที่ยวร่วมกัน เช่น การอำนวยความสะดวกในการเดินทางโดยไม่ต้องมีวีซ่า (Visa) ระหว่างกัน การให้ข้อมูลข่าวสารแก่นักท่องเที่ยวอย่างกว้างขวางทั้งของประเทศตนเองและประเทศเพื่อนบ้านที่มีแหล่งท่องเที่ยวในลักษณะเดียวกัน และการใช้บัตรการเดินทางท่องเที่ยวร่วมกันของกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน

อดิศยา พวงทอง (2549) ได้ทำการศึกษาวิจัย "แนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม : กรณีศึกษาชุมชนเกาะเกร็ด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี" พบว่า องค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยวชุมชนเกาะเกร็ด มีองค์ประกอบ 3 ประเด็น คือ ด้านสิ่งจูงใจ ด้านการเข้าถึงชุมชน และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกของชุมชน เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว ซึ่งแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนเกาะเกร็ด แบ่งเป็น 4 ด้าน คือ ด้านการบริหารจัดการ ด้านการประชาสัมพันธ์และบริการการท่องเที่ยว ด้านการจัดโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก

และด้านการมีส่วนร่วม หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องควรช่วยเหลือสนับสนุนในการเสริมสร้างกิจกรรม ภาพลักษณ์ให้ชุมชน พื้นฟูมรดกทางวัฒนธรรม ทั้งโบราณสถาน โบราณวัตถุ สนับสนุนงบประมาณ พร้อมทั้งพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลาย โดยให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

รศิกา อังกูร (2549) ได้ทำการศึกษาวิจัย “การพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น” พบว่า การท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นเป็นการท่องเที่ยวที่กำลังได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ โดยเฉพาะในกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ต้องการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับวิถีชีวิต และความงดงามในศิลปวัฒนธรรมไทยที่มีความวิจิตรอลังการ และแตกต่างจากชาติอื่น ๆ สำหรับรูปแบบการท่องเที่ยวที่เป็นที่นิยมในกลุ่มนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นการท่องเที่ยวชมสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์และโบราณสถาน การเที่ยวชมศิลปวัฒนธรรมประเพณีของท้องถิ่น และการเที่ยวชมความงดงามของศิลปหัตถกรรมไทยที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น

แผน น้ำจันทน์ (2548) ได้ทำการศึกษาวิจัย “ความพร้อมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมบนเส้นทางผ้าไหม ศึกษาเฉพาะกรณี จังหวัดขอนแก่น” ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. รูปแบบของเส้นทางท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมบนเส้นทางผ้าไหม สามารถจัดการท่องเที่ยวได้ 2 รูปแบบ คือ
 - 1.1 การท่องเที่ยวแบบไป - กลับ ภายใน 1 วัน
 - 1.2 การท่องเที่ยวแบบค้างคืนหรือมากกว่า 1 วัน
2. ความพร้อมด้านท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับกิจกรรมผ้าไหม ชุมชนมีความพร้อมทั้งในด้านที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว และความพร้อมด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ
3. ปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมผ้าไหม หน่วยงานภาครัฐที่รับผิดชอบโดยตรงยังขาดการประสานความร่วมมือ ทำให้ไม่สามารถกำหนดนโยบายที่ชัดเจนในการพัฒนาการท่องเที่ยวได้
4. ความต้องการการสนับสนุน ชุมชนต้องการตลาดกระจายสินค้า เทคนิคและวิธีการผลิต รวมถึงการออกแบบผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ

ศุภชัย สิงห์ยะบุศย์ และคณะ (2546) ได้ทำการศึกษาวิจัย “ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนผู้ไท บ้านโพน อำเภอคำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์” พบว่า การส่งเสริมการท่องเที่ยวในชุมชนควรสนับสนุนให้เกิดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน และมีการกระจายรายได้ของชุมชนให้ทั่วถึงกันอย่างเป็นธรรมด้วยวิธีการดังนี้

1. ควรจัดให้มีการให้ความรู้ด้านการท่องเที่ยวกับชาวบ้านอย่างสม่ำเสมอ มีการประเมินและติดตามผลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
2. ควรมีการระดมกำลังสมองของชาวบ้านเพื่อการเลือกเฟ้นหากิจกรรมเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว
3. ควรปรับปรุงด้านอาหารให้ถูกสุขลักษณะ หรืออาจขยายร้านอาหารให้เพิ่มขึ้น
4. ในงานกิจกรรมประเพณีต่าง ๆ ควรจัดแสดงความเป็นเอกลักษณ์ออกมาให้ชัดเจน เช่น การแต่งกายพื้นบ้าน การบรรเลงดนตรี
5. ถนนทุกสายในหมู่บ้าน ควรมีป้ายแสดงจุดท่องเที่ยว และป้ายแสดงความเป็นเอกลักษณ์ของชุมชน

สหทัย ยี่เรือน (2547) ได้ทำการศึกษาวิจัย "การศึกษาเพื่อการออกแบบสถาปัตยกรรมภายในศูนย์บริการนักท่องเที่ยว แบบการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตคูเมือง จังหวัดเชียงใหม่" จากการศึกษาดังกล่าว ทำให้ได้แนวทางและรูปแบบที่เหมาะสมในการออกแบบศูนย์บริการนักท่องเที่ยวแบบการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยมีแนวคิดในการออกแบบหรือคำจำกัดความคือ "Warm welcome" หรือ "การต้อนรับ อบอุ่น เป็นกันเอง" มีแนวคิดหลักในการออกแบบ คือ การแสดงเอกลักษณ์วัฒนธรรมพื้นถิ่น และใช้ Theme เป็นบรรยากาศของเมืองเชียงใหม่ในอดีต มีบรรยากาศของพื้นถิ่น ร่มรื่น เย็นสบาย และกลมกลืนกับสภาพแวดล้อม ซึ่งจะช่วยให้รักษาคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยว และให้ประสบการณ์ที่มีคุณภาพแก่นักท่องเที่ยว

ศิวพร เรืองใจ (2546) ได้ทำการศึกษาวิจัย "ความพร้อมขององค์การบริหารส่วนตำบล ในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ศึกษาเฉพาะกรณี องค์การบริหารส่วนตำบลสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี" ผลการศึกษารูปได้ดังนี้

1. ความพร้อมขององค์การบริหารส่วนตำบลในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
 - 1.1 ยังไม่มีความพร้อมทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านความพร้อมของบุคลากร ความพร้อมขององค์กร และความพร้อมของงบประมาณ
2. ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
 - 2.1 ด้านบุคลากร ยังขาดความรู้ในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
 - 2.2 ด้านองค์กรยังขาดการวางนโยบายและแผนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
 - 2.3 ด้านงบประมาณ ยังไม่มีความเพียงพอที่จะนำมาใช้ในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้
3. ความต้องการการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

3.1 ด้านงบประมาณสนับสนุน

3.2 ด้านความรู้ในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

3.3 ด้านความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

สุจิตราภา พันธวิไล (2545) ได้ทำการศึกษาวิจัย “รูปแบบการจัดการหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยชุมชนมีส่วนร่วม กรณีศึกษา บ้านหล่อซา (อาซา) ตำบลแม่ยาว อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย” พบว่า สมาชิกส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมโครงการต้องการรายได้จากนักท่องเที่ยวเพื่อยังชีพมากกว่าที่จะอนุรักษ์วัฒนธรรมของชนเผ่า การมีส่วนร่วมของชุมชนที่เป็นอยู่ยังไม่ใช่การมีส่วนร่วม แต่การมีส่วนร่วมของชุมชนยังไม่เข้มแข็งพอ เนื่องจากขาดผู้นำที่มีทักษะด้านการจัดการและการท่องเที่ยว สภาพความเป็นอยู่ที่บีบคั้นทำให้ชาวบ้านต้องหาเงินเพื่อยังชีพ ส่งผลให้วัฒนธรรมเปลี่ยนไปเป็นวัฒนธรรมเพื่อการค้า นอกจากนี้ยังพบว่า มีแนวโน้มในเรื่องการถ่ายทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นที่กำลังจะขาดหายไปในอนาคต เพราะเยาวชนรุ่นใหม่ในหมู่บ้านไม่ยอมรับ

รัฐทิติยา หิรัญยหาต (2544) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าแบบอิสระ “แนวทางการพัฒนาเพื่อเพิ่มศักยภาพหมู่บ้านวัฒนธรรมเพื่อการท่องเที่ยว : กรณีศึกษาบ้านหนองขาว อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี” พบว่า วิถีชีวิต ความเป็นอยู่และประเพณีพื้นบ้านของชุมชนบ้านหนองขาว เป็นชุมชนโบราณที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ จึงเกิดการผสมผสานกันทางวัฒนธรรมของชนหลายชาติพันธุ์ได้อย่างกลมกลืนจนเกิดเป็นวัฒนธรรมเฉพาะของชุมชนขึ้น และมีการสืบทอด ดำรงรักษาเอกลักษณ์ของท้องถิ่นไว้ได้เป็นอย่างดี

ด้านศักยภาพในการเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมของบ้านหนองขาว มีศักยภาพในด้านคุณค่าทางการศึกษา ความปลอดภัย สาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน การประชาสัมพันธ์ในการเป็นแหล่งท่องเที่ยว และมีศักยภาพของพื้นที่ในการรองรับการพัฒนาทางการท่องเที่ยวอยู่ในระดับสูง แต่ศักยภาพในด้านความพร้อมของบุคลากรควรมีการปรับปรุง

แนวทางการพัฒนาเพื่อเพิ่มศักยภาพของบ้านหนองขาวให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ได้เลือกแนวคิดทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน เลือกรูปแบบชุมชนบริหารจัดการเอง โดยมีองค์กรนอกสนับสนุนให้คำปรึกษา และได้มีการวางแนวทางการพัฒนาในด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ได้แก่ การปรับปรุงเส้นทางคมนาคม การจัดตั้งศูนย์บริการข้อมูลทางการท่องเที่ยว ร้านอาหาร ร้านขายสินค้าที่ระลึก และจัดสร้างห้องสุขาสำหรับนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังมีการวางแนวทางพัฒนาบุคลากรเพื่อรองรับการท่องเที่ยวและกำหนดแนวทางการบริหารจัดการในลักษณะของการเลือกตั้งคณะกรรมการเพื่อดูแลการท่องเที่ยวโดยเฉพาะด้วย

เพลินพิศ เครือบุญ (2545) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าแบบอิสระ "วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของชุมชนบ้านจิวเหนือ ตำบลบ้านสา อำเภอเมืองจังหวัดพะเยา" ผลการศึกษาพบว่า

1. การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจำเป็นต้องสร้างความสำเร็จของประชากรในเรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติ

2. ปัจจัยส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำกับความรู้ในเรื่องการพัฒนาการท่องเที่ยว ทศนคติในด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจและนำมาสู่การมีส่วนร่วมของประชาชนในด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

3. ความคาดหวังทางสังคมมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำกับบรรทัดฐานการมีส่วนร่วมในเรื่องการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

อุดร วงษ์ทับทิม (2545) ได้ทำการศึกษาวิจัย "ชุมชนกับการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรม ตำบลแม่ฮี้ อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน" ในการศึกษามุ่งเน้นให้ประชาชนเป็นศูนย์กลาง เปิดโอกาสให้ประชากรในชุมชนจากทุกระดับความต่างทางเศรษฐกิจและสังคม เข้ามามีส่วนร่วมในการศึกษาปัญหาผลกระทบจากการท่องเที่ยว และมีส่วนร่วมแก้ไขปัญหาในฐานะเป็นผู้มีส่วนได้เสีย พร้อมส่งเสริมความเข้มแข็งให้แก่ชุมชน เพื่อให้มีความเสมอภาคความทัดเทียมกันทางสังคมมีบทบาทสำคัญในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรม ทรัพยากรธรรมชาติในชุมชนเป็นของคนในชุมชน สามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรม และเตรียมความพร้อมของชุมชนให้ประชากรในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมโดยตรง ตั้งแต่คิดวางแผน ตัดสินใจ ดำเนินการ ประเมินผล และรับผลประโยชน์ทั้งในทางตรงและทางอ้อม สิ่งเหล่านี้เป็นกระบวนการพัฒนาจากฐานรากที่เหมาะสมกับบริบทของชุมชนอย่างแท้จริง ก่อให้เกิดการกระจายรายได้ มีการพัฒนาคุณภาพชีวิต และลดการผูกขาด โดยภาคธุรกิจลง และยังเป็นส่งเสริมบทบาทของชาวบ้านในการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรม อันจะนำไปสู่การเสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่ชุมชนโดยตรง

นิตินันท์ พันทวี (2542) ได้ทำการศึกษาวิจัย "การศึกษาพิธีกรรมท้องถิ่นในฐานะทุนวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนาชุมชน : กรณีศึกษาพิธีกรรมบายศรีสู่ขวัญ" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเชิงวิเคราะห์คุณค่าพิธีกรรมบายศรีสู่ขวัญของชุมชน รวมทั้งศึกษาเชิงวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างคุณค่าพิธีกรรมกับการสร้างทัศนคติต่อตนเองและความผูกพันกับชุมชนของชาวบ้าน และสร้างรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างพิธีกรรมท้องถิ่นในฐานะทุนวัฒนธรรมกับการพัฒนาชุมชน

ผลการศึกษาวิจัย พบว่า คุณค่าพิธีกรรมบายศรีสู่ขวัญของชุมชน ประกอบด้วย คุณค่าของพิธีกรรมที่เกิดขึ้นต่อชุมชน ได้แก่ คุณค่าในฐานะเป็นกระเจงกาสะท้อนวัฒนธรรมทางภาษาไทย และให้ความบันเทิงแก่ชุมชน คุณค่าในฐานะที่ทำหน้าที่ควบคุมรักษาแบบแผนทางสังคมของชุมชน คุณค่าในฐานะที่ทำหน้าที่ขัดเกลาทางสังคม และคุณค่าในการสร้างความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของชุมชน ความสัมพันธ์ระหว่างคุณค่าของพิธีกรรมกับการสร้างทัศนคติต่อตนเอง และความผูกพันกับชุมชน รูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างพิธีกรรมท้องถิ่นในฐานะทุนวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนาชุมชน

จากแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าการมีส่วนร่วมของชุมชนในเรื่องของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน ด้วยการหาวิธีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตามที่ต้องการและมีการวางแผน กำหนดทิศทาง เพื่อควบคุมสภาพการเปลี่ยนแปลง เพื่อเป็นการส่งเสริมทางด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ให้มีศักยภาพในการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เดินทางมาเยี่ยมชมมากขึ้น ซึ่งจะพิจารณาจากองค์ประกอบของการท่องเที่ยว 4 ด้าน ซึ่งผู้วิจัยได้บูรณาการเนื้อหาขึ้นมาจากแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น คือ 1. องค์ประกอบด้านการจัดพื้นที่ 2. องค์ประกอบด้านการจัดการ 3. องค์ประกอบด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ และ 4. องค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วมเพื่อใช้เป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัยในครั้งต่อไป

บทที่ 3

วิธีการศึกษาวิจัย

ในการศึกษา แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรีครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวภายในแหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดสิงห์บุรี ในปี พ.ศ. 2553

2. ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาได้จากการกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยการใช้ตารางของทามาเน่ (Yamane, 1973, 125) จากจำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เข้ามาท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2553 มีจำนวน 311,528 คน (สำนักงานสถิติจังหวัดสิงห์บุรี) โดยใช้การเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวนทั้งสิ้น 400 คน

ผู้วิจัยใช้สูตรของทามาเน่ ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 เพื่อคำนวณหาดังต่อไปนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$
$$n = \frac{311528}{1 + 311528 \times (0.05)^2}$$
$$n = 400$$

ส่วนกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 2 คือ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 3 คนซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจงเช่นเดียวกัน ประกอบไปด้วย

1. ว่าที่ร้อยตรีไพศาล พงษ์ศิริไพศาล ตำแหน่ง ท่องเที่ยวและกีฬา จังหวัดสิงห์บุรี
2. นาย จำเนียร วังชากร ตำแหน่ง ประธานสภาวัฒนธรรม จังหวัดสิงห์บุรี
3. นางอุทัย พัฒนพิชัย ตำแหน่ง วัฒนธรรม จังหวัดสิงห์บุรี

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวไทยทั้ง 400 คน รวม 400 ชุด โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 สภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี

ตอนที่ 3 แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี

สำหรับการเก็บข้อมูลกับกลุ่มผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 3 คนนั้นผู้วิจัยใช้แนวคำถามสำหรับการสัมภาษณ์เชิงลึก ซึ่งจะบรรจุข้อคำถามในแต่ละด้านตามเนื้อหาที่ได้กำหนดไว้ในกรอบแนวคิด

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

แบบสอบถาม เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี มีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือตามลำดับต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสาร แนวคิด หลักการ ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. ศึกษารูปแบบและวิธีการสร้างแบบสอบถามจากเอกสารและงานวิจัยต่างๆ แล้วนำมาสร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมเนื้อหาที่ได้กำหนดไว้ในกรอบแนวคิด

3. สร้างแบบสอบถาม เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 60 ข้อ ตามกรอบแนวคิดในการศึกษาที่ได้กำหนดไว้ จากนั้นคัดเลือกไว้ใช้เก็บข้อมูลจริง จำนวน 42 ข้อ โดยแยกออกเป็น 2 ด้าน คือ 1. สภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 18 ข้อ และ 2. แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 24 ข้อ

4. นำแบบสอบถามที่สร้างไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาความถูกต้องและให้คำแนะนำ เพื่อแก้ไขปรับปรุงแบบสอบถามให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

5. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการจัดการ การ ท่องเที่ยว จำนวน 5 คน เพื่อให้พิจารณาความสมบูรณ์ ถูกต้อง และตรวจสอบความเที่ยงตรง ตามเนื้อหา (Content Validity) แล้วนำผลการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน มาวิเคราะห์ หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ด้วยวิธีการหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับประเด็นหลัก ของเนื้อหาตามโครงสร้าง (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540, หน้า 117) โดยกำหนดให้คะแนนดังนี้

+1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามตรงกับขอบเขตเนื้อหาตามโครงสร้างที่ระบุไว้

0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามตรงกับขอบข่ายเนื้อหาตามโครงสร้างที่ระบุไว้

-1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามไม่ตรงกับขอบข่ายเนื้อหาตามโครงสร้างที่ระบุไว้

คัดเลือกข้อคำถามที่มีดัชนีความสอดคล้อง 0.60 ขึ้นไป ส่วนข้อคำถามที่มีดัชนี ความสอดคล้องไม่ถึง 0.60 นำไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

6. นำแบบสอบถามที่ผ่านการเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์อีกครั้งเพื่อ พิจารณาความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบสอบถาม

7. นำแบบสอบถามที่ผ่านการเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักท่องเที่ยวซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการค้นคว้าในครั้งนี้ โดยคัดเลือกด้วยการ สุ่มอย่างง่าย จำนวน 30 คน

8. หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม ด้วยวิธีการแจกแจงค่าที่ (t - distribution) โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538, หน้า 215)

$$\frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

9. หาค่าความเชื่อมั่น(Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรของครอนบัค (Cronbach อ้างโน ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538, หน้า 200)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s^2} \right]$$

เมื่อ α แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
n แทน	จำนวนข้อของแบบสอบถาม
s_i^2 แทน	คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
s_i^2 แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนแบบสอบถามทั้งฉบับ

10. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่ได้กำหนดไว้สำหรับการศึกษาวิจัยต่อไป

ส่วนการสร้างเครื่องมือสำหรับการเก็บข้อมูลกับกลุ่มผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 3 คนนั้นผู้วิจัยใช้แนวคำถามสำหรับการสัมภาษณ์เชิงลึก ซึ่งจะบรรจุข้อคำถามในแต่ละด้านตามเนื้อหาที่ได้กำหนดไว้ในกรอบแนวคิด และมีเนื้อหาในแนวทางการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมตามแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ได้ศึกษาค้นคว้าในบทที่ 2

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงผสมผสานระหว่างงานวิจัยในเชิงปริมาณและงานวิจัยในเชิงคุณภาพ

โดยในการวิจัยในเชิงปริมาณนั้น ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเพื่อนำมาวิเคราะห์ จาก 2 แหล่ง ดังนี้

1. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ได้มาจากการศึกษาค้นคว้าจากข้อมูลที่มีผู้รวบรวมไว้ เช่น วารสารต่าง ตำราวิชาการ บทความ วิทยานิพนธ์ และอินเทอร์เน็ต เป็นต้น
2. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ได้จากการใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการ ดังนี้
 - 2.1 ขอบจดหมายจากบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม
 - 2.2 ฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ผู้เก็บข้อมูลแบบสอบถาม เพื่อให้ทราบขั้นตอนและวิธีการเก็บข้อมูล
 - 2.3 ดำเนินการเก็บข้อมูลจากสถานที่ท่องเที่ยวภายในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี ประกอบด้วย 1.วัดพระนอนจักรีวรวิหาร 2.วัดพิภูลทอง 3. อนุสาวรีย์ค่ายบางระจัน และ 4. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติอินทร์บุรี

ส่วนการเก็บข้อมูลในเชิงคุณภาพนั้น ผู้วิจัยดำเนินการโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 3 คน โดยได้นัดหมายวันเวลาในการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ก่อน แล้วจึงเดินทางไปพบเพื่อสัมภาษณ์ตามเนื้อหาในกรอบแนวคิดที่ได้จัดเตรียมเป็นแนวคำถามในการสัมภาษณ์เชิงลึก

การจัดกระทำข้อมูล

เมื่อได้แบบสอบถามคืนครบถ้วนแล้ว ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่รวบรวมได้มาดำเนินการดังนี้

1. การตรวจสอบข้อมูล (Editing) ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก

2. การลงรหัส (Coding) นำแบบสอบถามที่ถูกต้องเรียบร้อยแล้วมาลงรหัสตามที่ได้กำหนดรหัสไว้ล่วงหน้า

6.3 การประมวลผลข้อมูล ข้อมูลที่ลงรหัสแล้วได้นำมาบันทึกโดยใช้เครื่องไมโครคอมพิวเตอร์เพื่อการประมวลผลข้อมูลซึ่งใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistic Package for Social Sciences หรือ SPSS)

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล โดยดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา จะใช้ค่าร้อยละ (Percentage) ในการอธิบาย ลักษณะทางประชากรศาสตร์ โดยนำมาแจกแจงความถี่ (Frequency) และนำเสนอเป็นร้อยละ (Percentage)

2. การวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistic) ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติจะนำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ทางสถิติด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS โดยแบ่งเกณฑ์การวิเคราะห์ความสำคัญของค่าเฉลี่ยความเหมาะสม ออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับคะแนน 5	หมายถึง	มากที่สุด
ระดับคะแนน 4	หมายถึง	มาก
ระดับคะแนน 3	หมายถึง	ปานกลาง
ระดับคะแนน 2	หมายถึง	น้อย
ระดับคะแนน 1	หมายถึง	น้อยที่สุด

ใช้เกณฑ์ในการให้คะแนนเฉลี่ยในแต่ละระดับชั้นโดยใช้สูตรการคำนวณหาช่วงกว้างของชั้น ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2542, หน้า 82)

$$\begin{aligned}
 \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= (\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}) \\
 \text{จำนวนชั้น} &= \frac{(5-1)}{5} \\
 &= 0.8
 \end{aligned}$$

แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.21 – 5.00 หมายถึง มีสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
มากที่สุด

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.41 – 4.20 หมายถึง มีสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
มาก

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.61 – 3.40 หมายถึง มีสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.81 – 2.60 หมายถึง มีสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
น้อย

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.80 หมายถึง มีสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
น้อยที่สุด

แบบสอบถามเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัด

สิงห์บุรี

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.21 – 5.00 หมายถึง ควรพัฒนามากที่สุด

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.41 – 4.20 หมายถึง ควรพัฒนามาก

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.61 – 3.40 หมายถึง ควรพัฒนาปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.81 – 2.60 หมายถึง ควรพัฒนาน้อย

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 – 1.80 หมายถึง ควรพัฒนาน้อยที่สุด

สำหรับข้อมูลในเชิงคุณภาพจากการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการ
ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
ในจังหวัดสิงห์บุรี รวมทั้งแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ซึ่ง
เป็นลักษณะคำถามปลายเปิด ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์สาระ (Content analysis)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. อัตราส่วนร้อยละโดยใช้สูตร (เดื่อนจิตต์ จิตต์อารี, 1999, หน้า 236)

$$P = \left[\frac{fx}{n} \right] \times 100$$

โดย	P	แทนค่าสถิติร้อยละ
	f	แทนความถี่ในการปรากฏของข้อมูล
	x	ค่าของข้อมูล หรือคะแนน
	n	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

2. ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2546 : 39)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

โดย	\bar{X}	แทนค่าคะแนนเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน ผลรวมของคะแนนเฉลี่ย
	n	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

3. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตร (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2547, หน้า 48)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

โดย	S.D.	แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum x$	แทนผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	$(\sum x)^2$	แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
	n	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการศึกษาวิจัย

ผลการศึกษา แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 การศึกษาวิจัย แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี จากกลุ่มประชากรทั้งสิ้น 400 ตัวอย่าง โดยใช้การวิจัยเชิงปริมาณ ดังต่อไปนี้

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยว ที่จำแนกตามเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ย โดยใช้การหาความถี่และค่าร้อยละ

ผลการวิเคราะห์เพื่อตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 1

ตอนที่ 2 สภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี

วิเคราะห์จากระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวโดยการใช้การหา ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้หลักการพิจารณาจากทรัพยากรทางการท่องเที่ยวประกอบไปด้วย 3 ด้านใหญ่คือ

1. ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
2. ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

ผลการวิเคราะห์เพื่อตอบวัตถุประสงค์ข้อที่ 2

ตอนที่ 3 แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี

วิเคราะห์จากระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวโดยการใช้การหา ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้หลักการ โดยพิจารณาประกอบไปด้วย 4 ด้าน ใหญ่ ดังต่อไปนี้คือ

1. ด้านการจัดการพื้นที่
2. ด้านการจัดการ
3. ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้
4. ด้านการมีส่วนร่วม

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐาน

ตอนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน

1. วิเคราะห์ลักษณะส่วนบุคคล ด้านเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน มีผล ต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี โดยใช้เครื่องมือทางสถิติในการหาระดับความเชื่อมั่น

2. ลักษณะส่วนบุคคล ด้านเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน มีผล ต่อแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรีโดยใช้เครื่องมือทางสถิติในการหาระดับความเชื่อมั่น

ส่วนที่ 2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

ผลการศึกษาเชิงคุณภาพของ แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี โดยผู้ศึกษาวิจัยได้สัมภาษณ์ ความคิดเห็นของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 3 คน

ผลการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี

ตอนที่ 1 สรุปผลสัมภาษณ์ของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเชิงวัฒนธรรมในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี ในเรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี โดยใช้การพรรณนา

การวิเคราะห์สถานการณ์ SWOT Analysis

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาวิเคราะห์ SWOT

เพื่อวิเคราะห์ สถานการณ์ปัญหาและภัยคุกคาม การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรีได้ชัดเจนและเข้าใจมากยิ่งขึ้น

ส่วนที่ 1 การวิจัยเชิงปริมาณ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 สภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี

ตอนที่ 3 แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี

ตอนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตาราง 2 ค่าร้อยละ จำแนกตามปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบสอบถาม	จำนวน (n = 400)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	203	50.8
หญิง	197	49.3
รวม	400	100.0
อายุ		
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี	47	11.8
21-35 ปี	191	47.8
36-45 ปี	73	18.3
46 ปีขึ้นไป	89	22.3
รวม	400	100.0
การศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	221	55.3
ปริญญาตรี	143	35.8
สูงกว่าปริญญาตรี	36	9.0
รวม	400	100.0

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบสอบถาม	จำนวน (n = 400)	ร้อยละ
อาชีพ		
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	44	11.0
รับจ้าง/พนักงานบริษัทเอกชน	140	35.0
ธุรกิจส่วนตัว	117	29.3
อื่นๆ	99	24.8
รวม	400	100.0
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
ต่ำกว่า 10,000 บาท	139	34.8
10,000 -20,000 บาท	169	42.3
20,001-30,000 บาท	56	14.0
30,001-40,000 บาท	18	4.5
ตั้งแต่ 40,001 บาทขึ้นไป	18	4.5
รวม	400	100.0

จากตาราง 2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 203 คน คิดเป็นร้อยละ 50.8 เพศหญิง จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 49.3 มีอายุระหว่าง 21 - 35 ปี จำนวน 191 คน คิดเป็นร้อยละ 47.8 โดยจบการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 221 คน คิดเป็นร้อยละ 55.3 และส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ รับจ้างและพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 35.0 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 10,000-20,000 บาท จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 42.3 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 สภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (n = 400)

สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	ระดับความคิดเห็น			
	\bar{X}	SD	ความ คิดเห็น	อันดับ
1. ในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรียังมีวิถีการดำเนินชีวิตและภูมิปัญญาชาวบ้าน เช่น การแต่งกาย ภาษาพูด อาหารการกิน เป็นต้น	4.37	0.707	มากที่สุด	1
2. การรักษาและสืบทอดวัฒนธรรมประเพณี รวมถึงการแสดงซึ่งแสดงถึงการสืบสานประเพณีและวัฒนธรรมให้คงอยู่กับผู้คนในชุมชน	4.26	0.682	มากที่สุด	2
3. มีความงดงามทางด้านศิลปวัฒนธรรม หรือการสร้างประทับใจแก่ผู้พบเห็น เช่น การแต่งกาย ศิลปหัตถกรรม สถาปัตยกรรมของที่อยู่ออาศัย เป็นต้น	4.09	1.025	มาก	3
4. มีความสามารถในการสืบทอดภูมิปัญญาและองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง เช่น วิถีชีวิต การแต่งกาย ตามแบบสมัยเดิม เป็นต้น	3.95	0.956	มาก	6
5. ศิลปวัฒนธรรม ประเพณีของชุมชนสร้างขึ้นมาจาก การดำเนินชีวิตดั้งเดิมของท้องถิ่น โดยมีการยึดถือและสืบทอดต่อกันมา เช่น การลงแขกเกี่ยวข้าว การบวชนาค งานแต่งงานศพ เป็นต้น	4.06	0.795	มาก	5
6. มีแหล่งเรียนรู้ที่เน้นการศึกษาหาความรู้ในวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อเรียนรู้วิถีชีวิตของชุมชนดั้งเดิม เช่น หอศิลป์ พิพิธภัณฑ์แสดงข้าวของเครื่องใช้ เป็นต้น	4.07	0.700	มาก	4
รวม	4.14	0.811	มาก	-

จากตาราง 3 พบว่า สภาพสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.14$ เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีปัญหามากเป็นอันดับหนึ่ง คือ ในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรียังมีวิถีการดำเนินชีวิต และภูมิปัญญาชาวบ้าน เช่น การแต่งกาย ภาษาพูด อาหารการกิน เป็นต้น มีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.37$ รองลงมา คือ การรักษาและสืบทอดวัฒนธรรมประเพณี รวมถึงการแสดงซึ่งแสดงถึงการสืบสานประเพณีและวัฒนธรรมให้คงอยู่กับผู้คนในชุมชน ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.26$ และมีความมั่งคั่งทางด้านศิลปวัฒนธรรม หรือการสร้างความปลอดภัยแก่ผู้พบเห็น เช่น การแต่งกาย ศิลปหัตถกรรม สถาปัตยกรรมของที่อยู่อาศัย เป็นต้น ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.09$ ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีความสามารถในการสืบทอดภูมิปัญญาและองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง เช่น วิถีชีวิต การแต่งกายตามแบบสมัยเดิม เป็นต้น ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.95$

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (n = 400)

การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	ระดับความคิดเห็น			
	\bar{X}	SD	ความคิดเห็น	อันดับ
1. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวมีความสะดวกสบาย เช่น มีความปลอดภัย เป็นต้น	3.52	0.887	มาก	6
2. สภาพถนนเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวใช้การได้ดี สามารถวิ่งสวนทางกันได้ และไม่ขึ้นอยู่กับฤดูกาล กล่าวคือ สามารถท่องเที่ยวได้ทุกฤดูกาล	3.79	0.624	มาก	5
3. มีรถโดยสารสาธารณะวิ่งบริการระหว่างสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ อยู่เป็นประจำ	4.08	0.959	มาก	2
4. มีการใช้ป้ายสัญลักษณ์เพื่อบอกทางอย่างครบถ้วน และแสดงรายละเอียดที่จำเป็นและสำคัญไว้อยู่เสมอ	3.99	0.854	มาก	3
5. มีเส้นทางเดินเท้าที่สะดวกสบายนอกเหนือจากเส้นทางเดินรถปกติ	4.17	0.740	มาก	1

ตาราง 4 (ต่อ)

การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	ระดับความคิดเห็น			
	\bar{X}	SD	ความ คิดเห็น	อันดับ
6. มีพาหนะรับจ้างอื่นๆ นอกเหนือจากรถโดยสาร ประจำทางไว้ให้บริการแก่นักท่องเที่ยว เช่น มอเตอร์ไซค์ สามล้อ จักรยาน และเรือ เป็นต้น	3.80	1.098	มาก	4
รวม	3.89	0.860	มาก	-

จากตาราง 4 พบว่า สภาพการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.89$ เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีปัญหามากเป็นอันดับหนึ่ง คือ มีเส้นทางเดินเท้าที่สะดวกสบายนอกเหนือจากเส้นทางเดินรถปกติ มีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.17$ รองลงมา คือ มีรถโดยสารสาธารณะวิ่งบริการระหว่างสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ อยู่เป็นประจำ ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.08$ และมีการใช้ป้ายสัญลักษณ์เพื่อบอกทางอย่างครบถ้วน และแสดงรายละเอียดที่จำเป็นและสำคัญไว้อยู่เสมอ ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.99$ ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวมีความสะดวกสบาย เช่น มีความปลอดภัย เป็นต้น ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.52$

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก (n = 400)

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ระดับความคิดเห็น			
	\bar{X}	SD	ความ คิดเห็น	อันดับ
1. มีความเพียงพอของสถานที่จอดรถ การสุขาภิบาล และการสาธารณสุข	4.16	0.665	มาก	2
2. มีความสะดวกในการติดต่อสื่อสารภายนอกแหล่งท่องเที่ยว โดยมีอุปกรณ์ในการสื่อสารที่เพียงพอ เช่น โทรศัพท์สาธารณะ ร้านอินเทอร์เน็ต เป็นต้น	3.74	1.040	มาก	6
3. มีคฤหาสน์ที่นักท่องเที่ยวสามารถถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ให้กับนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี	4.13	0.624	มาก	4
4. มีหน่วยรักษาความปลอดภัยที่มีระบบป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยอย่างพร้อมสรรพ	4.09	0.865	มาก	5
5. มีร้านค้าชุมชนเปิดให้บริการแก่นักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ และมีมาตรฐานด้านคุณภาพและราคา เช่น ร้านอาหาร ร้านขายของฝากพื้นบ้านและของที่ระลึก เป็นต้น	4.35	0.666	มากที่สุด	1
6. มีระบบสาธารณูปโภคให้บริการอย่างเพียงพอ และมีระบบดูแลความปลอดภัยในการใช้งานอยู่เสมอ	4.14	0.739	มาก	3
รวม	4.10	0.769	มาก	

จากตาราง 5 พบว่า สภาพสิ่งอำนวยความสะดวก โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.10$ และเมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีปัญหามากเป็นอันดับหนึ่ง คือ มีร้านค้าชุมชนเปิดให้บริการแก่นักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ และมีมาตรฐานด้านคุณภาพและราคา เช่น ร้านอาหาร ร้านขายของฝากพื้นบ้านและของที่ระลึก เป็นต้น มีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.35$ รองลงมา คือ มีความเพียงพอของสถานที่จอดรถ การสุขาภิบาล และการสาธารณสุข ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.16$ และมีระบบสาธารณูปโภคให้บริการอย่างเพียงพอ และมีระบบดูแลความปลอดภัยในการใช้งานอยู่

เสมอ ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.14$ ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีความสะดวกในการติดต่อสื่อสารภายนอกแหล่งท่องเที่ยว โดยมีอุปสรรคในการสื่อสารที่เพียงพอ เช่น โทรศัพท์สาธารณะ ร้านอินเทอร์เน็ต เป็นต้น ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.74$

ตอนที่ 3 แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านการจัดการพื้นที่ (n = 400)

ด้านการจัดการพื้นที่	ระดับความคิดเห็น			
	\bar{X}	SD	ความคิดเห็น	อันดับ
1. ควรจัดสถานที่รองรับจำนวนนักท่องเที่ยวให้พอเหมาะกับศักยภาพของพื้นที่และการบริการ	3.95	0.975	มาก	2
2. ควรมีการจัดการการใช้ประโยชน์จากพื้นที่อย่างเหมาะสม เช่น พื้นที่สำหรับอยู่อาศัยและพื้นที่สำหรับการใช้ประโยชน์ด้านการท่องเที่ยว เป็นต้น	3.93	0.851	มาก	3
3. ควรมีการใช้สื่อและสัญลักษณ์เพื่อการจัดการสถานที่ท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายบอกราคาสินค้า การห้าม การเตือน เป็นต้น	3.92	0.895	มาก	4
4. ควรมีการกำหนดช่วงเวลาในการเข้าพื้นที่อย่างเหมาะสม เช่น ช่วงเวลากลางวัน หรือตอนเช้าตรู่ เป็นต้น	4.02	0.752	มาก	1
5. ควรจัดการพื้นที่ให้สามารถเดินทางเข้าถึงได้สะดวกสบายหลากหลายทาง เช่น การเดินทางโดยรถ การเดินทางโดยเรือ เป็นต้น	3.76	0.895	มาก	6

ตาราง 6 (ต่อ)

ด้านการจัดการพื้นที่	ระดับความคิดเห็น			
	\bar{X}	SD	ความ คิดเห็น	อันดับ
6. ควรจัดหาหน้สำหรับบริการแก่นักท่องเที่ยวอย่าง พร้อมสรรพและหลากหลายประเภท มอเตอร์ไซด์ จักรยาน เรือ เป็นต้น	เช่น 3.91	0.734	มาก	5
รวม	3.92	0.850	มาก	

จากตาราง 6 พบว่า แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการจัดการพื้นที่ โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.92$ และเมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่เสนอแนวทางพัฒนามากที่สุด คือ ควรมีการกำหนดช่วงเวลาในการเข้าพื้นที่อย่างเหมาะสม เช่น ช่วงเวลากลางวัน หรือตอนเช้าตรู่ เป็นต้น มีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.02$ รองลงมา คือ ควรจัดสถานที่รองรับจำนวนนักท่องเที่ยวให้พอเหมาะกับศักยภาพของพื้นที่และการบริการ ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.95$ และควรมีการจัดการการใช้ประโยชน์จากพื้นที่อย่างเหมาะสม เช่น พื้นที่สำหรับอยู่อาศัยและพื้นที่สำหรับการใช้ประโยชน์ด้านการท่องเที่ยว เป็นต้น ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.93$ ตามลำดับ ส่วนข้อที่น้อยที่สุด คือ ควรจัดการพื้นที่ให้สามารถเดินทางเข้าถึงได้สะดวกสบาย หลากหลายทาง เช่น การเดินทางโดยรถ การเดินทางโดยเรือ เป็นต้น ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.76$

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านการจัดการ (n = 400)

ด้านการจัดการ	ระดับความคิดเห็น			
	\bar{X}	SD	ความ คิดเห็น	อันดับ
1. มีบุคลากรในท้องถิ่นพร้อมให้บริการแก่นักท่องเที่ยว เช่น มัคคุเทศก์ท้องถิ่น หรือล่ามสำหรับแปลภาษาต่างๆ เป็นต้น	4.04	0.928	มาก	3
2. ผู้คนในชุมชนควรมีความรู้ในท้องถิ่นของตนเป็นอย่างดี สามารถให้ข้อมูลต่างๆ แก่นักท่องเที่ยวได้	4.00	0.860	มาก	4
3. ควรมีการจัดการด้านอาหารและโภชนาการอย่างเพียงพอและถูกสุขลักษณะ	4.16	0.756	มาก	2
4. สิ่งก่อสร้างและระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานควรกลมกลืนกับสภาพพื้นที่เดิม	3.81	1.074	มาก	6
5. ควรมีการจัดการสภาพแวดล้อมทั่วไปอย่างเหมาะสม เช่น น้ำ อากาศ เสียง เป็นต้น	4.18	0.709	มาก	1
6. ควรมีระบบควบคุมมลพิษที่ได้มาตรฐาน เช่น การเผาทำลายขยะหรือวัตถุมีพิษ เป็นต้น	3.85	1.104	มาก	5
รวม	4.01	0.905	มาก	

จากตาราง 7 พบว่า แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการจัดการ โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.01$ และเมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่เสนอแนวทางพัฒนามากเป็นอันดับหนึ่ง คือ ควรมีการจัดการสภาพแวดล้อมทั่วไปอย่างเหมาะสม เช่น น้ำ อากาศ เสียง เป็นต้น มีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.18$ รองลงมา คือ ผู้คนในชุมชนควรมีความรู้ในท้องถิ่นของตนเป็นอย่างดี สามารถให้ข้อมูลต่างๆ แก่นักท่องเที่ยวได้ ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.16$ และมีบุคลากรในท้องถิ่นพร้อมให้บริการแก่นักท่องเที่ยว เช่น มัคคุเทศก์ท้องถิ่น หรือล่ามสำหรับแปลภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.04$ ตามลำดับ ส่วนข้อเสนอแนะลำดับสุดท้าย คือ สิ่งก่อสร้างและระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานควรกลมกลืนกับสภาพพื้นที่เดิม ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.81$

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้
(n = 400)

ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้	ระดับความคิดเห็น			
	\bar{X}	SD	ความ คิดเห็น	อันดับ
1. ควรมึกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นที่ยอมรับของคน ในท้องถิ่น และไม่รบกวนความสุขของคนส่วนใหญ่ ในพื้นที่	4.34	0.474	มากที่สุด	1
2. ควรมึกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย ศีลธรรม หรือวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่นและ ของชาติ	4.07	0.911	มาก	3
3. ควรมึกิจกรรมที่เน้นกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ร่วมกันระหว่างชาวบ้านในพื้นที่กับนักท่องเที่ยว ที่มาเยือน	4.23	0.755	มากที่สุด	2
4. ควรมึการสร้างจิตสำนึกในเรื่องการอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมอันดีงาม แก่ชาวบ้านและนักท่องเที่ยว	4.07	0.830	มาก	4
5. ควรเน้นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้ เข้าร่วม เช่น การรดน้ำดำหัวผู้ใหญ่เพื่อขอพรในวัน สงกรานต์ เป็นต้น	3.91	0.847	มาก	5
6. ควรมึกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ไม่ส่งผลให้แหล่ง วัฒนธรรมและประวัติศาสตร์เกิดความเสื่อมโทรม เช่น ไม่เกิดปริมาณขยะและของเสียที่ขัดต่อ ทัศนียภาพที่ดีของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ในท้องถิ่น	3.82	0.805	มาก	6
รวม	4.08	0.770	มาก	

จากตาราง 8 พบว่า แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.08$ และเมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่เสนอแนวทางพัฒนามากเป็นอันดับหนึ่ง คือ ควรมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นที่ยอมรับของคนในท้องถิ่น และไม่รบกวนความสุขของคนส่วนใหญ่ในพื้นที่ มีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.34$ รองลงมา คือ ควรมีกิจกรรมที่เน้นกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันระหว่างชาวบ้านในพื้นที่กับนักท่องเที่ยวที่มาเยือน ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.23$ และควรมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย ศีลธรรม หรือวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่นและของชาติ ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.07$ ตามลำดับ ส่วนข้อที่น้อยที่สุด คือ ควรมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ไม่ส่งผลให้แหล่งวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์เกิดความเสื่อมโทรม เช่น ไม่เกิดปริมาณขยะและของเสียที่ขัดต่อทัศนียภาพที่ดีของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในท้องถิ่น ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.82$

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้านการมีส่วนร่วม (n = 400)

ด้านการมีส่วนร่วม	ระดับความคิดเห็น			
	\bar{X}	SD	ความ คิดเห็น	อันดับ
1. ชุมชนในท้องถิ่นควรได้เข้าเป็นส่วนหนึ่งของการวางแผนจัดการการท่องเที่ยว และกิจกรรมต่างๆ เช่น การนำเที่ยว การให้บริการต่างๆ เป็นต้น	3.77	0.899	มาก	6
2. ควรให้ข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวแก่คนในชุมชนท้องถิ่นจากภายนอกสม่ำเสมอเพื่อให้รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง	3.93	0.806	มาก	4
3. ควรเปิดโอกาสได้ชุมชนเข้าร่วมแสดงความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตน เช่น การจัดเวทีเสวนา การทำประชาพิจารณ์ เป็นต้น	4.06	0.830	มาก	1

ตาราง 9 (ต่อ)

ด้านการมีส่วนร่วม	ระดับความคิดเห็น			
	\bar{X}	SD	ความ คิดเห็น	อันดับ
4. ควรนำเงินรายได้จากการท่องเที่ยวมาพัฒนา สาธารณประโยชน์แก่ชุมชนในท้องถิ่น เช่น ห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ เป็นต้น	3.91	0.913	มาก	5
5. ควรมีการจัดตั้งชมรมต่างๆ ด้านการท่องเที่ยว โดยให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนด ทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของ ชุมชน	4.03	0.833	มาก	2
6. ควรมีการจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่อแบ่งปัน หรือจัดสรรเงินรายได้หรือผลประโยชน์จากการ ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างเท่าเทียมกันแก่คนใน ชุมชน	3.94	1.008	มาก	3
รวม	3.94	0.881	มาก	

จากตาราง 9 พบว่า แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการมีส่วนร่วม โดยรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.94$ และเมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่เสนอแนวทางพัฒนามากเป็นอันดับหนึ่ง คือ ควรเปิดโอกาสได้ชุมชนเข้าร่วมแสดงความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตน เช่น การจัดเวทีเสวนา การทำประชาพิจารณ์ เป็นต้น มีค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.06$ รองลงมา คือ ควรมีการจัดตั้งชมรมต่างๆ ด้านการท่องเที่ยวโดยให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม ในการกำหนดทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชน ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 4.03$ และควรมีการจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่อแบ่งปันหรือจัดสรรเงินรายได้หรือผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างเท่าเทียมกันแก่คนในชุมชน ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.94$ ตามลำดับ ส่วนข้อที่น้อยที่สุด คือ ชุมชนในท้องถิ่นควรได้เข้าเป็นส่วนหนึ่งของ การวางแผนจัดการการท่องเที่ยว และกิจกรรมต่างๆ เช่น การนำเที่ยว การให้บริการต่างๆ เป็นต้น ค่าเฉลี่ย $\bar{X} = 3.77$

ตอนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัด สิงห์บุรี

ตาราง 10 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านเพศ ต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัด สิงห์บุรี

ปัจจัย	df	t	P – value
ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	398	1.398	0.790
	397.494	1.397	
ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	398	-1.016	0.405
	397.942	-1.017	
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	398	-1.126	0.742
	396.234	-1.125	
รวม	398	-0.774	0.178
	393.316	-0.773	

จากตาราง 10 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านเพศ ต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี โดยใช้สถิติ Independent Sample t-test ในการทดสอบสมมติฐานที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ผลการทดสอบโดยรวม พบว่า ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.178 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ เพศที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ไม่แตกต่างกัน โดยผลการทดสอบรายด้าน สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.790 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ เพศที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ไม่แตกต่างกัน

2. ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.405 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ เพศที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ไม่แตกต่างกัน

3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.742 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ เพศที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 11 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านอายุ ต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี

ปัจจัย	df	t	P – value
ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	3 396	0.391	0.760
ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	3 396	2.179	0.090
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3 396	0.072	0.975
รวม	3 396	0.643	0.588

จากตาราง 11 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านอายุ ต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี โดยใช้สถิติ One-Way ANOVA ในการทดสอบสมมติฐานที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ผลการทดสอบโดยรวม พบว่า ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.588 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ อายุที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ไม่แตกต่างกัน โดยผลการทดสอบรายด้าน สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.760 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ อายุที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ไม่แตกต่างกัน

2. ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.090 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ อายุที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ไม่แตกต่างกัน

3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ค่า P - value มีค่าเท่ากับ 0.975 ซึ่งมีความมากกว่า 0.05 นั่นคือ อายุที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 12 ลักษณะส่วนบุคคลด้านการศึกษาต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี

ปัจจัย	df	t	P - value
ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	2 397	0.937	0.392
ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	2 397	1.659	0.192
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	2 397	0.505	0.604
รวม	2 397	0.831	0.436

จากตาราง 12 ลักษณะส่วนบุคคลด้านการศึกษาต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี โดยใช้สถิติ One-Way ANOVA ในการทดสอบสมมติฐานที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ผลการทดสอบโดยรวม พบว่า ค่า P - value มีค่าเท่ากับ 0.436 ซึ่งมีความมากกว่า 0.05 นั่นคือ การศึกษาที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ในจังหวัดสิงห์บุรี ไม่แตกต่างกัน โดยผลการทดสอบรายด้าน สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ค่า P - value มีค่าเท่ากับ 0.392 ซึ่งมีความมากกว่า 0.05 นั่นคือ การศึกษาที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ไม่แตกต่างกัน

2. ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ค่า P - value มีค่าเท่ากับ 0.192 ซึ่งมีความมากกว่า 0.05 นั่นคือ การศึกษาที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ไม่แตกต่างกัน

3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.604 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ การศึกษาที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ในจังหวัดสิงห์บุรี ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 13 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านอาชีพ ต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี

ปัจจัย	df	t	P – value
ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	3 396	0.995	0.395
ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	3 396	3.447	0.017*
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	3 396	0.594	0.619
รวม	3 396	3.003	0.030*

จากตาราง 13 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านอาชีพต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี โดยใช้สถิติ One-Way ANOVA ในการทดสอบสมมติฐานที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ผลการทดสอบโดยรวม พบว่า ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.030* ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ อาชีพที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ในจังหวัดสิงห์บุรี แตกต่างกัน โดยผลการทดสอบรายด้าน สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.395 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ อาชีพที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ไม่แตกต่างกัน

2. ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.017* ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ อาชีพที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม แตกต่างกัน

3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.619 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ อาชีพที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 14 ลักษณะส่วนบุคคลด้านรายได้ต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี

ปัจจัย	df	t	P – value
ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	4 395	0.390	0.816
ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม	4 395	1.809	0.126
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	4 395	1.055	0.379
รวม	4 395	1.527	0.194

จากตาราง 14 ลักษณะส่วนบุคคลด้านรายได้ต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี โดยใช้สถิติ One-Way ANOVA ในการทดสอบสมมติฐานที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ผลการทดสอบโดยรวม พบว่า ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.194 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ รายได้ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ในจังหวัดสิงห์บุรี ไม่แตกต่างกัน โดยผลการทดสอบรายด้าน สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.816 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ รายได้ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ไม่แตกต่างกัน

2. ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.126 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ รายได้ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ไม่แตกต่างกัน

3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.379 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ รายได้ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ไม่แตกต่างกัน

การทดสอบสมมติฐานเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี

ตาราง 15 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านเพศ ต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี

ปัจจัย	Df	t	P – value
ด้านการจัดการพื้นที่	398	1.389	0.285
	394.874	1.387	
ด้านการจัดการ	398	-0.058	0.526
	397.854	-0.058	
ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้	398	-0.204	0.108
	395.462	-0.204	
ด้านการมีส่วนร่วม	398	-1.113	0.587
	396.594	-1.113	
รวม	398	-0.008	0.591
	397.557	-0.008	

จากตาราง 15 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านเพศต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี โดยใช้สถิติ Independent Sample t-test ในการทดสอบสมมติฐานที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ผลการทดสอบโดยรวม พบว่า ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.591 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ เพศที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ไม่แตกต่างกัน โดยผลการทดสอบรายด้าน สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ด้านการจัดการพื้นที่ ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.285 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ เพศ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการจัดการพื้นที่ ไม่แตกต่างกัน

2. ด้านการจัดการ ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.526 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ เพศ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการจัดการ ไม่แตกต่างกัน

3. ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.108 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ เพศที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกัน

4. ด้านการมีส่วนร่วม ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.587 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ เพศ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการมีส่วนร่วม ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 16 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านอายุ ต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี

ปัจจัย	Df	t	P – value
ด้านการจัดการพื้นที่	3 396	1.344	0.260
ด้านการจัดการ	3 396	1.153	0.327
ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้	3 396	0.944	0.419
ด้านการมีส่วนร่วม	3 396	0.721	0.540
รวม	3 396	0.730	0.534

จากตาราง 16 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านอายุ ต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี โดยใช้สถิติ One-Way ANOVA ในการทดสอบสมมติฐานที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ผลการทดสอบโดยรวม พบว่า ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.534 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ อายุที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ไม่แตกต่างกัน โดยผลการทดสอบรายด้าน สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ด้านการจัดการพื้นที่ ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.260 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ อายุ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการจัดการพื้นที่ ไม่แตกต่างกัน

2. ด้านการจัดการ ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.327 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ อายุ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการจัดการ ไม่แตกต่างกัน

3. ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.419 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ อายุที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกัน

4. ด้านการมีส่วนร่วม ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.540 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ อายุ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการมีส่วนร่วม ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 17 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านการศึกษา ต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยว
เชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี

ปัจจัย	df	t	P – value
ด้านการจัดการพื้นที่	2 397	1.757	0.174
ด้านการจัดการ	2 397	1.503	0.224
ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้	2 397	0.069	0.934
ด้านการมีส่วนร่วม	2 397	0.161	0.851
รวม	2 397	1.56	0.210

จากตาราง 17 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านการศึกษา ต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี โดยใช้สถิติ One-Way ANOVA ในการทดสอบสมมติฐานที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ผลการทดสอบโดยรวม พบว่า ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.210 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ การศึกษาที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ไม่แตกต่างกัน โดยผลการทดสอบรายด้านสามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ด้านการจัดการพื้นที่ ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.174 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ การศึกษา ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการจัดการพื้นที่ ไม่แตกต่างกัน

2. ด้านการจัดการ ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.224 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ การศึกษา ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการจัดการ ไม่แตกต่างกัน

3. ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ ค่า P - value มีค่าเท่ากับ 0.934 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ การศึกษา ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกัน

4. ด้านการมีส่วนร่วม ค่า P - value มีค่าเท่ากับ 0.851 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ การศึกษา ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการมีส่วนร่วม ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 18 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านอาชีพ ต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี

ปัจจัย	df	t	P - value
ด้านการจัดการพื้นที่	3	1.606	0.187
	396		
ด้านการจัดการ	3	1.930	0.124
	396		
ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้	3	1.995	0.114
	396		
ด้านการมีส่วนร่วม	3	1.602	0.188
	396		
รวม	3	2.69	0.153
	396		

จากตาราง 4.17 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านอาชีพ ต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี โดยใช้สถิติ One-Way ANOVA ในการทดสอบสมมติฐานที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ผลการทดสอบโดยรวม พบว่า ค่า P - value มีค่าเท่ากับ 0.153 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ อาชีพ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ไม่แตกต่างกัน โดยผลการทดสอบรายด้านสามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ด้านการจัดการพื้นที่ ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.187 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ อาชีพที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการจัดการพื้นที่ ไม่แตกต่างกัน

2. ด้านการจัดการ ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.124 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ อาชีพที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อ แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการจัดการ ไม่แตกต่างกัน

3. ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.114 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ อาชีพ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกัน

4. ด้านการมีส่วนร่วม ค่า P – value มีค่าเท่ากับ 0.188 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ อาชีพ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการมีส่วนร่วม ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 19 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านรายได้ ต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี

ปัจจัย	df	f	P – value
ด้านการจัดการพื้นที่	4 395	0.918	0.454
ด้านการจัดการ	4 395	1.695	0.150
ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้	4 395	1.913	0.108
ด้านการมีส่วนร่วม	4 395	1.742	0.140
รวม	4 395	1.436	0.221

จากตาราง 19 ลักษณะส่วนบุคคล ด้านรายได้ ต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี โดยใช้สถิติ One-Way ANOVA ในการทดสอบสมมติฐานที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ผลการทดสอบโดยรวม พบว่า ค่า P - value มีค่าเท่ากับ 0.221 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ รายได้ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ไม่แตกต่างกัน โดยผลการทดสอบรายด้านสามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ด้านการจัดการพื้นที่ ค่า P - value มีค่าเท่ากับ 0.454 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ รายได้ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการจัดการพื้นที่ ไม่แตกต่างกัน

2. ด้านการจัดการ ค่า P - value มีค่าเท่ากับ 0.150 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ รายได้ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการจัดการ ไม่แตกต่างกัน

3. ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ ค่า P - value มีค่าเท่ากับ 0.108 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ รายได้ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกัน

4. ด้านการมีส่วนร่วม ค่า P - value มีค่าเท่ากับ 0.140 ซึ่งมีค่ามากกว่า 0.05 นั่นคือ รายได้ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการมีส่วนร่วม ไม่แตกต่างกัน

ส่วนที่ 2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาเชิงคุณภาพโดย การสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี

สรุป ผลการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเชิงวัฒนธรรมในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี

1. บริเวณในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรีมีเอกลักษณ์ที่โดดเด่นทางด้านวัฒนธรรมอย่างไร จากกรให้ข้อมูลของผู้ที่ส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภายในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี พบว่า

1.1 จังหวัดสิงห์บุรีมีความได้เปรียบด้านสภาพพื้นที่

1.2 อยู่ใกล้กรุงเทพมหานคร

1.3 การคมนาคมค่อนข้างสะดวกสบาย

1.4 ผลิตภัณฑ์ จำพวกปลาช่อน และอาหารเป็นที่ขึ้นชื่อ

1.5 มีความสวยงามในสถาปัตยกรรม เช่น วัดอนจักรชีวรวิหารที่มีพระนอนใหญ่ติดอันดับหนึ่งในสามของพระปรางค์ไสยาสน์ ในประเทศไทย

2. จากการพิจารณาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรีโดยพิจารณาจากทรัพยากรทางการท่องเที่ยว อยากทราบว่าท่านมีความคิดเห็นอย่างไรในทั้ง 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

2.1 ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว

จากการให้ข้อมูลของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภายในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี พบว่า

2.1.1 วัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรีในยังมีวิถีการดำเนินชีวิตที่ไม่แตกต่างไปจากอดีตมากมีความเจริญทางด้านวัตถุและเทคโนโลยีทันสมัยต่างๆ

2.1.2 คนในชุมชนยังคงมีการรักษาวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามไว้ได้เป็นอย่างดี

2.1.3 ชุมชนยังคงมีพิธีกรรมและวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามที่สืบทอดให้คงอยู่กับผู้คนในชุมชน

2.1.4 มีพิพิธภัณฑ์ชุมชนเพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้ที่เน้นการศึกษาหาความรู้ในวัฒนธรรมท้องถิ่น

2.2 ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

จากการให้ข้อมูลของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภายในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี พบว่า

2.2.1 ป้ายบอกทาง หรือสัญลักษณ์ต่างๆ ยังเป็นอุปสรรคอยู่บางประการ

2.2.2 การทำหน้าที่เป็นสื่อบุคคลของชาวบ้านในพื้นที่ยังคงมีปัญหาในเรื่องของการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศแก่นักท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายจากทั่วโลก

3. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในสถานที่ท่องเที่ยว

จากการให้ข้อมูลของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภายในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี พบว่า

3.1 สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ แก่นักท่องเที่ยวนั้นนับว่ามีความเพียงพอแล้วเนื่องจากการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรีจะมุ่งเน้นการเที่ยวชมโบราณสถานและวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชุมชนมากกว่าการมุ่งเน้นสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ตามแบบการท่องเที่ยวสมัยใหม่

ผลการศึกษาเชิงคุณภาพโดยศึกษาความคิดเห็นของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับ
แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี

1. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขต
พื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี อันประกอบไปด้วย 4 ด้าน ดังต่อไปนี้

1.1 ด้านการจัดการพื้นที่

จากการให้ข้อมูลของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภายในเขต
พื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี พบว่า

1.1.1 ควรเพิ่มเติมในส่วนของป้ายต่างๆ ที่จะแสดงให้นักท่องเที่ยวได้รับทราบ
และเข้าใจตรงกันว่าสถานที่หรือชุมชนซึ่งเป็นสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรีนั้น
อยู่ตรงจุดใด

1.1.2 ควรมีการจัดพาหนะที่เหมาะสมกับบริบทของแต่ละพื้นที่ด้วย

1.2 การบริหารจัดการการท่องเที่ยว

จากการให้ข้อมูลของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภายใน
เขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี พบว่า

1.2.1 ควรให้ความรู้แก่บุคลากรในหน่วยงานหรือสถานที่ท่องเที่ยวอย่างถูกต้องเพื่อ
การให้ข้อมูลข่าวสารแก่นักท่องเที่ยวอย่างถูกต้อง

1.2.2 ควรมีการอบรมแก่คนในท้องถิ่นทุกระดับเพื่อให้เข้าใจลักษณะการจัดการ
ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและบริบทของท้องถิ่นตน

1.2.3 การจัดระเบียบสิ่งก่อสร้างต้องจัดการอย่างเป็นระบบไม่กระทบกระเทือน
ต่อสถานที่ท่องเที่ยวหรือทำให้เปลี่ยนแปลงสภาพลักษณะที่แสดงถึงสถานที่ท่องเที่ยวนั้น

1.2.4 การจัดระบบสาธารณูปโภคต้องมีอย่างเพียงพอแต่ไม่กระทบกับสภาพ
พื้นที่เดิม

1.3 ด้านการจัดกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้เพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

จากการให้ข้อมูลของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภายใน
เขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี พบว่า

1.3.1 ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องควรมีการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวหรือโครงการ
เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ประเพณี หรือ วัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของท้องถิ่นอันนั้นๆ
และต้องเป็นที่ยอมรับของคนในท้องถิ่น กล่าวคือ ไม่ขัดต่อกฎหมาย ศีลธรรม หรือวัฒนธรรมอันดี
งาม และไม่ทำลายประเพณีชุมชนดั้งเดิม

1.3.2 ควรเน้นกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันระหว่างนักท่องเที่ยวและคนในชุมชน

1.3.3 ควรมีการสร้างจิตสำนึกในเรื่องการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสถาปัตยกรรมเก่าแก่

1.4 ด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

จากให้ข้อมูลของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภายในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี พบว่า

1.4.1 ควรเน้นให้ชุมชนในท้องถิ่นร่วมแสดงความคิดเห็น และร่วมกันวางแผนจัดการการท่องเที่ยว

1.4.2 ควรมีการจัดกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน และควรส่งเสริมให้มีการจัดตั้งชมรมหรือกลุ่มเพื่อกำกับดูแลดำเนินงานคู่ขนานไปกับหน่วยงานอื่น ๆ ที่เข้ามาาร่วมกันวางแผนจัดการท่องเที่ยวในชุมชน ดังคำกล่าวของผู้ให้ข้อมูลต่อไปนี้

1.4.3 ควรจัดสรรและดูแลผลประโยชน์ต่างๆ โดยให้คนในชุมชนมีส่วนร่วมทุกขั้นตอน

ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคที่พบในพื้นที่

ปัญหาผู้ประกอบการ

1. การที่นักท่องเที่ยวมาท่องเที่ยวในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี น้อยกว่าวัดเสาร์ อาทิตย์
2. รายได้ไม่คุ้มกับการลงทุนเนื่องจากนักท่องเที่ยว จับจ่ายน้อยลงเนื่องจากสภาวะเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านคู่แข่งที่มีสินค้าหรือร้านค้าเป็นที่น่าถูกใจมากกว่า
3. สภาพอากาศที่สุดิวสัย เช่น ร้อน หนาว ฝน

ปัญหาคนในพื้นที่

1. คนในชุมชนที่บางส่วนยังคงสร้างมลภาวะ ทางน้ำ โดยการปล่อยน้ำเสียบ้านเรือนลงแม่น้ำ ทิ้งขยะไม่เป็นที่ ทางอากาศ เกิดจากอุตสาหกรรมในครัวเรือน เช่นการเผาถ่าน ทางเสียง การขับรถมอเตอร์ไซค์ โดยใช้เสียงดัง ในบริเวณสถานที่ท่องเที่ยวบางที่

2. คนในชุมชนควรให้ส่วนร่วมมือในการสร้างความเข้มแข็งและจิตสำนึกเพื่อพัฒนาพื้นที่ของตนเองให้ สวยงามและเจริญขึ้น

3. คนในพื้นที่ขาดการระดมความคิดร่วมกับภาครัฐบาล ทำให้เกิดความขัดแย้งกันในการมีกิจกรรมเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ข้อเสนอแนะในการพัฒนา

1. เพิ่มกิจกรรมเพื่อสร้างเอกลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสิงห์บุรีให้โดดเด่นมากยิ่งขึ้น
2. เพิ่มการประชาสัมพันธ์ให้ภาพจังหวัดสิงห์บุรีเด่นชัดและเป็นที่ยอมรับแก่นักท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น
3. ความพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมผสมผสานกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนควบคู่กันไป เพราะเนื่องจากจังหวัดสิงห์บุรี เป็นเมืองการเกษตรเช่นเดียวกัน

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาวิเคราะห์ SWOT

การวิเคราะห์สถานการณ์ (SWOT Analysis)

จุดแข็ง (Strengths)

1. เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงมานาน ทั้งด้านประวัติศาสตร์ โบราณคดี วัฒนธรรม ประเพณีที่ดั้งเดิม
2. อยู่ใกล้กรุงเทพมหานคร และแหล่งชุมชนหรือแหล่งท่องเที่ยวแห่งอื่นๆ
3. การคมนาคมสะดวกสบาย สามารถเดินทางท่องเที่ยวได้หลากหลายเส้นทาง
4. มีอาหารซึ่งมีชื่อเสียงและเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดสิงห์บุรี คือ ปลาน้ำจืด และอาหารแปรรูปจากปลาหลากหลายชนิดให้นักท่องเที่ยวได้เลือกสรร
5. มีสินค้าโอท็อป (OTOP) ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ของชุมชนจำหน่ายให้นักท่องเที่ยวมากมายหลายชนิด

จุดอ่อน (Weaknesses)

1. อาหารและสินค้าที่มีวางจำหน่ายแก่นักท่องเที่ยวซ้ำกัน เช่น อาหารแปรรูปจากปลาประเภทต่างๆ ทั้งปลาสลิด และปลาช่อนนาแคดเดียว เป็นต้น
2. การจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมต้องใช้พื้นที่ทั้งจังหวัดซึ่งกว้างขวางมาก อาจทำให้การบริหารจัดการเป็นไปด้วยความยากลำบาก เพราะสถานที่ท่องเที่ยวแต่ละแห่งอยู่ห่างไกลกัน ทำให้การดำเนินงานของแต่ละพื้นที่ไม่สอดคล้องไปในแนวทางเดียวกัน

โอกาส (Opportunities)

1. การเดินทางสู่จังหวัดสิงห์บุรีมีความสะดวกสบายจากทุกสารทิศ
2. สามารถบูรณาการการท่องเที่ยวร่วมกันกับพื้นที่ใกล้เคียงได้ เช่น จังหวัดอ่างทอง ลพบุรี ชัยนาท หรือสุพรรณบุรี ซึ่งมีพื้นที่ติดต่อกันและมีบริบทของชุมชนรวมถึงวัฒนธรรม ประเพณีที่คล้ายคลึงกันเป็นจุดเชื่อมดังกล่าว

3. กระแสการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์หรือเชิงนิเวศน์กำลังอยู่ในความนิยมของนักท่องเที่ยวในรอบหลายปีมานี้

4. หน่วยงานภาครัฐให้การสนับสนุนส่งเสริมให้เกิดการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรมเพิ่มมากขึ้นกว่าในระยะเวลาที่ผ่านมา

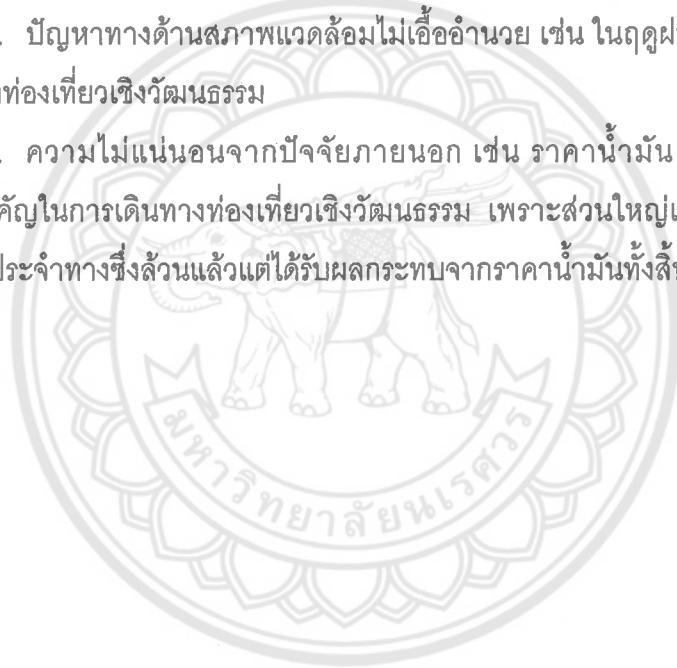
อุปสรรค (Threats)

1. การผันผวนของภาวะเศรษฐกิจโลกส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในระบบเศรษฐกิจและสังคมของแต่ละภูมิภาค ทำให้กำลังซื้อของนักท่องเที่ยวทั่วโลกลดลงตามไปด้วย

2. นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่นิยมเดินทางมาท่องเที่ยวในวันหยุดเสาร์ อาทิตย์ หรือวันหยุดยาวในช่วงเทศกาลต่างๆ ส่วนในวันธรรมดากลับเงียบเหงา

3. ปัญหาทางด้านสภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวย เช่น ในฤดูฝนซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญในการเดินทางท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

4. ความไม่แน่นอนจากปัจจัยภายนอก เช่น ราคาน้ำมัน ที่สูงขึ้นมากอาจจะเป็นอุปสรรคสำคัญในการเดินทางท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เพราะส่วนใหญ่เดินทางโดยใช้รถยนต์ หรือรถโดยสารประจำทางซึ่งล้วนแล้วแต่ได้รับผลกระทบจากราคาน้ำมันทั้งสิ้น

บทที่ 5

บทสรุป

การศึกษา เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรีครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี และศึกษาแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งได้จากการใช้ตารางของยามาเน่ โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวนทั้งสิ้น 400 คน และการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 3 คนซึ่งได้จากการเลือกแบบเจาะจงเช่นเดียวกัน

สรุปผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 สรุปผลการวิจัยเชิงปริมาณ

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 50.8 เพศหญิงร้อยละ 49.3 มีอายุระหว่าง 21 - 35 ปี ร้อยละ 47.8 โดยจบการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีซึ่งคิดเป็นร้อยละ 55.3 และส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างและพนักงานบริษัทเอกชน คิดเป็นร้อยละ 35.0 และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 10,000-20,000 บาท ร้อยละ 42.3 ตามลำดับ

2. สภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี

จากการศึกษา พบว่า สภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรีอยู่ในระดับมากที่สุด คือ สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม รองลงมา คือ สิ่งอำนวยความสะดวก และน้อยที่สุด คือ การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมากเป็นอันดับหนึ่ง คือ ในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรียังมีวิถีการดำเนินชีวิต และภูมิปัญญาชาวบ้าน เช่น การแต่งกายภาษาพูด อาหารการกิน เป็นต้น รองลงมา คือ การรักษาและสืบทอดวัฒนธรรม ประเพณี รวมถึงการแสดงซึ่งแสดงถึงการสืบสานประเพณีและวัฒนธรรมให้คงอยู่กับผู้คนในชุมชน และมีความมั่งคั่งทางด้านศิลปวัฒนธรรม หรือการสร้างความปลอดภัยแก่ผู้พบเห็น เช่น การแต่งกาย ศิลปหัตถกรรม สถาปัตยกรรมของที่อยู่อาศัย เป็นต้น ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อย

ที่สุด คือ มีความสามารถในการสืบทอดภูมิปัญญาและองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง เช่น วิถีชีวิต การแต่งกายตามแบบสมัยเดิม เป็นต้น

2.2 ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มากเป็นอันดับหนึ่ง คือ มีเส้นทางเดินเท้าที่สะดวกสบายนอกเหนือจากเส้นทางเดินรถปกติ รองลงมา คือ มีรถโดยสารสาธารณะวิ่งบริการระหว่างสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ อยู่เป็นประจำ และมีการใช้ป้ายสัญลักษณ์เพื่อบอกทางอย่างครบถ้วน และแสดงรายละเอียดที่จำเป็นและสำคัญไว้อยู่เสมอ ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวมีความสะดวกสบาย เช่น มีความปลอดภัย เป็นต้น

2.3 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มากเป็นอันดับหนึ่ง คือ มีร้านค้าชุมชนเปิดให้บริการแก่นักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ และมีมาตรฐานด้านคุณภาพและราคา เช่น ร้านอาหาร ร้านขายของฝากพื้นบ้านและของที่ระลึก เป็นต้น รองลงมา คือ มีความเพียงพอของสถานที่จอดรถ การสุขาภิบาล และการสาธารณสุข และมีระบบสาธารณูปโภคให้บริการอย่างเพียงพอ และมีระบบดูแลความปลอดภัยในการใช้งานอยู่เสมอ ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีความสะดวกในการติดต่อสื่อสารภายนอกแหล่งท่องเที่ยว โดยมีอุปกรณ์ในการสื่อสารที่เพียงพอ เช่น โทรศัพท์สาธารณะ ร้านอินเทอร์เน็ต เป็นต้น

3. แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี

จากการศึกษา พบว่า แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรีในระดับมากที่สุด คือ ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ รองลงมา คือ ด้านการจัดการ และน้อยที่สุด คือ ด้านการจัดการพื้นที่ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 ด้านการจัดการพื้นที่ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่เสนอแนวทางการพัฒนามากที่สุด คือ ควรมีการกำหนดช่วงเวลาในการเข้าพื้นที่อย่างเหมาะสม เช่น ช่วงเวลากลางวัน หรือตอนเช้าตรู่ เป็นต้น รองลงมา คือ ควรจัดสถานที่รองรับจำนวนนักท่องเที่ยวให้พอเหมาะกับศักยภาพของพื้นที่ และการบริการ และควรมีการจัดการการใช้ประโยชน์จากพื้นที่อย่างเหมาะสม เช่น พื้นที่สำหรับอยู่อาศัยและพื้นที่สำหรับการใช้ประโยชน์ด้านการท่องเที่ยว เป็นต้น ตามลำดับ ส่วนข้อที่น้อยที่สุด คือ ควรจัดการพื้นที่ให้สามารถเดินทางเข้าถึงได้สะดวกสบายหลากหลายทาง เช่น การเดินทางโดยรถ การเดินทางโดยเรือ เป็นต้น

3.2 ด้านการจัดการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่เสนอแนวทางพัฒนามากเป็นอันดับหนึ่ง คือ ควรมีการจัดการสภาพแวดล้อมทั่วไปอย่างเหมาะสม เช่น น้ำ อากาศ เสียง เป็นต้น รองลงมา คือ ผู้คนในชุมชนควรมีความรู้ในท้องถิ่นของตนเป็นอย่างดี สามารถให้ข้อมูลต่าง ๆ แก่ นักท่องเที่ยวได้ และมีบุคลากรในท้องถิ่นพร้อมให้บริการแก่นักท่องเที่ยว เช่น มัคคุเทศก์ท้องถิ่น หรือล่ามสำหรับแปลภาษาต่าง ๆ เป็นต้น ตามลำดับ ส่วนข้อเสนอแนะลำดับสุดท้าย คือ สิ่งก่อสร้างและระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานควรกลมกลืนกับสภาพพื้นที่เดิม

3.3 ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่เสนอแนวทางพัฒนามากเป็นอันดับหนึ่ง คือ ควรมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นที่ยอมรับของคนในท้องถิ่น และไม่รบกวนความสุขของคนส่วนใหญ่ในพื้นที่ รองลงมา คือ ควรมีกิจกรรมที่เน้นกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน ระหว่างชาวบ้านในพื้นที่กับนักท่องเที่ยวที่มาเยือน และควรมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย ศีลธรรม หรือวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่นและของชาติ ตามลำดับ ส่วนข้อที่น้อยที่สุด คือ ควรมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ไม่ส่งผลให้แหล่งวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์เกิดความเสื่อมโทรม เช่น ไม่เกิดปริมาณขยะและของเสียที่ขัดต่อทัศนียภาพที่ดีของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในท้องถิ่น

3.4 ด้านการมีส่วนร่วม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่เสนอแนวทางพัฒนามากเป็นอันดับหนึ่ง คือ ควรเปิดโอกาสได้ชุมชนเข้าร่วมแสดงความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตน เช่น การจัดเวทีเสวนา การทำประชาพิจารณ์ เป็นต้น รองลงมา คือ ควรมีการจัดตั้งชมรมต่างๆ ด้านการท่องเที่ยวโดยให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชน และควรมีการจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่อแบ่งปันหรือจัดสรรเงินรายได้หรือผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างเท่าเทียมกันแก่คนในชุมชนตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ชุมชนในท้องถิ่นควรได้เข้าเป็นส่วนหนึ่งของการวางแผนจัดการการท่องเที่ยว และกิจกรรมต่างๆ เช่น การนำเที่ยว การให้บริการต่าง ๆ เป็นต้น

4. การทดสอบสมมติฐาน

4.1 ลักษณะส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว อันประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ในจังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งประกอบไปด้วย ด้านสิ่งดึงดูดใจ ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกัน

จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ลักษณะส่วนบุคคลอันประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งประกอบไปด้วย ด้านการจัดการพื้นที่ ด้านการจัดการ รวมทั้งด้าน กิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ และด้านการมีส่วนร่วมไม่แตกต่างกัน แต่ลักษณะส่วนบุคคล ด้านอาชีพที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อสภาพและปัญหาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรีแตกต่างกัน โดยผลการทดสอบรายด้าน พบว่า ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ค่า P - value มีค่าเท่ากับ 0.017* ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ อาชีพที่ต่างกันมีความคิดเห็นต่อสภาพและปัญหาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม แตกต่างกัน

4.2 ลักษณะส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว อันประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งประกอบด้วย ด้านการจัดการพื้นที่ ด้านการจัดการ รวมทั้งด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ และด้านการมีส่วนร่วม แตกต่างกัน

จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ลักษณะส่วนบุคคลอันประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี ซึ่งประกอบไปด้วย ด้านการจัดการพื้นที่ ด้านการจัดการ รวมทั้งด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ และด้านการมีส่วนร่วมไม่แตกต่างกัน

ส่วนที่ 2 สรุปผลการวิจัยเชิงคุณภาพ

1. ความโดดเด่นที่เป็นเอกลักษณ์ทางด้านวัฒนธรรมในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี

จากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว พบว่า จังหวัดสิงห์บุรีมีความได้เปรียบทางด้านสภาพพื้นที่ เนื่องจาก อยู่ใกล้กรุงเทพมหานคร การคมนาคมสั้นจรดอันข้างสะดวกสบาย นอกจากนี้ยังมี ผลิตภัณฑ์ จำพวกปลาช่อน และอาหารเป็นที่ขึ้นชื่อ และมีความสวยงามในสถาปัตยกรรม เช่น วัดนอนจักรสีร์วิหารที่มีพระนอนใหญ่ติดอันดับหนึ่งในสามของพระปรางค์ไธยาสน์ ในประเทศไทย

2. สรุปผลการศึกษาเชิงคุณภาพโดยศึกษาความคิดเห็นของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรีโดยการพิจารณาจาก

2.1 สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

จากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว พบว่า สภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรีในปัจจุบันนี้ส่วนใหญ่ยังมีวิถีการดำเนินชีวิตที่ไม่แตกต่างไปจากอดีตมากนักแม้ว่าจะมีความเจริญทางด้านวัตถุและเทคโนโลยีทันสมัยต่างๆ เข้ามามากมายในชีวิตประจำวันของชาวบ้านในชุมชน แต่ก็ยังเป็นเพียงแค่กระแสของความเจริญเท่านั้น เนื่องจากคนในชุมชนยังคงมีการรักษาวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามไว้ได้เป็นอย่างดี โดยจะสังเกตได้จากการที่เวลามีงานบุญต่างๆ ชาวบ้านทุกคนจะร่วมใจกันประกอบพิธีการกันด้วยความรักความสามัคคีเป็นอย่างดี

นอกจากนั้นยังพบว่า สภาพการท่องเที่ยวส่วนใหญ่ภายในจังหวัดสิงห์บุรีได้มุ่งเน้นการนำเสนอภูมิปัญญาชาวบ้าน รวมทั้งการรักษาและสืบทอดวัฒนธรรมประเพณีให้คงอยู่กับผู้คนในชุมชน มีแหล่งเรียนรู้ที่เน้นการศึกษาหาความรู้ในวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อเรียนรู้วิถีชีวิตของชุมชนดั้งเดิมอย่างชัดเจน

2.2 การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

จากการให้ข้อมูลของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภายในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี พบว่า ยังคงมีปัญหาอุปสรรคอยู่บางประการที่จะเป็นอุปสรรคในการเข้ามาเที่ยวชมของนักท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง หรือสัญลักษณ์ต่างๆ ซึ่งถือเป็นสิ่งสำคัญส่วนหนึ่งในการค้นหาข้อมูลข่าวสารเบื้องต้นของนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ผู้ให้ข้อมูลส่วนหนึ่งยังได้ระบุว่าการทำหน้าที่เป็นสื่อบุคคลของชาวบ้านในพื้นที่ยังคงมีปัญหาในเรื่องของการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศแก่นักท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายจากทั่วโลก

2.3 สิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว

จากการศึกษา พบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ แก่นักท่องเที่ยวที่นั่นนับว่ามีความเพียงพอแล้ว เนื่องจากการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรีจะมุ่งเน้นการเที่ยวชมโบราณสถานและวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชุมชนมากกว่าการมุ่งเน้นสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ตามแบบการท่องเที่ยวสมัยใหม่

3. สรุปผลการศึกษาเชิงคุณภาพโดยศึกษาความคิดเห็นของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรีโดยพิจารณาแยกเป็น 4 ด้านด้วยกันดังต่อไปนี้

3.1 การจัดการพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

จากการศึกษา พบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุตรงกันว่า ควรเพิ่มเติมในส่วน of ป้ายต่าง ๆ ที่จะแสดงให้เห็นนักท่องเที่ยวได้รับทราบและเข้าใจตรงกันว่าสถานที่หรือชุมชนซึ่งเป็น

สถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรีนั้นอยู่ตรงจุดใด การเดินทางใกล้หรือไกลเพียงใด ตลอดจนการห้ามเดือนต่างๆ และควรมีการจัดพาหนะที่เหมาะสมกับบริบทของแต่ละพื้นที่ด้วย

3.2 การบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

จากการให้ข้อมูลของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมภายในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี พบว่า แนวทางการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมสำหรับจังหวัดสิงห์บุรีนั้น ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องควรเตรียมความพร้อมของบุคลากรในท้องถิ่นให้มีความรู้ความเข้าใจในบริบทความเป็นท้องถิ่นของตนเป็นอย่างดีก่อน เพื่อที่จะสามารถให้ข้อมูลข่าวสารต่างๆ แก่ นักท่องเที่ยวได้อย่างถูกต้องและชัดเจน อีกประการ คือ การจัดระเบียบสิ่งก่อสร้างและจัดระบบสาธารณูปโภคอย่างพร้อมเพียง แต่ไม่กระทบกับสภาพพื้นที่เดิม

3.3 การจัดกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้เพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

จากการศึกษา พบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุตรงกันว่า ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องควรต้องมีการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวอันเป็นที่ยอมรับของคนในท้องถิ่น กล่าวคือ ไม่ขัดต่อกฎหมาย ศีลธรรม หรือวัฒนธรรมอันดีงาม โดยเน้นกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน รวมทั้งควรมีการสร้างจิตสำนึกในเรื่องการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

3.4 การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

จากการศึกษา พบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ระบุว่า ควรเน้นให้ชุมชนในท้องถิ่นร่วมแสดงความคิดเห็น และร่วมกันวางแผนจัดการการท่องเที่ยว และกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน และควรส่งเสริมให้มีการจัดตั้งชมรมหรือกลุ่มเพื่อกำกับดูแลการดำเนินงานคู่ขนานไปกับหน่วยงานอื่นๆ ที่เข้ามาร่วมกันวางแผนจัดการท่องเที่ยวในชุมชน

4. ด้านปัญหาและอุปสรรคที่พบในพื้นที่

ปัญหาผู้ประกอบการ

จากการศึกษา พบว่า การที่นักท่องเที่ยวมาท่องเที่ยวในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี น้อยกว่าวัดเสาร์ อาทิตย์ทำให้รายได้ไม่คุ้มกับการลงทุนเนื่องจากนักท่องเที่ยว จับจ่ายน้อยลงซึ่งเป็นผลอันเนื่องมาจากสภาวะเศรษฐกิจ และปัจจัยด้านคู่แข่งที่มีสินค้าหรือร้านค้าเป็นที่น่าถูกใจมากกว่าร่วมถึงสภาพอากาศที่สูดวิสัย เช่น ร้อน หนาว ฝน

ปัญหาคนในพื้นที่

จากการศึกษา พบว่า คนในชุมชนที่บางส่วนยังคงสร้างมลภาวะ ทางน้ำ โดยการปล่อยน้ำเสียในบ้านเรือนลงแม่น้ำ ทิ้งขยะไม่เป็นที่ ทางอากาศ เกิดจากอุตสาหกรรมในครัวเรือน เช่น การเผาถ่าน ทางเสียง การขับรถมอเตอร์ไซค์ โดยใช้เสียงดัง ในบริเวณสถานที่ท่องเที่ยวบางที่ดังนั้น

คนในชุมชนควรให้ส่วนร่วมมือในการสร้างความเข้มแข็งและจิตสำนึกเพื่อพัฒนาพื้นที่ของตนเองให้สวยงามและเจริญขึ้น รวมทั้งควรสนับสนุนให้ชุมชนมีการระดมความคิดร่วมกับภาครัฐบาล ไม่ทำให้เกิดความขัดแย้งกันในการมีกิจกรรมเพื่อพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

ข้อเสนอแนะในการพัฒนา

จากการศึกษา พบว่า ควรเพิ่มกิจกรรมเพื่อสร้างเอกลักษณ์ในด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสิงห์บุรีให้โดดเด่นมากยิ่งขึ้นและควรเพิ่มการประชาสัมพันธ์ให้ภาพจังหวัดสิงห์บุรีเด่นชัดและเป็นที่รู้จักแก่นักท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ควรมีการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมผสมผสานกับการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนควบคู่กันไป เพราะเนื่องจากจังหวัดสิงห์บุรี เป็นเมืองการเกษตรเช่นเดียวกัน

อภิปรายผล

จากการศึกษา พบว่า สภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรีด้านที่อยู่ในระดับมากที่สุด คือ สิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ซึ่งข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากเป็นอันดับหนึ่ง คือ ในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรียังมีวิถีการดำเนินชีวิต และภูมิปัญญาชาวบ้าน เช่น การแต่งกาย ภาษาพูด อาหารการกิน เป็นต้น รองลงมา คือ การรักษาและสืบทอดวัฒนธรรมประเพณี รวมถึงการแสดงซึ่งแสดงถึงการสืบสานประเพณีและวัฒนธรรมให้คงอยู่กับผู้คนในชุมชน และมีความงดงามทางด้านศิลปวัฒนธรรม หรือการสร้างควมประทับใจแก่ผู้พบเห็น เช่น การแต่งกาย ศิลปหัตถกรรม สถาปัตยกรรมของที่อยู่อาศัย เป็นต้น ตามลำดับ สอดคล้องไปในแนวทางเดียวกันกับผลการศึกษาวิจัยของสงศรี วงษ์เวช (2545) ซึ่งได้ศึกษาวิจัยเรื่องรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำปิง ผลการศึกษา พบว่า ปัจจุบันยังขาดความชัดเจนในการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ซึ่งกล่าวได้ว่าลุ่มแม่น้ำปิงเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย แต่รูปแบบการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมเด่นชัด อีกทั้งยังขาดความรับผิดชอบของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการดูแลสภาพแวดล้อมและภูมิทัศน์บริเวณลุ่มแม่น้ำปิง นอกจากนี้ยังพบว่า ในด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ สำหรับนักท่องเที่ยวยังคงเป็นปัญหาต่อการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในลำดับรองลงมา สะท้อนให้เห็นว่า การบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยภาพรวมยังคงขาดความสมบูรณ์ในหลายประการซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นองค์ประกอบที่สำคัญและจำเป็นต่อ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมทั้งสิ้น ผลการศึกษาดังกล่าวนี้มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยของจิราวรรณ กาวิละ (2544) ที่ได้ศึกษาทางเลือกของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม:

กรณีศึกษาบ้านวัลลาย อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ปัญหาด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว ในหมู่บ้านวัลลายมีสาเหตุหลายประการได้แก่ สภาพถนนที่คับแคบมีสิ่งกีดขวางไม่สะดวกในการสัญจร มีการทิ้งขยะบริเวณที่รกร้างขาดการเอาใจใส่ดูแล การขาดแหล่งท่องเที่ยวใกล้เคียงที่เป็นสิ่งดึงดูดใจ และแหล่งท่องเที่ยวกระจายตัวอยู่ตามจุดต่าง ๆ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นอุปสรรคต่อการท่องเที่ยวในหมู่บ้าน

ส่วนแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรีจากการศึกษา พบว่า ข้อที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ โดยข้อที่เสนอแนะแนวทางพัฒนามากเป็นอันดับหนึ่ง คือ ควรมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นที่ยอมรับของคนในท้องถิ่น และไม่รบกวนความสุขของคนส่วนใหญ่ในพื้นที่ รวมทั้งควรมีกิจกรรมที่เน้นกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันระหว่างชาวบ้านในพื้นที่กับนักท่องเที่ยวที่มาเยือน และควรมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย ศีลธรรม หรือวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่นและของชาติ ตามลำดับ ซึ่งงานวิจัยของอดิศยา พวงทอง (2549) ที่ได้ทำการศึกษาวิจัย "แนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม : กรณีศึกษาชุมชนเกาะเกร็ด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี" ระบุว่า หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องควรช่วยเหลือสนับสนุนในการเสริมสร้างกิจกรรม และภาพลักษณ์ให้ชุมชน พื้นที่พุ่มรดกทางวัฒนธรรม ทั้งโบราณสถาน โบราณวัตถุ สนับสนุนงบประมาณ พร้อมทั้งพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลาย โดยให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เช่นเดียวกับผลการศึกษาของจิราวรรณ กาวิละ (2544) ที่ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรคำนึงถึงความต้องการของชุมชนเจ้าของพื้นที่ ความยั่งยืนทางสังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมของชุมชน การมีส่วนร่วมของชุมชน และประโยชน์ที่ชุมชนพึงจะได้รับจากกิจกรรมการท่องเที่ยวนั้นๆ ตลอดจนมีความสอดคล้องกับนโยบายส่งเสริมด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจากภาครัฐ และผลการศึกษาเรื่องศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนผู้ไท บ้านโพน อำเภอคำม่วน จังหวัดกาฬสินธุ์ ของศุภชัย สิงห์ยะบุศย์ และคณะ (2546) ได้ให้แนวทางในประเด็นดังกล่าวนี้ว่า การส่งเสริมการท่องเที่ยวในชุมชนควรสนับสนุนให้เกิดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน และมีการกระจายรายได้ของชุมชนให้ทั่วถึงกันอย่างเป็นธรรม โดยควรจัดให้มีการให้ความรู้ด้านการท่องเที่ยวกับชาวบ้านอย่างสม่ำเสมอ มีการประเมินและติดตามผลจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และควรมีการระดมกำลังสมองของชาวบ้านเพื่อการเลือกเฟ้นหากิจกรรมเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว

สำหรับแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรีในลำดับรองลงมา คือ ด้านการจัดการ ซึ่งพบว่า ข้อที่เสนอแนะแนวทางพัฒนามากเป็นอันดับหนึ่ง คือ ควรมี

การจัดการสภาพแวดล้อมทั่วไปอย่างเหมาะสม เช่น น้ำ อากาศ เสียง เป็นต้น โดยมีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของเพลินพิศ เครือบุญ (2545) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่อง วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรมของชุมชนบ้านจิวเหนือ ตำบลบ้านสา อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา ผลการศึกษา พบว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจำเป็นต้องสร้างความสำนึกของประชากรในเรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติและสภาพแวดล้อม เนื่องจากว่าทรัพยากรธรรมชาติในชุมชนเป็นของคนในชุมชน สามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรม และเตรียมความพร้อมของชุมชนให้ประชากรในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมโดยตรง ตั้งแต่คิดวางแผน ตัดสินใจ ดำเนินการ ประเมินผล และรับผลประโยชน์ทั้งในทางตรงและทางอ้อม (อุดร วงษ์ทับทิม, 2545)

สรุปได้ว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรีนั้นจะต้องเกิดจากการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในสังคม ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีโอกาสให้กับประชาชนซึ่งเป็นเจ้าของพื้นที่ได้มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็น และมีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวในทุกขั้นตอนอย่างพร้อมเพียง ซึ่งยุวัฒน์ วุฒิเมธี (2534) กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนหมายถึง การเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการคิดริเริ่ม การพิจารณาตัดสินใจ การร่วมปฏิบัติและร่วมรับผิดชอบในเรื่องต่าง ๆ อันมีผลกระทบมาถึงตัวประชาชน การให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในโครงการของราชการเป็นเรื่องที่สำคัญ เพราะประชาชนคือผู้รับผลประโยชน์ การให้ประชาชนเข้ารับผิดชอบในกิจกรรมแทนเจ้าหน้าที่ของรัฐ เข้าร่วมปฏิบัติงานตามโครงการต่าง ๆ จะทำให้เกิดความพึงพอใจของประชาชน ลดความขัดแย้งที่จะมีต่อโครงการพัฒนาต่าง ๆ การส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการพัฒนาชุมชนนั้นเป็นสิ่งจำเป็น เช่นเดียวกับกับบุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2548) ได้กล่าวไว้ว่า การพัฒนามีส่วนร่วมทางการท่องเที่ยวของชุมชนท้องถิ่นเป็นองค์ประกอบที่ห้าของการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยเพิ่มโอกาสแก่สมาชิกชุมชนท้องถิ่นอย่างเท่าเทียมกันในการเข้ามามีส่วนร่วมการท่องเที่ยวทุกขั้นตอนมากขึ้น และร่วมรับผลประโยชน์จากการท่องเที่ยว เพื่อก่อให้เกิดความรัก ความหวงแหน การสร้างจิตสำนึกในการดูแลปกป้องรักษาทรัพยากรท่องเที่ยวและสภาพแวดล้อมให้อยู่อย่างยั่งยืน เนื่องจากการท่องเที่ยวย่อมก่อผลกระทบโดยตรงต่อชุมชนท้องถิ่นทั้งผลกระทบทางบวกและทางลบ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสิงห์บุรีควรเข้ามาส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนในชุมชนได้มีส่วนร่วมในการพัฒนางานด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมากกว่าที่เป็นอยู่ โดยควรมุ่งเน้นกิจกรรมต่างๆ ที่เป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนได้แสดงออกถึงความเป็นเจ้าของพื้นที่ และทำหน้าที่เป็นเจ้าบ้านที่ดีให้กับนักท่องเที่ยว

2. ควรมีการจัดตั้งชมรมด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมขึ้นอย่างเป็นทางการ เพื่อให้ทำหน้าที่ในการเป็นที่พึ่งคอยให้คำปรึกษาหารือแก่สมาชิกในชุมชนต่างๆ ที่จัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมขึ้นภายในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี

3. ประชาชนในพื้นที่ควรรวมกลุ่มกันเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชนของตนเองในการเตรียมความพร้อมด้านต่างๆ ตามองค์ประกอบของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยควรเสริมสร้างความรู้ที่ถูกต้องให้แก่สมาชิกในชุมชน เพื่อให้เกิดความตระหนักถึงความสำคัญของทรัพยากรการท่องเที่ยวและวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของท้องถิ่นตน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยในรูปแบบการผสมผสานระหว่างการวิจัยในเชิงปริมาณและการวิจัยในเชิงคุณภาพ โดยอาจจะใช้แบบสอบถามข้อมูลหรือความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวกลุ่มต่างๆ ทั้งนักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี และใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกหรือการสนทนากลุ่มกับกลุ่มหน่วยงานภาครัฐหรือสมาชิกชมรมด้านการท่องเที่ยวที่ได้จัดตั้งขึ้นมา เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนสมบูรณ์รอบด้าน นอกจากนี้ควรใช้วิธีวิจัยโดยการเข้าถึงเหตุการณ์แบบมีส่วนร่วมภายในชุมชนต่างๆ อีกทางหนึ่ง

2. ควรทำการศึกษาวิจัยในเชิงลึกลงไปในแต่ละองค์ประกอบของทรัพยากรการท่องเที่ยวทั้ง 3 ด้าน (3As) เช่น ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ซึ่งข้อที่มีสภาพปัญหาเป็นอันดับหนึ่ง คือ ในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรียังมีวิถีการดำเนินชีวิต และภูมิปัญญาชาวบ้าน เช่น การแต่งกาย ภาษาพูด อาหารการกิน เป็นต้น เพื่อให้สามารถทราบถึงระดับของความคิดเห็นและความพึงพอใจ รวมทั้งระดับความต้องการของนักท่องเที่ยว อันจะนำมาซึ่งการหารูปแบบหรือแนวทางในการให้บริการด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่ตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยวดังกล่าวต่อไป

3. ควรทำการศึกษาในลักษณะการเปรียบเทียบระหว่างแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในแต่ละสถานที่ ทั้งในภูมิภาคเดียวกันและต่างภูมิภาค เพื่อให้ทราบถึงความเหมือนหรือแตกต่างกัน

ในบริบทของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม รวมถึงเพื่อให้ทราบถึงระดับความเจริญของแต่ละภูมิภาคว่าจะมีผลต่อพฤติกรรมการใช้ท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวหรือไม่อย่างไร

ข้อเสนอแนะในการนำประโยชน์ไปใช้

จากการวิเคราะห์ SWOT ในบทที่ 4 ผู้ศึกษาได้นำผลการศึกษาดังกล่าวมาจัดทำ TOWs Matrix เพื่อเสนอแนะแก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 20 การทำจัด TOWs Matrix ของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี

<p>ปัจจัยภายใน</p> <p>ปัจจัยภายนอก</p>	<p>จุดแข็ง (Strengths)</p> <ul style="list-style-type: none"> • ความเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงมานาน • อยู่ใกล้กรุงเทพมหานคร • การคมนาคมสะดวกสบาย • มีอาหารซึ่งมีชื่อเสียงและเป็นเอกลักษณ์ของจังหวัดสิงห์บุรี • มีสินค้าโอท็อป (OTOP) 	<p>จุดอ่อน (Weaknesses)</p> <ul style="list-style-type: none"> • อาหารและสินค้าที่มีวางจำหน่ายแก่นักท่องเที่ยวซ้ำกัน • การดำเนินงานของแต่ละพื้นที่ไม่สอดคล้องไปในแนวทางเดียวกัน
<p>โอกาส (Opportunities)</p> <ul style="list-style-type: none"> • การเดินทางสะดวกสบาย • บูรณาการการท่องเที่ยวร่วมกันกับพื้นที่ใกล้เคียงได้ • กำลังอยู่ในความนิยม • ภาครัฐให้การสนับสนุน 	<p>กลยุทธ์ : SO</p> <ul style="list-style-type: none"> • ชูจุดเด่นทุกจุดเป็นจุดขายเพื่อเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยว • ขายสินค้าโอท็อป (OTOP) ควบคู่กับการท่องเที่ยวในพื้นที่ต่างๆ 	<p>กลยุทธ์ : SO</p> <ul style="list-style-type: none"> • เพิ่มสินค้าตามกระแสนิยม • ภาครัฐช่วยจัดระบบจราจร • ภาครัฐช่วยจัดการระบบบริหารข่าวสารข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว
<p>อุปสรรค (Threats)</p> <ul style="list-style-type: none"> • ภาวะเศรษฐกิจไม่แน่นอน • นักท่องเที่ยววันธรรมดาน้อย • สภาพแวดล้อม เช่น ฤดูฝน • ผลกระทบจากราคาน้ำมัน 	<p>กลยุทธ์ : SO</p> <ul style="list-style-type: none"> • ใช้เมนูปลาเป็นตัวดึงดูดนักท่องเที่ยวควบคู่ไปกับศิลปวัฒนธรรมอันดีงาม • จัดกิจกรรมท่องเที่ยวในวันธรรมดาให้มีความสนุกสนานคึกคัก 	<p>กลยุทธ์ : SO</p> <ul style="list-style-type: none"> • มีการให้ส่วนลดต่างๆ แก่นักท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดใจให้เข้ามาเยี่ยมชม • ปรับเปลี่ยนสินค้าแต่ละแห่งไม่ให้ซ้ำซ้อนกัน เพื่อให้เป็นเอกลักษณ์ในแต่ละสถานที่

บรรณานุกรม

- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2522). รายงานฉบับสมบูรณ์โครงการสำรวจสัดส่วนพฤติกรรมการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ ปี 2552 (ภาคกลาง). กรุงเทพฯ: สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว ✓
- กระทรวงอุตสาหกรรม. (ม.ป.ป.) รายงานอุตสาหกรรมรายจังหวัด. สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม 2553. จาก www.industry.go.th
- ✓ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2545). แผนการท่องเที่ยว ปี 2545. กรุงเทพฯ: แพลนโมทีฟ. คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (8 ตุลาคม 2549). มาตรฐานอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม 2553. จาก www.culture.go.th/knowledge/mean/01.htm., คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (8 กันยายน 2551). ความหมายวัฒนธรรม. สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม 2553. จาก www.culture.go.th/study.php?&YY=2548&MM=5&DD=16, 2551
- จิรวรรณ กาวิละ. (2544). ทางเลือกของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม : กรณีศึกษาหมู่บ้านวัวลาย อำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ กศ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- จิรน้อย สีนทอง . (2542). การเปลี่ยนแปลงทางสังคม วัฒนธรรมและเศรษฐกิจในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง : กรณีศึกษา ตำบลหมูสี อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ รป.ม., จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ชนิศา ครูจิรวานุวัฒน์. (2546). เจตคติของผู้ประกอบการด้านที่พักแบบสัมผัสวัฒนธรรมชนบทในเขตภาคกลางของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ วท.ม., สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, กรุงเทพฯ .
- ชื่น ศรีสวัสดิ์ และ เกริกไกร แก้วล้วน . (2550). การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม : กรณีศึกษาวัฒนธรรมชุมชนชาวกวยในเขตอีสานใต้และลาวใต้. อุบลราชธานี : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
- ✓ ทิววัฒน์ รัตนเกตุ. (2542). การศึกษาศักยภาพของพื้นที่ และความพร้อมของชุมชนในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ประเภทอ่างเก็บน้ำ กรณีศึกษาอ่างเก็บน้ำคลองระบือ จังหวัดระยอง. วิทยานิพนธ์ วท.ม., มหาวิทยาลัยมหิดล, นครปฐม.

ธัญญา นวลละออง. (2547). แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม จังหวัด
ปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ ผ.ม., จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

นิคม จารุมณี. (2544). การท่องเที่ยว และการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว.
กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

นิตินันท์ พันทวี. (2542). การศึกษาพิธีกรรมท้องถิ่นในฐานะทุน วัฒนธรรมเพื่อการพัฒนา
ชุมชน:กรณีศึกษาพิธีกรรมบายศรีสู่ขวัญ. วิทยานิพนธ์ ค.ด., จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน. กรุงเทพฯ: เพรส แอนด์
ดีไซน์.

ประกอบศิริ กักดีพินิจ. (2545). ศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนริม
กว๊านพะเยา :กรณีศึกษาชุมชน บ้านร่องไฮ ตำบลแม่ใส อำเภอเมือง จังหวัด
พะเยา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.

พระยาอนุমানราชธน. (2515). ความรู้เรื่องวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: อมรรการพิมพ์.

เพลินพิศ เครือบุญ. (2545). วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
วัฒนธรรมของชุมชนบ้านจัวเหนือ ตำบลบ้านสาาง อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา
การจัดการ มนุษย์กับสิ่งแวดล้อม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,
เชียงใหม่.

เพียงกานต์ นามวงศ์. (2552). การศึกษาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม
ชุมชนไหล่หิน อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยแม่ใจ,
เชียงใหม่.

มิ่งสรรพ์ ขาวสะอาด . (2536). โครงการศึกษา ทบทวนแผนแม่บทในการพัฒนา
การท่องเที่ยวของประเทศ. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนา
ประเทศไทย.

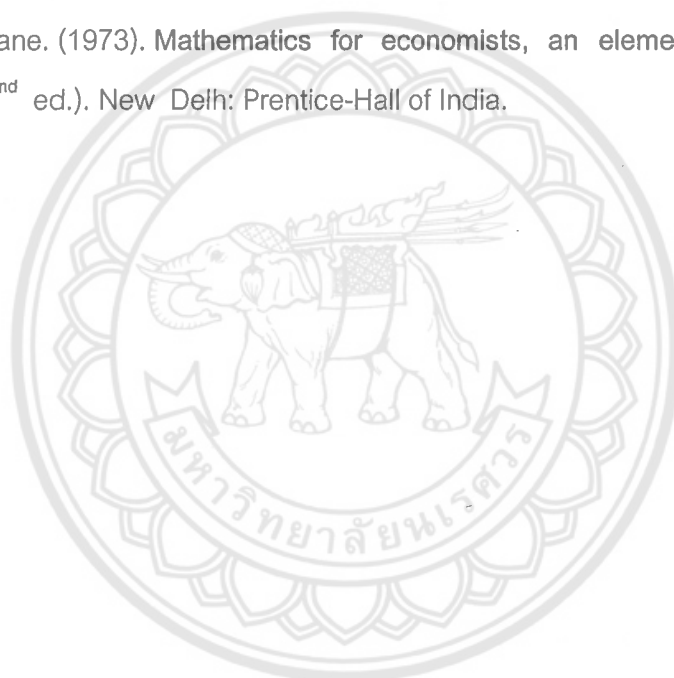
มุกิตา ปิ่นสุนทร. (2542). การวางแผนเส้นทางจักรยานที่เหมาะสมเพื่อการท่องเที่ยว
ในเขตกรุงรัตนโกสินทร์. วิทยานิพนธ์ วท.ม., มหาวิทยาลัยมหิดล, นครปฐม.

ยุวัฒน์ วุฒิเมธี. (2534). การพัฒนาชุมชนจากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: บางกอกบลิ๊อค.

รัฐทิทยา หิรัญยหาต. (2544). แนวทางการพัฒนาเพื่อเพิ่มศักยภาพหมู่บ้านวัฒนธรรมเพื่อ
การท่องเที่ยว : กรณีศึกษาบ้านหนองขาว อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี.
ค้นคว้าแบบอิสระ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.

- รติกา อังกร . (2549). การพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงศิลปะ วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ล้วน สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วรรณ วลัยวานิช. (2539). ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภูมิศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรรณ วลัยวานิช. (2546). ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วาลิกา แสนคำ. (2545). การพัฒนาการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมบ้านเปียงหลวง อำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ศุภชัย สิงห์ยะบุศย์. (2546). ศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนผู้ไ้บ้านโพน อำเภอคำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- ศิวพร เรืองใจ. (2546). ความพร้อมขององค์การบริหารส่วนตำบล ในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ศึกษาเฉพาะกรณี องค์การบริหารส่วนตำบลสะแกกรัง อำเภอเมือง จังหวัดอุทัยธานี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, กรุงเทพฯ.
- สำนักงานจังหวัดสิงห์บุรี. (2553) ข้อมูลจังหวัดสิงห์บุรี. สืบค้นเมื่อ 28 ธันวาคม 2553. จาก www.singburi.go.th
- สงศรี วงษ์เวช . (2545). รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมลุ่มแม่น้ำปิง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- เสวี วงศ์ไพจิตร. (2533). จุดหักเหของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวชนวนให้เกิดขบวนการนิเวศวิทยาทางการเมือง. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร.
- สหชัย ยี่เรือน . (2547). การศึกษาเพื่อการออกแบบสถาปัตยกรรม ภายในศูนย์บริการนักท่องเที่ยว แบบการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตคูเมือง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ สด.ม., สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, กรุงเทพฯ.

- สุจิตราภา พันธวิไล . (2545). รูปแบบการจัดการหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมโดยชุมชนมีส่วนร่วม กรณีศึกษา บ้านหล่อชา (อาข่า) ตำบลแม่ยาว อำเภอเมือง จังหวัด เชียงราย. ศศ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- อดิศยา พวงทอง. (2549). แนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม : กรณีศึกษา ชุมชนเกาะเกร็ด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยเกริก, กรุงเทพฯ.
- อุดร วงษ์ทับทิม. (2545). ชุมชนกับการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและวัฒนธรรม ตำบลแม่สี อำเภอป่าเย็บ จังหวัดแม่ฮ่องสอน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม., มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- Taro, Yamane. (1973). Mathematics for economists, an elementary survey. (2nd ed.). New Delh: Prentice-Hall of India.

แบบสอบถาม

เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม รวมทั้งเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี

กรุณาตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงมากที่สุด เพื่อผู้วิจัยจะได้นำผลที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรีต่อไป โดยขอความร่วมมือจากท่านให้กรณกรอกแบบสอบถามทั้งหมด 3 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 สภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี
- ตอนที่ 3 แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถาม

นางสาวพัฒนันรี วังชากร

นักศึกษาปริญญาโท สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

เพศ

1. ชาย
 2. หญิง

อายุ

1. ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี
 2. 21-35 ปี
 3. 36-45 ปี
 4. 46 ปี ขึ้นไป

การศึกษา

1. ต่ำกว่าปริญญาตรี
 2. ปริญญาตรี
 3. สูงกว่าปริญญาตรี

อาชีพ

1. ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ
 2. รับจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน
 3. ธุรกิจส่วนตัว
 4. อื่นๆ

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

1. ต่ำกว่า 10,000 บาท
 2. 10,000 – 20,000 บาท
 3. 20,001 – 30,000 บาท
 4. 30,001 – 40,000 บาท
 5. ตั้งแต่ 40,001 บาทขึ้นไป

ส่วนที่ 2 สภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ที่ท่านเห็นว่าตรงกับระดับความคิดเห็น โดยระดับความคิดเห็น หมายถึงสิ่งที่ท่านคิดว่าในแต่ละด้านมีสภาพอยู่ในระดับใด โดยมีเกณฑ์ดังนี้

ระดับความคิดเห็น	ค่าประเมิน
มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

สภาพของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม					
1. ในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรียังมีวิถีการดำเนินชีวิต และภูมิปัญญาชาวบ้าน เช่น การแต่งกาย ภาษาพูด อาหารการกิน เป็นต้น					
2. การรักษาและสืบทอดวัฒนธรรมประเพณี รวมถึงการแสดงซึ่งแสดงถึงการสืบสานประเพณีและวัฒนธรรมให้คงอยู่กับผู้คนในชุมชน					
3. มีความมั่งคั่งทางด้านศิลปวัฒนธรรม หรือการสร้างความปลอดภัยแก่ผู้พบเห็น เช่น การแต่งกาย ศิลปหัตถกรรม สถาปัตยกรรมของที่อยู่อาศัย เป็นต้น					
4. มีความสามารถในการสืบทอดภูมิปัญญาและองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง เช่น วิถีชีวิต การแต่งกายตามแบบสมัยเดิม เป็นต้น					
5. ศิลปวัฒนธรรม ประเพณีของชุมชนสร้างขึ้นมาจากการดำเนินชีวิตดั้งเดิมของท้องถิ่น โดยมีการยึดถือและสืบทอดต่อกันมา เช่น การลงแขกเกี่ยวข้าว การบวชนาค งานแต่งงานศพ เป็นต้น					
6. มีแหล่งเรียนรู้ที่เน้นการศึกษาหาความรู้ในวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อเรียนรู้วิถีชีวิตของชุมชนดั้งเดิม เช่น หอศิลป์ พิพิธภัณฑ์แสดงข้าวของเครื่องใช้ เป็นต้น					

สภาพของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี	ระดับ ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม					
1. การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวมีความสะดวกสบาย เช่น มีความปลอดภัย เป็นต้น					
2. สภาพถนนเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวใช้การได้ดี สามารถวิ่งสวนทางกันได้ และไม่ขึ้นอยู่กับฤดูกาล กล่าวคือ สามารถท่องเที่ยวได้ทุกฤดูกาล					
3. มีรถโดยสารสาธารณะวิ่งบริการระหว่างสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ อยู่เป็นประจำ					
4. มีการใช้ป้ายสัญลักษณ์เพื่อบอกทางอย่างครบถ้วน และแสดงรายละเอียดที่จำเป็นและสำคัญไว้อยู่เสมอ					
5. มีเส้นทางเดินเท้าที่สะดวกสบายนอกเหนือจากเส้นทางเดินรถปกติ					
6. มีพาหนะรับจ้างอื่นๆ นอกเหนือจากรถโดยสารประจำทางไว้ให้บริการแก่นักท่องเที่ยว เช่น มอเตอร์ไซด์ สามล้อ จักรยาน และเรือ เป็นต้น					
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก					
1. มีความเพียงพอของสถานที่จอดรถ การสุขาภิบาล และการสาธารณสุข					
2. มีความสะดวกในการติดต่อสื่อสารภายนอกแหล่งท่องเที่ยว โดยมีอุปกรณ์ในการสื่อสารที่เพียงพอ เช่น โทรศัพท์สาธารณะ ร้านอินเทอร์เน็ต เป็นต้น					
3. ภาครัฐที่ท้องถิ่นสามารถถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ให้กับนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี					
4. มีหน่วยรักษาความปลอดภัยที่มีระบบป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยอย่างพร้อมสรรพ					
5. มีร้านค้าชุมชนเปิดให้บริการแก่นักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ และมีมาตรฐานด้านคุณภาพและราคา เช่น ร้านอาหาร ร้านขายของฝากพื้นบ้านและของที่ระลึก เป็นต้น					
6. มีระบบสาธารณสุขโรคให้บริการอย่างเพียงพอ และมีระบบดูแลความปลอดภัยในการใช้งานอยู่เสมอ					

ส่วนที่ 3 แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ท่านเห็นว่าตรงกับระดับความคิดเห็นมากที่สุด

แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี	ระดับ ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ด้านการจัดการพื้นที่					
1. ควรจัดสถานที่รองรับจำนวนนักท่องเที่ยวให้พอเหมาะกับศักยภาพของพื้นที่และการบริการ					
2. ควรมีการจัดการการใช้ประโยชน์จากพื้นที่อย่างเหมาะสม เช่น พื้นที่สำหรับอยู่อาศัยและพื้นที่สำหรับการใช้ประโยชน์ด้านการท่องเที่ยว เป็นต้น					
3. ควรมีการใช้สื่อและสัญลักษณ์เพื่อการจัดการสถานที่ท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายบอกราคาค่าสินค้า การห้าม การเตือน เป็นต้น					
4. ควรมีการกำหนดช่วงเวลาในการเข้าพื้นที่อย่างเหมาะสม เช่น ช่วงเวลากลางวัน หรือตอนเช้าตรู่ เป็นต้น					
5. ควรจัดการพื้นที่ให้สามารถเดินทางเข้าถึงได้สะดวกสบายหลากหลายทาง เช่น การเดินทางโดยรถ การเดินทางโดยเรือ เป็นต้น					
6. ควรจัดหาหน้ะสำหรับบริการแก่นักท่องเที่ยวอย่างพร้อมสรรพและหลากหลายประเภท เช่น มอเตอร์ไซด์ จักรยาน เรือ เป็นต้น					
ด้านการจัดการ					
1. มีบุคลากรในท้องถิ่นพร้อมให้บริการแก่นักท่องเที่ยว เช่น มัคคุเทศก์ท้องถิ่น หรือล่ามสำหรับแปลภาษาต่างๆ เป็นต้น					
2. ผู้คนในชุมชนควรมีความรู้ในท้องถิ่นของตนเป็นอย่างดี สามารถให้ข้อมูลต่างๆ แก่นักท่องเที่ยวได้					
3. ควรมีการจัดการด้านอาหารและโภชนาการอย่างเพียงพอและถูกสุขลักษณะ					
4. สิ่งก่อสร้างและระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานควรกลมกลืนกับสภาพพื้นที่เดิม					
5. ควรมีการจัดการสภาพแวดล้อมทั่วไปอย่างเหมาะสม เช่น น้ำ อากาศ เสียง เป็นต้น					
6. ควรมีระบบควบคุมมลพิษที่ได้มาตรฐาน เช่น การเผาทำลายขยะ หรือวัตถุมีพิษ เป็นต้น					

แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี	ระดับ ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ด้านกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้ 1. ควรมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นที่ยอมรับของคนในท้องถิ่น และไม่รบกวน ความสุขของคนส่วนใหญ่ในพื้นที่					
2. ควรมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย ศีลธรรม หรือวัฒนธรรมอันดี งามของท้องถิ่นและของชาติ					
3. ควรมีกิจกรรมที่เน้นกระบวนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันระหว่างชาวบ้าน ในพื้นที่กับนักท่องเที่ยวที่มาเยือน					
4. ควรมีการสร้างจิตสำนึกในเรื่องการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและ วัฒนธรรมอันดีงามแก่ชาวบ้านและนักท่องเที่ยว					
5. ควรเน้นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้เข้าร่วม เช่น การรดน้ำดำหัว ผู้ใหญ่เพื่อขอพรในวันสงกรานต์ เป็นต้น					
6. ควรมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ไม่ส่งผลให้แหล่งวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ เกิดความเสื่อมโทรม เช่น ไม่เกิดปริมาณขยะและของเสียที่ขัดต่อทัศนียภาพที่ดี ของสถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในท้องถิ่น					

แนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของจังหวัดสิงห์บุรี	ระดับ ความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ด้านการมีส่วนร่วม					
1. ชุมชนในท้องถิ่นควรได้เข้าเป็นส่วนหนึ่งของการวางแผนจัดการการท่องเที่ยวและกิจกรรมต่างๆ เช่น การนำเที่ยว การให้บริการต่างๆ เป็นต้น					
2. ควรให้ข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยวแก่คนในชุมชนท้องถิ่นจากภายนอก สม่ำเสมอเพื่อให้รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง					
3. ควรเปิดโอกาสได้ชุมชนเข้าร่วมแสดงความคิดเห็นต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่นของตน เช่น การจัดเวทีเสวนา การทำประชาพิจารณ์ เป็นต้น					
4. ควรนำเงินรายได้จากการท่องเที่ยวมาพัฒนาสาธารณประโยชน์แก่ชุมชนในท้องถิ่น เช่น ห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ เป็นต้น					
5. ควรมีการจัดตั้งชมรมต่างๆ ด้านการท่องเที่ยว โดยให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชน					
6. ควรมีการจัดตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่อแบ่งปันหรือจัดสรรเงินรายได้หรือผลประโยชน์จากการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างเท่าเทียมกันแก่คนในชุมชน					

แบบสัมภาษณ์การวิจัย

เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี

คำชี้แจง

1. แบบสัมภาษณ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยนเรศวร ศูนย์วิทยบริการกรุงเทพมหานคร
2. การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อรวบรวมความคิดเห็นของท่าน เกี่ยวข้องกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี
3. เพื่อนำผลที่ได้รับจากการวิจัยนี้ไปปรับปรุงแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี
4. โปรดตอบคำถามตามความจริง ข้อมูลที่ได้รับจากท่านจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวิจัยและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี
5. แบบสัมภาษณ์การวิจัย

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถาม

นางสาวพัฒน์นรี วังชากร

นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว

แบบสัมภาษณ์การวิจัย

วันที่ให้สัมภาษณ์

เรื่อง แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสิงห์บุรี

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์.....ตำแหน่ง.....

โปรดทำเครื่องหมาย ลงใน ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

เพศ

1. ชาย
2. หญิง

อายุ

1. ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี
2. 21-35 ปี
3. 36-45 ปี
4. 46 ปี ขึ้นไป

การศึกษา

1. ต่ำกว่าปริญญาตรี
2. ปริญญาตรี
3. สูงกว่าปริญญาตรี

อาชีพ

1. ข้าราชการ / รัฐวิสาหกิจ
2. รับจ้าง / พนักงานบริษัทเอกชน
3. ธุรกิจส่วนตัว
4. อื่นๆ

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

1. ต่ำกว่า 10,000 บาท
2. 10,000 – 20,000 บาท
3. 20,001 – 30,000 บาท
4. 30,001 – 40,000 บาท
5. ตั้งแต่ 40,001 บาทขึ้นไป

ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของพื้นที่

โปรดตอบคำถามตามความเป็นจริง

1. บริเวณในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรีมีเอกลักษณ์ที่โดดเด่นทางด้านวัฒนธรรมอย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

2. จากการพิจารณาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรีโดยพิจารณาจากทรัพยากรทางการท่องเที่ยว อยากทราบว่าท่านมีความคิดเห็นอย่างไรในทั้ง 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

1) ด้านสิ่งดึงดูดใจทางการท่องเที่ยว

.....

2) ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว

.....

3) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในสถานที่ท่องเที่ยว

.....

3. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี อันประกอบไปด้วย 4 ด้าน ดังต่อไปนี้

1) ด้านการจัดการพื้นที่

.....

2) ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยว

.....

3) ด้านการกิจกรรมและกระบวนการเรียนรู้เพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

.....

4) ด้านการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

.....

4. ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคที่พบในพื้นที่

- ปัญหาผู้ประกอบการ

.....

.....

- ปัญหาคนในพื้นที่

.....

.....

- ข้อเสนอแนะในการพัฒนา

.....

.....

ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการสัมภาษณ์ครั้งนี้